

ОРДЕЛЪТ ОТЛЕТЯ
ВЪЗВЪЛДО ДЪВЪРО

Джак ХИГИНС

ЛЕТЕРА

Още една
забулена в
тайнственост
операция от
годините
на Втората
световна
война!

ДЖАК ХИГИНС ОРЕЛЪТ ОТЛЕТЯ

Превод: Ирена Алексиева

chitanka.info

Още една забулена в тайнственост операция от годините на Втората световна война.

Какво се случва с оцелелите след изумителния опит за покушение над британския министър-председател Уинстън Чърчил?

Невероятно мъжество, интриги след висшите политически кръгове, ходове на голямата политика — завладяващи интереса ни часове с роман, който реабилитира романтиката на героизма.

*На майка ми
Хенриета Хигинс Бел*

ПРОЛОГ

В един часа през нощта срещу 6 ноември 1943 година, събота, Хайнрих Химлер — райхсфюрер на СС и шеф на Държавната полиция, получи лаконично съобщение: „Орелът кацна.“ Това означаваше, че малка група немски парашутисти под командването на подполковник Курт Щайнер, с помощта на терориста от ИРА Лайъм Девълн, се е приземил успешно на английска земя и се готви да отвлече премиера Уинстън Чърчил от вилата в Норфолк, където той прекарваше спокоен уикенд край морето. В края на деня, в резултат на кървавия сблъсък между американски пехотинци и немците край селцето Стъдли Констъбъл, мисията се проваля. Лайъм Девълн изглежда единственият оцелял. Що се отнася до Курт Щайнер...

**ЛОНДОН-БЕЛФАСТ
1975 Г.**

ПЪРВА ГЛАВА

В единия ъгъл над пишно украсена гробница имаше ангел на смъртта с разперени ръце. Помня това добре, защото някой свиреше на орган и през витражите над гробището проникваха снопове разноцветна светлина. Църквата не беше много стара. И тя, както високите сгради наоколо, бе строена в разцвета на викторианското благоденствие. Сейнт Мартин скуеър. Някога престижно място, сега се бе превърнал в занемарена част на Белсайз парк, но затова пък хубав и спокоен район, където сама жена може без страх да отиде до магазина на ъгъла посред нощ и където всеки си гледа работата.

Апартаментът на номер тринадесет беше партерен. Моят агент го бе наел от свой братовчед, заминал за шест месеца в Ню Йорк. Беше старомоден и удобен и ме устройваше напълно. Завършвах нов роман и почти всеки ден се налагаше да ходя в читалнята на Британския музей.

В тази ноемврийска вечер — вечерта, в която започна всичко, валеше като из ведро. Малко след шест минах през железните порти и продължих по пътеката през гората от готически паметници и надгробни плочи. Въпреки чадъра, шлиферът ми бе мокър на раменете, но това не ми пречеше. Винаги съм обичал дъжда, града нощем — с мокри улици, които се губят в зимната тъма, и онова странно чувство за свобода, което те обзема. Този ден работата ми спореше и краят ѝ вече се виждаше.

Сега ангелът на смъртта бе по-близо, неясен на слабата светлина от църквата; двете мраморни фигури на стража пред бронзовите врати на гробницата — всичко бе както обикновено, само дето тази вечер можех да се закълна, че в гробището има и трета фигура и че тя се приближава към мен в тъмнината.

За момент изпитах истински ужас, а после, когато фигурата излезе на светло, видях млада жена, дребничка, с черна барета и мокър шлифер. Носеше дипломатическо куфарче. Беше бледа, с тъмни очи и някак плаха.

— Господин Хигинс? Вие сте Джак Хигинс, нали?

Разбрах поне, че е американка. Поех дълбоко въздух, за да успокоя нервите си.

— Да. С какво мога да ви бъда полезен?

— Трябва да говоря с вас, господин Хигинс. Може ли да отидем някъде?

Подвоумих се, не бях склонен да се забърквам в каквото и да било и все пак имаше нещо необичайно в тази жена. Нещо, на което не можеше да се устои.

— Живея съвсем наблизко, отвъд площада — отвърнах.

— Знам — каза тя.

Все още се колебаех и тя добави:

— Няма да съжالياвате, повярвайте ми. Притежавам информация, която ще ви заинтригува.

— За какво се отнася? — попитах.

— За онова, което всъщност се случи в Стъдли Констъбъл. О, много неща, които не знаете.

Това ми беше достатъчно. Хванах я под ръка и казах:

— Добре, да се махнем от този проклет дъжд, преди да сте умрели от студ, и ще ми кажете за какво, по дяволите, става въпрос.

Интериорът на къщата, поне в моя апартамент, бе променен съвсем малко, наемателят беше запазил късновикторианския декор с много махагонови мебели, със завеси от червено кадифе на еркерния прозорец и някакви китайски тапети в златно и зелено, плътно щамповани с птици. Освен с радиаторите, модерният начин на живот бе успял да проникне само с една от онези газови камини, които имитират разгорени пънове в кош от неръждаема стомана.

— Хубаво е — каза тя и се обърна към мен. Беше дори по-дребна, отколкото ми се стори отначало. Неловко подаде дясната си ръка, в другата все още стискаше куфарчето.

— Коен, Рут Коен.

— Дайте си шлифера — предложих. — Ще го сложа на радиатора.

— Благодаря ви.

Мъчеше се да развърже колана си с една ръка. Аз се засмях и взех куфарчето.

— Хайде, дайте го.

Като сложих куфарчето на масата, видях на капака инициалите, изписани с черни букви. Единствената разлика бе, че накрая пишеше „д.и.н.“.

— Доктор на историческите науки? — прочетох на глас.

Тя леко се усмихна, докато смъкваше шлифера си.

— Харвард. Нова история.

— Интересно. Да направя чай или предпочитате кафе?

Отново се усмихна.

— Ще работя шест месеца като доктор в Лондонския университет, господин Хигинс. Определено бих предпочела чай.

Отидох в кухнята, сложих водата да заври, приготвих подноса и докато чаках, запалих цигара. Щом се върнах, заварих я облепната на вратата, със скръстени ръце.

— Каква беше дисертацията за доктората ви? — полюбопитствах. — На каква тема беше?

— „Някои аспекти на Третия райх по време на Втората световна война“.

— Интересно. Коен... Еврейка ли сте? — Обърнах се да запаря чая.

— Баща ми беше немски евреин. Оцелял след Аушвиц и заминал за Щатите, но починал година след раждането ми.

Не можах да се сетя за нищо по-добро от обичайния неподходящ отговор:

— Съжалявам.

За момент тя се взря в мен с празен поглед, после се обърна и влезе в хола. Последвах я с подноса, който сложих на масичката до камината, и двамата седнахме един срещу друг във фотьойлите.

— Това обяснява вашия интерес към Третия райх — казах, докато наливах чая.

Тя се навъси и пое чашата от ръцете ми.

— Аз съм просто историк. Не гоня лични цели. Интересът ми е по-специално към Абвера, немското военно разузнаване. Защо са били толкова способни и същевременно толкова зли?

— Адмирал Вилхелм Канарис и веселата му дружина? — свих рамене. — Мисля, че никога не е обичал работата си, но тъй като

есесовците го обесиха в концентрационния лагер край Флосенбург през април четиридесет и пета, никога няма да научим истината.

— Точно това ме доведе при вас — каза тя. — И книгата ви „Орелът кацна“.

— Това е роман, доктор Коен — отвърнах. — Само една хипотеза.

— От която поне петдесет процента са исторически документирани факти. Сам го твърдите в началото на книгата.

Тя се наведе напред и обгърна с ръце коленете си. Във вида ѝ имаше нещо свирепо.

— Добре, за какво по-точно намекувате? — попитах.

— Спомняте ли си как попаднахте на тази история? Кое ви накара да се заловите с нея?

— Разбира се. Паметникът на Щайнер и хората му, който жителите на Стъдли Констъбъл са скрили под надгробната плоча в гробището.

— Помните ли какво пишеше там?

— „Hier ruhen Oberstleutnant Kurt Steiner und 13 Deutsche Fallschirmjaeger, gefallen am 6. November 1943.“

— Точно така — каза тя. — „Тук почиват подполковник Курт Щайнер и тринадесет немски парашутисти, загинали в сражение на 6 ноември 1943.“

— Е, и?

— Тринадесет плюс едно прави четиринадесет, а телата под тази надгробна плоча са тринадесет.

Погледнах я с недоверие.

— Как, по дяволите, стигнахте до този извод?

— Курт Щайнер не е умрял онази нощ на терасата на Мелтъм Хаус, господин Хигинс. — Тя посегна към куфарчето, отвори го бързо и извади кафява папка. — И доказателствата са ето тук.

След всичко това определено почувствах нужда от глътка уиски. Налях си и казах:

— Добре, може ли да ги видя?

— Разбира се, нали затова съм тук. Но нека първо ви обясня. Всяко проучване на разузнавателните дела на Абвера по време на

Втората световна война насочва към дейността на УСО — Управлението за специални операции, създадено през 1940 година от британското разузнаване по нареждане на Чърчил, за да се координират съпротивителните и нелегални движения в Европа.

— Да се подпали Европа, това е наредил старецът — вметнах.

— С удивление открих, че мнозина американци са работили за УСО, преди Америка да влезе във войната. Помислих си, че може би някъде е писано за това. Уредих да дойда тук, за да проуча въпроса, и името, което непрекъснато срещах, беше Мънроу — бригаден генерал Дъгъл Мънроу. Преди войната е бил археолог в Оксфорд. В УСО бил шеф на отдел „М“, известен като „Отдел за мръсни операции“.

— Чувал съм за него — казах.

— По-голяма част от сведенията събрах в Държавния архив. Както знаете, достъпът до досиетата, свързани с разузнаването, е строго ограничен. Някои от тях имат двадесет и пет годишна, даже петдесетгодишна давност.

— А секретните материали дори стогодишна — добавих.

— Точно такъв материал има тук. — Тя повдигна папката. — Досие с давност сто години за Дъгъл Мънроу, Курт Щайнер, Лайъм Девълн и други. Дебела работа, уверявам ви.

Тя ми подаде папката и аз я сложих на коленете си, без да я отварям.

— Как, за бога, се добрахте до него?

— Вчера преглеждах някои досиета, засягащи Мънроу. Един млад чиновник беше сам на смяна. Стори ми се разсеян. Намерих досието, притиснато между други две, естествено запечатано. По принцип от Държавния архив не може да се изнасят материали, но тъй като досието не беше в заявката ми, мушнах го в куфарчето си.

— Углавно престъпление по Закона за защита на Кралството — предупредих я.

— Знам. Много внимателно свалих печатите и прочетох досието. То съдържа само резюме в тридесет страници на някои събития, някои удивителни събития.

— И после?

— Преснимах го.

— Съвременните чудеса на техниката позволяват да се разбере, че досието е снимано.

— Както и да е, запечатах отново досието и тази сутрин го върнах.

— И как успяхте да го върнете? — попитах.

— Поисках вчерашното досие. Върнах това за Мънроу на гишето и казах на чиновника, че е станала грешка.

— Повярва ли ви?

— Надявам се. Всъщност защо не?

— Същият чиновник ли беше?

— Не, по-възрастен мъж.

Замислих се. Определено се чувствах неловко. Накрая казах:

— Бихте ли направили още чай, докато прегледам това?

— Добре.

Тя взе подноса и излезе. Подвоумих се, но после отворих досието и се зачетох.

Дори забравих за присъствието ѝ, толкова бях погълнат от събитията, описани в това досие. Когато свърших, затворих папката и вдигнах очи. Тя отново бе седнала във фотьюйла и ме наблюдаваше. Лицето ѝ беше странно напрегнато.

— Сега разбирам стогодишната давност. Властите, които и да са, не биха желали това да се появи на бял свят, даже и сега.

— И аз си помислих същото.

— Мога ли да го задържа за малко?

Тя се подвоуми, после кимна:

— До утре, ако искате. Връщам се в Щатите с вечерния самолет на „Пан Ам“.

— Внезапно ли го решихте?

Тя отиде да си вземе шлифера.

— Да, реших, че е по-добре да се прибера в собствената си страна. Ще взема досието утре следобед. Да речем, в три часа, на път за „Хийтроу“.

— Добре — отвърнах и оставих досието на масичката.

Докаато я изпращах, часовникът над камината удари веднъж. Беше седем и половина. Отворих вратата и двамата поспряхме за миг. Дъждът се изливаше като из ведро.

— Все пак има човек, който може да потвърди достоверността на това досие — каза тя. — Лайъм Девълн. В книгата си споменавате, че още е жив и работи с ИРА-Извънредни в Ирландия.

— Това е последното, което съм чул за него — потвърдих. — Трябва да е на шестдесет и седем сега, но още се държи.

— Е, хайде — тя се усмихна отново. — Ще се видим утре следобед.

Слезе по стълбите, тръгна под дъжда и към края на улицата изчезна във вечерната мъгла.

Седнах до камината и препрочетох досието. После отидох в кухнята, направих си още чай и сандвич с пилешко и седнах на масата да хапна и да премисля всичко.

Удивително е как факти, появили се изневиделица, могат да преобърнат нещата. Веднъж вече ми се случи — когато попаднах на онзи скрит паметник на Щайнер и хората му в гробището на Стъдли Констъбъл. Подготвих статия за историческо списание и търсех данни. Така случайно открих нещо, което не бях търсил и което промени целия ми живот. Написах книга — тя обиколи света от Ню Йорк до Москва и ме направи богат.

И ето че сега това — Рут Коен и откраднатото от нея досие — ме изпълни със същата странна трепетна възбуда.

Трябваше да стъпя здраво на краката си, да видя нещата в перспектива. Затова отидох да си взема душ. Изкъпах се бавно, обръснах се и се облякох. Беше едва осем и половина и бе малко вероятно да си легна рано, ако изобщо стигнех дотам.

Не пих повече уиски. Трябваше да мисля, затова си направих още чай и се настаних на стола до камината. Запалих цигара и отново се опитах да се ориентирам в досието.

Позвъняване на вратата ме изтръгна от унеса. Погледнах часовника. Беше почти девет. Отново се позвъни настойчиво и аз прибрах досието в папката, оставих я на масичката и тръгнах към антрето. Мина ми през ума, че може да е пак Рут Коен, но се лъжех — пред отворената врата срещу мен стоеше млад полицаи, синият му шлифер беше мокър от дъжда.

— Господин Хигинс? — Той погледна листчето в лявата си ръка. — Господин Джак Хигинс?

Странно, предчувствието за лоша новина понякога е така силно, че дори не се налага тя да ни се съобщава.

— Същият.

Той влезе в антрето.

— Извинете ме за безпокойството, сър, но разследвам случай, свързан с дама на име Рут Коен. Вие неин приятел ли сте, сър?

— Не точно — отвърнах. — Случило ли се е нещо?

— Страхувам се, че да. Младата дама е мъртва, сър. Преди час е била блъсната от автомобил зад Британския музей. Шофьорът е избягал.

— Боже мой! — прошепнах.

— Работата е там, сър, че в чантата ѝ намерихме визитната ви картичка.

Беше ми много трудно да го възприема. Преди по-малко от два часа тя бе застанала на вратата, където сега стоеше той. Беше не повече от двадесет и една-две годишен. Достатъчно млад, за да изпита съчувствие. Сложи ръка на рамото ми и каза:

— Добре ли сте, сър?

— Просто съм шокиран, това е. — Поех дълбоко въздух и попитах: — Какво искате от мен?

— Изглежда, младата дама е била по работа в Лондонския университет. Ходихме в общежитието, където е живяла, но там в почивните дни няма никого, а трупът трябва да се идентифицира. От Съдебна медицина го изискват.

— И искате аз да отида?

— Да, ако нямате нищо против, сър. Не е далече. Тялото е в моргата в Кенсингтън.

Отново поех дълбоко въздух, за да дойда на себе си.

— Добре, само да си взема шлифера.

Моргата беше потискаща сграда в една странична улица. Приличаше повече на склад, отколкото на каквото и да било друго. Влязохме във фоайето. На гишето дежуреше униформен портиер, а до прозореца, загледан в дъжда, стоеше дребен мургав мъж около петдесетте. В крайчеца на устните му висеше цигара. Носеше мека шапка и мушама.

Той се обърна да ме посрещне с ръце в джобовете.

— Господин Хигинс, нали?

— Да — отвърнах.

Мъжът не извади ръцете от джобовете си, покашля се и пепелта от цигарата се посипа по дрехата му.

— Фокс, началник на Следствения отдел. Неприятна работа, сър.

— Наистина.

— Тази млада дама, Рут Коен, приятелка ли ви беше?

— Не, запознах се с нея тази вечер.

— Името и адресът ви бяха в чантата ѝ.

Преди да отговоря, той продължи:

— Както и да е. Хайде да започваме. Оттук, ако обичате.

Стаята, в която ме въведоха, беше облицована с бели плочки и ярко осветена от луминесцентни лампи. Вътре имаше редица от операционни маси. Тялото лежеше на крайната, покрито с бяла мушама. Рут Коен изглеждаше спокойна. Очите ѝ бяха затворени, но главата ѝ бе в гумена качулка, през която се процеждаше кръв.

— Бихте ли идентифицирали покойната като Рут Коен, сър? — попита полицаят.

— Да, това е тя — кимнах аз и той покри тялото.

Когато се обърнах, видях Фокс да пали нова цигара, седнал в края на ъгловата маса.

— Както казах, намерихме името ви в чантата ѝ.

Едва тогава сякаш нещо прищрака в главата ми и аз се върнах в действителността. Да убиеш човек и да избягаш — наистина сериозно престъпление, но защо е привлякло вниманието на шефа на Следствения отдел? И какво се криеше зад навъсеното лице на Фокс и тъмните му проницателни очи? Той не беше обикновен полицай. Надушвах човек от Специалните служби.

Винаги е по-добре да се придържаш колкото се може по-близо до истината — бях установил това отдавна.

— Каза ми, че е дошла от Бостън, за да направи в Лондонския университет проучвания във връзка с книга.

— На каква тема, сър?

Въпросът веднага потвърди подозренията ми.

— Нещо, свързано с Втората световна война, господин началник. Това е тема, по която и аз съм писал.

— Разбирам. Потърсила е помощ, съвет, нещо от този род?

Сега вече излъгах изцяло:

— Съвсем не. Едва ли би имала нужда от помощ. Струва ми се, че беше доктор на науките. Всъщност, господин началник, аз написах книга за Втората световна война, която се радва на голям успех. Рут Коен просто искаше да се срещне с мен. Доколкото разбрах, утре щеше да лети за Щатите.

Съдържанието на чантата и куфарчето ѝ беше изсипано на масата до него. Самолетният билет биеше на очи. Той го взе и каза:

— Така изглежда.

— Мога ли да си вървя вече?

— Разбира се. Полицаят ще ви закара у дома.

Излязохме във фойето и на вратата поспряхме. Той се изкашля, докато палеше поредната цигара.

— Проклет дъжд. Вероятно колата е поднесла. Вярно, нещастен случай, но защо тогава е избягал? Не можем просто да го подминем, нали?

— Лека нощ, господин началник — казах аз и тръгнах към полицейската кола.

Бях оставил лампата в антрето да свети. С влизането, без да се събличам, отидох направо в кухнята и сложих чайника на печката. После влязох в хола, налях си чаша уиски и се обърнах към камината. Едва тогава видях, че папката е изчезнала от масичката. За момент реших, че греша, че съм я сложил другаде, но това, разбира се, беше абсурдно.

Замислено оставих чашата и запалих цигара. Тайнственият Фокс, за когото вече бях сигурен, че е от Специалния отдел; нещастната млада жена, която лежеше в моргата; моето безпокойство, когато тя ми разказа как е върнала досието в Държавния архив... Представих си я как върви по паважа, пресича в дъжда улицата зад Британския музей и после... ударът. Както каза Фокс, било е мокро, колата е поднесла. Може да е бил нещастен случай, но сега, когато досието бе изчезнало, знаех, че това е малко вероятно. И тук възникна проблемът за собствената ми безопасност.

Време беше да се покрива, но къде? И тогава се сетих какво ми каза тя. Останал бе само един човек, който можеше да потвърди написаното в това досие. Събрах малко багаж и отидох да огледам улицата през процепа между пердетата. Невъзможно беше да разбера дали ме следят, защото навсякъде имаше паркирани коли.

Излязох през кухненската врата, предпазливо се прокраднах по задната алея и бързо се измъкнах през лабиринта от тихи улички. Премислях случилото се.

Явно тук бяха замесени службите за сигурност, някое безименно отделче в МИ-5, което се занимава с хората, кривнали от пътя, но дали това означаваше непременно, че ще се заемат с мен? В края на краищата момичето беше мъртво, досието — върнато в Държавния архив, а единственото копие — прибрано. Каквото и да заявявах, нито можех да го докажа, нито пък някой щеше да ми повярва. От друга страна, аз трябваше да открия доказателствата за свое собствено удовлетворение. На първия ъгъл хванах такси.

Над вратата на бар „Грийнман“ в Килбърн, лондонски район, известен като обиталище на ирландци, висеше впечатляващ портрет на ирландски калайджия, който показваше на какви посетители се радва заведението. Барът беше пълен — виждаше се още отвън, затова заобиколих откъм задния двор. Пердетата бяха дръпнати, а Шон Райли седеше зад отрупано бюро и преглеждаше сметките си. Беше дребен, с грижливо подстригана бяла коса, много жизнен за своите седемдесет и две години. Беше собственик на „Грийнман“, но по-важното бе, че е основател на Шин Фейн, политическото крило на ИРА в Лондон.

Почуках на прозореца. Той стана и надникна навън. После ми обърна гръб и се скри от погледа ми. Миг по-късно вратата се отвори.

— Какво ви води насам, господин Хигинс?

— Няма да влизам, Шон. На път за „Хийтроу“ съм.

— Така ли? Да не би да отивате на почивка?

— Не съвсем. Отивам в Белфаст. Навярно ще изпусна последния полет, но ще се кача на сутрешния самолет. Свържи се с Лайъм Девълн. Кажи му, че ще отседна в хотел „Европа“ и трябва да го видя.

— Боже, господин Хигинс, откъде бих могъл да познавам тоя нещастник?

През вратата се чуваше музиката от бара. Пееха „Пушките на ИРА“.

— Не ми обяснявай, Шон, просто го направи. Важно е.

Разбира се, сигурен бях, че ще го стори, затова си тръгнах, без да кажа нито дума повече. След няколко минути хванах такси за „Хийтроу“.

Хотел „Европа“ в Белфаст беше добил легендарна известност сред журналистите от цял свят. Беше устоял на редица бомбени агентати на ИРА и се издигаше на Грейт Виктория стрийт, близо до гарата. Прекарах почти целия ден в стаята си на осмия етаж, просто чаках. Всичко изглеждаше напълно спокойно, но това бе затишие пред буря. Късно следобед избухна бомба; когато погледнах през прозореца, в далечината видях пелена от черен пушек.

Малко след шест се здрачи и аз реших да сляза в бара да пийна нещо. Обличах си якето, когато телефонът иззвъня. Гласът отсреща каза:

— Господин Хигинс? Обаждам се от рецепцията, сър. Таксито ви чака.

Таксито беше черно като лондонските, шофьорът — жена на средна възраст, с приятно лице, което ти напомня любимата леля. Свалих стъкленото прозорче помежду ни и ѝ отправих обичайния белфастки поздрав:

— Добър вечер вам!

— И вам!

— Жени — шофьори на такси, се срещат рядко. Поне в Лондон е така.

— Ужасен град, какво очаквате? А сега стойте кротко като добър джентълмен и се наслаждавайте на разходката — каза тя и вдигна прозорчето.

Пътуването продължи не повече от десет минути. Минахме по Фолс роуд в католическия район, който помня от дете, и потънахме в лабиринта от странични улички. Накрая спряхме пред църква и жената отвори прозорчето.

— Като влезете, първата изповедалня вдясно.

— Щом казвате...

Слязох и тя веднага потегли. На табелката пишеше: „Църква на Светото име“. Състоянието на сградата беше учудващо добро. Часовете за служба и изповед бяха написани със златиста боя до входа. Отворих вратата в края на стълбите и влязох. Църквата беше огромна. Свещите, които мъждукаха пред олтара, хвърляха слаба светлина наоколо. Отстрани имаше статуя на Светата Дева на пиедестал. Инстинктивно потопих пръсти в светената вода и се прекръстих, спомняйки си за своята леля католичка в САЩ, която ме бе отгледала и се бе трудила усърдно над малката ми протестантска душица.

Изповедалните бяха от едната страна. Никой не чакаше, но това не ме учуди, защото според табелката отвън бях дошъл час по-рано. Влязох в първата изповедалня вдясно и затворих вратата. Поседях за миг в тъмнината, после ажурната преграда се плъзна встрани.

— Слушам ви — чух тих глас.

— Благословете ме, отче. Съгрехих — отвърнах машинално.

— Сигурно е така, синко.

Лампата от другата страна светна и през преградата ми се усмихна Лайъм Девълн.

Той изглеждаше изненадващо добре. Доста по-добре, отколкото последния път, когато го видях. Беше на шестдесет и седем, но както бях казал на Рут Коен, все още се държеше: дребен мъж, изключително жизнен, с коса, по-черна от всякога, и ясни сини очи. Отляво на челото му имаше стар белег от куршум. Леката иронична усмивка не слизаше от лицето му. Облечен бе в свещеническо расо с пасторска яка и се чувстваше като у дома си в ризницата в края на църквата, където ме заведе.

— Добре изглеждаш, синко. След толкова успех и пари — ухили се той. — Да пийнем за това. Тук със сигурност ще се намери някоя бутилка.

Той отвори един шкаф и извади бутилка уиски „Бушмилс“ и две чаши.

— А какво би казал домакинът за това? — попитах.

— Отец Мърфи ли? Той е душа човек. Излезе да върши добрини, както обикновено — отвърна Девълн и капна по малко уиски в чашите.

— Значи няма да погледне с лошо око?

— Може да се каже. — Той вдигна чашата си. — За теб, синко.

— И за теб, Лайъм — върнах му тоста. — Не преставаш да ме смайваш. Британските служби за сигурност те издирват от пет години, а ти още имаш нерви да си стоиш тук, посред Белфаст.

— Е, хайде, човек все трябва да има някакво забавление.

Той извади цигара от сребърната си табакера, след това предложи и на мен.

— Както и да е. На какво дължа приятното посещение?

— Името Дъгъл Мънроу говори ли ти нещо?

Очите му се разшириха от удивление.

— Сега пък на какво си се натъкнал, по дяволите? От години не съм чувал да се споменава името на този стар негодник.

— А Шеленберг?

— Валтер Шеленберг? Това беше човек за тебе. Произведен в чин генерал на тридесетгодишна възраст. Шеленберг... Мънроу? Що за история е това?

— И Курт Щайнер — добавих. — Който според всички, включително според теб, е загинал при опит да убие двойника на Чърчил на терасата в Мелтъм Хаус.

Девълн отпи глътка уиски и ми се усмихна подкупващо.

— Винаги съм бил страшен лъжец. Кажете ми сега за какво е всичко това?

И така, разказах му за Рут Коен, за досието и неговото съдържание, изобщо всичко. Той слушаше внимателно, без да ме прекъсва, и едва когато свърших, се обади:

— Смъртта на момичето не е случайна. Прав си.

— Кое то никак не ми харесва.

Наблизо избухна бомба и когато той стана и отвори вратата към задния двор, отвън се чу стрелба.

— Очертава се прекрасна вечер — казах аз.

— О, така е. Сега е опасно да си на улицата.

Той затвори вратата и се обърна с лице към мен. Попитах:

— Фактите в досието достоверни ли са?

— Това е дълга история.

— А в общи линии?

— Значи ли това, че искаш да научиш и останалото?

— Аз трябва да го науча.

— Защо пък не! — Той се усмихна, седна отново на масата и посегна към уискито. — Това поне за известно време ще ме държи настрана от неприятностите. Е, откъде искаш да започна?

**БЕРЛИН — ЛИСАБОН — ЛОНДОН
1943 Г.**

ВТОРА ГЛАВА

Апартаментът на бригаден генерал Дъгъл Мънроу бе само на десет минути пеша от лондонската главна квартира на УСО на Бейкър стрийт. Като шеф на отдел „М“ той трябваше да бъде на разположение двадесет и четири часа в денонощието и освен обикновения телефон, имаше секретен, свързан директно с кабинета му. Точно този телефон вдигна в оная късна ноемврийска вечер, когато, седнал край камината, преглеждаше някои досиета.

— Картър се обажда, господин генерал. Току-що се връщам от Норфолк.

— Добре — отвърна Мънроу. — Мини на път за вкъщи да ми разкажеш.

Той затвори телефона и отиде да си налее малцово уиски. Беше едър, на вид силен мъж с бяла коса. Носеше очила с метални рамки. Личеше си, че не е професионален офицер. Званието бригаден генерал му беше присъдено единствено за да има правомощия в някои войскове части. На шейсет и пет години, възраст, в която повечето мъже се пенсионират дори в Оксфорд, той остана на работа. Войната го спаси, това беше горчивата истина.

Мънроу си мислеше за това, когато на вратата се позвъни и той посрещна капитан Джак Картър.

— Изглеждаш премерзнал, Джак. Подкрепи се с едно питие.

Джак Картър подпря бастуна на един стол и съблече шинела си. Беше в униформа на капитан от „Грийн Хауардс“. На куртката му се виждаше лентата на Кръста за храброст. Изкуственият крак му беше спомен от Дюнкерк; той видимо куцаше, когато тръгна към барчето да си сипе уиски.

— Какво е положението в Стъдли Констъбъл? — попита Мънроу.

— Нормализира се, сър. Всички немски парашутисти са погребани в общ гроб в двора на църквата.

— Без паметна плоча естествено.

— Засега не, но тези селяни са много странни хора. Всъщност те като че ли имат доста високо мнение за Щайнер.

— Разбираемо е. Не забравяй, че един от неговите сержанти беше убит, докато спасяваше живота на две деца от селото, попаднали във воденичния улей. Всъщност точно това ги разкри и стана причина за провала на цялата операция.

— А и Щайнер пусна селяните да си вървят, преди да започне сериозната битка — добави Картър.

— Точно така. Носиш ли досието му?

Картър отвори куфарчето си и извади няколко листа, пришити с телбод. Мънроу ги прегледа.

— Подполковник Курт Щайнер. Възраст: двадесет и седем години. Забележителен актив. Крит, Северна Африка, Сталинград. Рицарски кръст с дъбови листа.

— Винаги ми е била любопитна историята на майка му, сър. Общественичка в Бостън. От тези, които наричат „бостънските брамини“.

— Да, Джак, но не забравяй, че баща му беше немски генерал, при това дяволски добър. Кажи ми сега за Щайнер. Как е той?

— Изглежда, няма причина да се съмняваме в пълното му възстановяване. Край Норуич има малка болница на Кралските военновъздушни сили, в която лекуват от изгаряния екипажи на бомбардировачи. Преди е била лечебница. Държим Щайнер там под строга охрана. Версията е, че е свален пилот от Луфтвафе. Звучи правдоподобно, защото немските парашутисти и екипажите на Луфтвафе носят почти еднакви униформи.

— А нараняванията му?

— Той е страхотен късметлия, сър. Един куршум го е уцелил отзад, в дясното рамо. Вторият е бил насочен право към сърцето, но е рикоширал в гръдната кост. Хирургът смята, че ще се възстанови бързо, особено като се има предвид, че е в отлична физическа форма.

Мънроу стана и си наля още малко уиски.

— Да видим какво знаем за цялата история, Джак. Планът за отвличането на Чърчил, подготовката... Всичко е направено без знанието на адмирал Канарис, така ли?

— Очевидно, сър. Всичко е работа на Химлер. Той е принудил Макс Радл от щаба на Абвера да подготви всичко зад гърба на адмирала. Поне така твърдят нашите информатори в Берлин.

— Сега обаче той е научил всичко, нали? — попита Мънроу. —
Имам предвид адмирала.

— Явно, сър, и съвсем не е очарован, но нищо не може да
направи. Не може да отиде да каже на Фюрера.

— Нито пък Химлер — добави Мънроу. — След като целият
план е съставен без знанието на Хитлер.

— Разбира се, Химлер е дал на Макс Радл пълномощно,
подписано от Фюрера — каза Картър.

— Изглежда подписано от Хитлер, Джак. Обзалагам се, че първо
него са изгорили. Химлер не би допуснал това да се разчуе.

— Пък и ние не искаме да го видим на първа страница в „Дейли
Експрес“, сър. Представяте ли си как би изглеждало: „Немски
парашутисти влизат в сражение с американски пехотинци при опит за
покушение над Чърчил“?

— Прав си. Изобщо няма да е в наша полза. — Мънроу отново
погледна досието. — Това момче от ИРА, Девлън... бива си го!
Казваш, че бил ранен?

— Да, сър. Бил е настанен в болница в Холандия и една вечер
просто офейкал. Разбрахме, че се подвизава в Лисабон.

— Вероятно възнамерява някак да се добере до Щатите. Държим
ли го под око? Кой е агентът на УСО в Лисабон?

— Майор Артър Фрийър, сър. Военен аташе в посолството.
Запознат е със случая.

— Отлично — кимна Мънроу.

— А какво ще правим с Щайнер, сър?

Мънроу свъси вежди и се замисли.

— Щом се възстанови достатъчно, доведете го в Лондон. Още ли
затваряме немските военнопленници в Тауър?

— Само от време на време, сър. Минават през малката
лечебница. Не е като в първите дни на войната, когато пращаме там
почти всички екипажи от заловените немски подводници.

— Включително и Хес.

— Там случаят беше по-особен, сър.

— Добре. Ще приберем Щайнер в Тауър. Нека остане в
лечебницата, докато намерим по-сигурно място. Нещо друго?

— Да, научихме нещо, сър. Както знаете, бащата на Щайнер бе
замесен в серия военни заговори с цел убийството на Хитлер.

Наказанието за такова провинение не подлежи на обжалване — обесване на струна от пиано. По нареждане на Хитлер тези екзекуции са филмирани.

— Отвратително!

— Работата е там, сър, че получихме филма с екзекуцията на генерал Щайнер. Един от агентите ни в Берлин се добра до него през Швеция. Не знам дали ще искате да го видите. Не е много приятен за очите.

Мънроу стана и неспокойно закрочи из стаята. После изведнъж спря с едва забележима усмивка:

— Кажете ми, Джак, онова влечуго Варгас още ли е в испанското посолство?

— Да, сър. Хосе Варгас, търговски аташе. Отдавна не сме ползвали услугите му.

— Но в немското разузнаване все още са убедени, че е на тяхна страна.

— Варгас е единствено на страната на парите, сър. Работи с братовчед си от испанското посолство в Берлин.

— Чудесно! — Този път Мънроу се усмихна широко. — Кажете му да предаде на братовчед си, че държим Щайнер, да речем, в Тауър. Звучи много драматично. Най-важното е информацията да стигне и до Канарис, и до Химлер. Това трябва да ги размърда.

— За бога, какво целите, сър? — възкликна Картър.

— Война е, Джак, война. Хайде, пийни още една чашка и бягай да си лягаш. Утре те чака тежък ден.

Близо до Падерборн във Вестфалия, в малкото градче Вевелсбург имаше крепост със същото име, която през 1934 година Хайнрих Химлер отне от местната община. Първоначалното му намерение бе да превърне крепостта в школа за ръководители на СС, но след като архитектите и строителите свършиха работата си и бяха похарчени милиони марки, се оказа, че Химлер е създал уродлива сграда в готически стил, достойна за шеста сцена в „Метро Голдуин Майер“. Приличаше на огромен декор, досущ онези, които много се харесваха в Холивуд, когато историческите филми бяха на мода. Крепостта имаше три крила, кули, ров с вода. Райхсфюрерът разполагаше със собствен

апартамент в южното крило, но най-много се гордееше с огромната трапезария, където избрани есесовци се събираха на нещо като „съд на честта“. Цялото строителство беше вдъхновено от манията на Химлер по крал Артур и рицарите на Кръглата маса, подправена с обилна доза окултизъм.

На десет мили оттам в онази декемврийска вечер Валтер Шеленберг запали цигара на задната седалка на мерцедеса, който го возеше към крепостта. Същия следобед в Берлин бе получил заповед да се срещне с райхсфюрера. Поводът не бе уточнен, но Шеленберг въобще не го приемаше като доказателство за някакво специално предпочитание.

Няколко пъти беше посещавал Вевелсбург и дори беше разгледал плана на крепостта в главната квартира на СД, така че познаваше добре мястото. Знаеше също и че малцината мъже, седящи заедно с райхсфюрера около тази маса, са чудаци като самия Химлер, който вярваше във всички средновековни глупости за превъзходството на саксонците, или приспособенци, които си имаха собствени кресла, а имената им бяха гравирани върху сребърни табелки на тях. Фактът, че крал Артур е бил романо-британец и е участвал в битка срещу саксонските нашественици, правеше цялата история още по-безсмислена, но Шеленберг отдавна беше престанал да се впечатлява от ексцесиите на Третия райх.

От уважение към традициите на Вевелсбург той бе облякъл черната парадна униформа на офицер от СС. Отляво на куртката му беше закачен Железен кръст първа степен.

— В какъв свят живеем! — промълви той, когато колата зави по пътя към кулата, покрита от мекия сняг. — Понякога наистина се чудя кой управлява тази лудница.

Той се облегна усмихнат назад и лицето му изведнъж стана привлекателно въпреки белега на бузата, загатващ за безмилостния му характер. Останал му беше за спомен от студентските години в университета в Бон. Въпреки афинитета си към езиците, бе постъпил в Медицинския факултет, а после се бе прехвърлил право. Но в Германия 1933 година беше тежка дори и за висококвалифицираните младежи, които току-що излизаха от университета.

СС набираха надарени абсолвенти за своя висш ешелон. И Както мнозина други, Шеленберг беше видял в това просто работа, а не

политически идеал и кариерата му беше удивителна. Заради познанията му по чужди езици самият Хайдрих го изтегли в Sicherheitsdienst, Службата за сигурност на СС, известна като СД. Неговото основно задължение открай време бе външното разузнаване, а това често го поставяше в конфликт с Абвера, въпреки че бе в отлични отношения с Канарис. Серия блестящи разузнавателни операции го изтласка нагоре по стълбицата на властта. На тридесет години той вече беше бригаденфюрер от СС и генерал-майор от полицията.

Най-удивителното бе, че Валтер Шеленберг не се смяташе за нацист и гледаше на Третия райх като на жалка шарада, чиито главни изпълнители са просто третокласни актьори. Имаше евреи, които му дължаха живота си — потенциални жертви на концентрационните лагери, на които бе осигурил път към Швеция и безопасност. Тази опасна игра, залъгалка за съвестта му, както си казваше понякога, му спечели врагове. Оцелял бе само поради една-единствена причина: Химлер имаше нужда от неговия ум и значителните му познания. Това му бе достатъчно.

В рова около крепостта бе натрупал сняг. Когато мерцедесът премина моста към портала, Шеленберг се облегна назад и тихо си каза:

— Късно е да свърнеш от пътя, Валтер, много, много късно.

Химлер го прие в дневната си в южното крило. Шеленберг бе придружен от сержант от СС в парадна униформа и завари личния адютант на Химлер, щурмбанфюрер на име Росман, също в парадна униформа, седнал на маса пред вратата.

— Майоре! — Шеленберг кимна.

Росман отпрати сержанта и каза:

— Приятно ми е да ви видя, генерале. Той ви чака. Между другото не е в много добро настроение.

— Ще го имам предвид.

Росман отвори вратата и Шеленберг влезе в просторна стая със сводест таван и застлан с плочки под. Мебелите бяха от тъмен дъб, по стените висяха гоблени. В голямата каменна камина горяха пънове. Райхсфюрерът седеше зад дъбова маса, заровен в куп книжа. Беше цивилен — нещо необичайно за него, с туиден костюм, бяла риза и

черна вратовръзка. Сребърното пенсне му придаваше вид на антипатичен даскал.

За разлика от Хайдрих, който винаги се обръщаше към Шеленберг на малко име, Химлер беше неизменно официален.

— Генерал Шеленберг! — Той вдигна поглед от книгата. — Най-после пристигнахте.

Шеленберг долови упрек в тона му и каза:

— Напуснах Берлин веднага щом получих съобщението ви, райхсфюрер. С какво мога да ви бъда полезен?

— Операция „Орел“, аферата Чърчил. Не ви възложих тази работа, защото имахте други задължения. Както и да е, досега сигурно сте се запознали с подробностите.

— Разбира се, райхсфюрер.

Химлер рязко смени темата.

— Шеленберг, все повече ме безпокоят предателските действия на мнозина членове на върховното командване. Както знаете, миналата седмица някакъв нещастен млад майор се взриви в колата си пред главната квартира на Фюрера в Растенбург. Очевидно поредното покушение върху живота на нашия Фюрер.

— Опасявам се, че е така, райхсфюрер.

Химлер стана и сложи ръка на рамото му.

— Вие и аз, генерале, сме членове на едно братство — СС. Заклели сме се да пазим Фюрера и сега сме непрекъснато под заплахата на този заговор между генералите.

— Няма преки доказателства, райхсфюрер — отвърна Шеленберг, макар че това не бе съвсем вярно.

— Генерал фон Щулпнагел, Фон Фалкенхаузен, Щиф, Вагнер и други, дори вашият добър приятел адмирал Вилхелм Канарис, Шеленберг. Това изненадва ли ви?

Шеленберг се постара да остане спокоен, изправен пред явната възможност името му да бъде следващото в списъка.

— Какво да кажа, райхсфюрер?

— И Ромел, генерале, самата Пустинна лисица. Народният герой.

— Боже мой! — възкликна Шеленберг само защото му се стори, че това е най-подходящата реакция.

— Доказателства! — изсумтя Химлер. — Ще имам доказателства, когато му дойде времето. Предстои им среща с палача.

На всички. Но да си дойдем на думата. — Той се върна на масата и седна. — Имали ли сте работа с агент на име Варгас? — Химлер погледна някакъв документ. — Хосе Варгас.

— Чувал съм за него. Той е свързка на Абвера. Търговски аташе на испанското посолство в Лондон. Доколкото ми е известно, използват го само от време на време.

— Има братовчед, който също е търговски аташе в испанското посолство, но тук, в Берлин. Някой си Хуан Ривера. — Химлер го погледна. — Прав ли съм?

— Струва ми се, да, райхсфюрер. Варгас използва испанската дипломатическа поща от Лондон. Съобщенията стигат до братовчед му тук в Берлин за тридесет и шест часа. Напълно незаконно, разбира се.

— И слава богу — отвърна Химлер. — Та онази операция „Орел“... Кажете, че сте запознат с подробностите.

— Да, райхсфюрер — смекчи тон Шеленберг.

— Възникна проблем, генерале. Въпреки че идеята беше предложена от Фюрера, тя бе, как да се изразя, по-скоро полет на фантазията. Не можем да разчитаме на Канарис за каквото и да било. Опасявам се, че пълната победа на Третия райх не е сред неговите приоритети. Затова аз лично задействах плана с помощта на полковник Радл от Абвера, който, както разбирам, е получил сърдечен удар и надали ще оживее.

— Тоест Фюрера нищо не знае за операцията? — попита предпазливо Шеленберг.

— Драги ми Шеленберг, той носи цялата отговорност за войната на плещите си. Наше задължение е да направим товара му колкото е възможно по-лек.

— Разбира се, райхсфюрер.

— Операция „Орел“, макар и отлично замислена, завърши с провал, а кой би желал да отнесе новината за провал в кабинета на Фюрера и да я постави на бюрото му?

Преди Шеленберг да отговори, той продължи:

— Което ме подсеща за сведенията, достигнали до мен от Варгас в Лондон чрез неговия братовчед тук в Берлин, онзи Ривера.

Той подаде през масата шифрограма, Шеленберг я погледна и възкликна:

— Невероятно! Курт Щайнер жив?!

— И затворен в Тауър. — Химлер прибра шифрограмата.

— Няма да го държат дълго там — каза Шеленберг. — Може да звучи претенциозно, но Тауър не е съвсем подходящ за ценни затворници. Ще го преместят на сигурно място, както направиха с Хес.

— Имате ли да кажете нещо друго по въпроса?

— Само това, че британците ще пазят в тайна задържането му.

— Защо мислите така?

— Операция „Орел“ почти успя.

— Да, но Чърчил не беше Чърчил — напомни му Химлер. — Нашето разузнаване го установи със сигурност.

— Разбира се, райхсфюрер, но немските парашутисти кацнаха на английска земя и влязоха в кръвопролитна битка. Ако я бяха публикували в пресата, на този етап от войната историята щеше да окаже ужасяващ ефект върху английския народ. Самият факт, че именно УСО и техният бригаден генерал Мънроу са се заели с въпроса, е още едно доказателство за това.

— Вие познавате ли го?

— Само съм чувал за него, райхсфюрер. Много способен разузнавач.

— Според източниците ми онзи Ривера е дал информацията и на Канарис. Как предполагате, че ще реагира той?

— Нямам представа, райхсфюрер.

— Ще имате възможност да го видите, щом се върнете в Берлин. Разкрийте намеренията му. По мое мнение той нищо няма да направи. Е, поне няма да изтича при Фюрера — каза Химлер и заразглежда някакъв документ пред себе си. — Никога няма да разбере хора като Щайнер. Герой от войната, Рицарски кръст с дъбови листа, отличен войник и да опропасти кариерата си, да се обрече на провал, да рискува всичко заради някаква еврейска кучка, на която се опитал да помогне във Варшава. Само операция „Орел“ спаси него и хората му от наказателната рота, в която служеха. — Той остави документа. — Ирландецът естествено е друга работа.

— Девълн ли, райхсфюрер?

— Да, рядко противен човек. Нали знаете какви са ирландците, Шеленберг? Обръщат всичко на шега.

— Трябва да отбележа, че ако се съди по сведенията за него, той си разбира от работата.

— Съгласен съм, но тогава се е включил в операцията само за пари. Някой е проявил престъпна небрежност, като го е оставил да избяга от онази болница в Холандия.

— Прав сте, райхсфюрер.

— Според моите сведения в момента е в Лисабон — каза Химлер и подаде още един лист през масата. — Всички подробности са тук. Целта му е да се добере до Америка, но няма пари, затова работи като барман.

Шеленберг прегледа набързо шифрограмата и попита:

— Какво бихте искали да направя по този въпрос, райхсфюрер?

— Тази вечер ще се върнете в Берлин и утре ще отлетите за Лисабон. Накарайте този мошеник Девлън да дойде с вас. Смятам, че това няма да ви затрудни особено. Радл му е дал двадесет хиляди лири, за да участва в операция „Орел“. Плащането е извършено по банкова сметка в Женева. — Химлер леко се усмихна. — Девлън е от хората, които биха направили всичко за пари. Предложете му същата сума, дори повече, ако е необходимо. Бих оправдал разходи до тридесет хиляди лири.

— С каква цел, райхсфюрер?

— Каква ли? Да организира бягството на Щайнер естествено. Струва ми се, че това е пределно ясно. Този човек е герой на райха, истински герой. Не можем да го оставим в ръцете на британците.

Като си спомни как бе загинал генерал Щайнер в килиите на Гестапо на Принц Албрехтщрасе, Шеленберг си помисли, че е твърде вероятно Химлер да цели друго. Въпреки това спокойно каза:

— Разбирам, райхсфюрер.

— Знаете с какво доверие се отнасям към вас, генерале — отвърна Химлер. — И вие никога не сте ме предавали. Оставям всичко във вещите ви ръце. — Той му подаде някакъв плик. — Тук ще намерите пълномощно, което ще ви помогне да се справите при всякакви непредвидени обстоятелства.

Без да отвори плика, Шеленберг се осмели да изрече:

— Казахте, че искате утре да отида в Лисабон, райхсфюрер. Позволете да ви напомня, че утре е Бъдни вечер.

— Това пък какво общо има със случая? — Химлер искрено се учуди. — Бързината е от значение, Шеленберг, и напомняйки ви клетвата, която сте положили като член на СС, ще ви кажа защо. След

около месец, на двадесет и първи януари, Фюрера заминава за Шербург в Нормандия. Аз ще го придружа. Оттам ще отидем в един замък на крайбрежието: Бел Ил. Французите използват толкова странни имена!

— Позволете да попитам за целта на посещението.

— Фюрера възнамерява да се срещне лично с фелдмаршал Ромел, за да потвърди назначаването му за главнокомандващ на Група армии Б. Това ще го направи пряко отговорен за защитата на Атлантическия вал. На срещата ще бъде разгледана необходимата стратегия, в случай че нашите врагове решат да нападнат догодина, Фюрера ме удостои с честта да организирам конференцията и — естествено — с отговорността за неговата безопасност. Това е изцяло задача на СС. Както казах, Ромел ще бъде там, вероятно и Канарис. Фюрера специално покани адмирала.

Химлер започна да подрежда документите в прегледен куп, като слагаше някои от тях в куфарчето си.

— Но защо е това бързане по отношение на Щайнер, райхсфюрер? Не разбирам — попита озадачен Шеленберг.

— Смятам да го представя на Фюрера на тази среща, генерале. Неговото бягство и победата, която почти постигна, представляват значителен успех за СС. Разбира се, присъствието му ще постави Канарис в трудна ситуация, но това може само да ни бъде от полза. — Той затвори куфарчето и присви очи. — Научихте достатъчно.

Шеленберг, който усещаше, че е на косъм от това да вбеси Химлер, попита:

— Но, райхсфюрер, ако Девлън не се съгласи?

— Ще вземете необходимите мерки. За случая съм подбрал човек на Гестапо, който ще ви придружи в Лисабон като телохранител. — Той натисна звънеца на бюрото си и в стаята влезе Росман. — А, Росман. Поканете щурмбанфюрер Бергер.

Шеленберг зачака. Жадуваше за цигара, но знаеше за отрицателното отношение на Химлер към пушенето. Най-после вратата се отвори и се появи Росман и някакъв непознат. Странен тип. Младеж на не повече от двадесет и пет-шест години, със сламеноруса коса. Личеше, че навремето е бил красив, но сега едната страна на лицето му беше обезобразена от изгаряне. Шеленберг ясно различи опънатата присадена кожа.

Мъжът подаде ръка.

— Генерал Шеленберг. Хорст Бергер. За мен е удоволствие да работя с вас.

Той се усмихна. С това белязано лице приличаше на самия дявол.

— Майоре — кимна Шеленберг и се обърна към Химлер. — Мога ли да тръгвам, райхсфюрер?

— Разбира се, Бергер ще ви чака в двора. Кажете на Росман да влезе.

Шеленберг отвори вратата и Химлер додаде:

— Още нещо. Канарис не бива да научи нищо. Нито за Девълн, нито за нашите намерения относно Щайнер, а засега дори за Бел Ил. Разбирате ли важността на всичко това?

— Естествено, райхсфюрер.

Шеленберг предаде на Росман, че Химлер го вика и тръгна по коридора. На долния етаж видя тоалетна, шумгна се вътре и запали цигара. После извади от джоба си плика, който Химлер му даде, и го отвори.

ОТ ВЪРХОВНИЯ ГЛАВА И ДЪРЖАВНИЯ КАНЦЛЕР

Генерал Шеленберг действа по мое лично и пряко нареждане във връзка със задача от изключителна важност за райха. Той носи отговорност само пред мен. Целият състав, военен и граждански, без оглед на чина и ранга, следва да му съдейства, когато той счете за необходимо.

АДОЛФ ХИТЛЕР

Шеленберг изтръпна и прибра пълномощното в плика. Подписът без съмнение изглеждаше автентичен — беше го виждал стотици пъти. Но пък за Химлер изобщо не представляваше трудност да осигури подписа на Хитлер върху каквото и да било. Просто един документ сред толкова други. Значи Химлер му даваше същите правомощия, каквито бе дал на Макс Радл при операция „Орел“. Но защо? Защо бе толкова важно да се доведе Щайнер, и то в посочения срок?

Едно беше ясно. В цялата история имаше нещо повече от това, което Химлер му каза. Той запали втора цигара и излезе, но в края на коридора се обърка. За миг се поколеба, после се ориентира, че сводът в дъното води към балкон над просторна зала. Тъкмо се канеше да тръгне в обратна посока, когато чу гласове. Заинтригуван, Шеленберг отиде до балкона и предпазливо надникна. Химлер стоеше пред голямата маса, заобиколен от Росман и Бергер. Райхсфюрерът говореше.

— Има хора, Бергер, които се интересуват повече от личностите, отколкото от идеите. Те много лесно изпадат в сантименталност. Не смятам, че вие сте един от тях.

— Не, райхсфюрер — отвърна Бергер.

— За съжаление генерал Шеленберг е точно такъв. Затова ви пращам с него в Лисабон. Девълн трябва да дойде тук, независимо дали иска или не. Разчитам на вас да се погрижите за това.

— Райхсфюрерът съмнява ли се в лоялността на Шеленберг? — попита Росман.

— Той е много полезен за райха — отвърна Химлер. — Може би е най-надареният офицер, служил под мое командване, но винаги съм се съмнявал в лоялността му към партията. В настоящия момент обаче това няма значение, Росман. Той ми е прекалено нужен, за да го уволня. Трябва да насочим всичките си сили към подготовката за Бел Ил, докато Шеленберг се занимава със случая Щайнер. — Той се обърна към Бергер. — Свободен сте.

— Райхсфюрер.

Бергер удари пети и тръгна да си върви. Почти бе прекосил залата, когато Химлер извика:

— Покажете ми на какво сте способен, щурмбанфюрер.

Бергер откопча кобура си, изпъна ръка и рязко се обърна. На отсрещната стена имаше средновековна гипсова фреска, изобразяваща рицари. Той бързо стреля три пъти и пръсна три от главите. Тътенът от куршумите отекна в залата, докато майорът прибираще оръжието си.

— Отлично — каза Химлер.

Шеленберг вече си тръгваше. Той може би беше не по-лош стрелец от Бергер, но не в това бе въпросът. Взе шинела и фуражката си от антрето и когато пет минути по-късно Бергер излезе, вече седеше на задната седалка на мерцедеса.

— Извинете, че ви накарах да чакате, генерале — каза майорът, докато се качваше.

— Няма защо — отвърна Шеленберг и кимна на шофьора да тръгва. — Запалете цигара, ако желаете.

— Благодаря. Нямам пороци.

— Наистина ли? Виж, това е интересно. — Шеленберг вдигна яката на шинела си, отпусна се в ъгъла и придърпа фуражката над очите си. — Има много време до Берлин. Не знам за вас, но аз ще подремна.

Така и направи. Бергер го гледа известно време, после също вдигна яка и се сви в ъгъла.

В кабинета на Шеленберг на Принц Албрехтцрасе имаше походно легло, на което той често прекарваше нощта. Генералът се бръснеше в малката баня, долепена до кабинета, когато влезе секретарката му Илзе Хубер, облечена в бяла блуза и черна пола. Беше четиридесет и една годишна, вече вдовица от войната, чувствена и привлекателна. Навремето бе секретарка на Хайдрих и Шеленберг я наследи от него. Беше му напълно предана.

— Той е тук — каза тя.

— Ривера? — Шеленберг избърса пяната по лицето си. — А Канарис?

— Хер адмиралът ще язди в Тиргартен в десет часа, както обикновено. Ще го придружите ли?

Шеленберг често го правеше, но като отиде до прозореца и видя, че снегът натрупва и покрива улиците, се засмя.

— Не, благодаря, не и тази сутрин. Но трябва да го видя.

Посветила себе си на благополучието на Шеленберг, Илзе усещаше инстинктивно нещата. Тя се върна в кабинета и наля кафе от каната на подноса, който бе оставила на бюрото му.

— Проблеми ли, генерале?

— В известен смисъл — да, скъпа. — Той отпи от кафето и се усмихна — с тази своя безмилостна, опасна усмивка, от която сърцето ѝ се преобръщаше. — Но не се притеснявай. Не е нещо, с което не мога да се справя. Ще те посветя в подробностите, преди да тръгна. Между другото къде е Бергер?

— За последен път го видях долу в бюфета.

— Добре. Сега ще приема Ривера.

Тя спря на вратата и се обърна.

— Той ме плаши. Имам предвид Бергер.

Шеленберг се приближи до нея и я прегърна.

— Казах ти да не се тревожиш. В края на краищата кога великият Шеленберг се е провалял? — И я притисна към себе си.

Неговата самоирония както винаги я развесели и тя излезе от стаята усмихната. Шеленберг закопча куртката си и седна зад бюрото. Миг по-късно вратата се отвори и в кабинета влезе Ривера.

Той бе облечен в тъмнокафяв костюм. Шлиферът му бе праметнат през ръка. Беше дребен мъж с нездрав вид и черна коса, старателно разделена на път. В момента определено изглеждаше разтревожен.

— Знаете ли кой съм? — попита Шеленберг.

— Разбира се, генерале. За мен е чест да се запозная с вас.

Шеленберг размахна лист хартия, който всъщност беше някаква бланка от хотела във Виена, където бе пребивавал миналата седмица, и запита:

— Това е съобщението от братовчед ви Варгас, от посолството в Лондон, относно местонахождението на някой си полковник Щайнер... Разговаряли ли сте с някого за него?

Ривера явно изпадна в истински шок.

— С абсолютно никого, генерале. Бог ми е свидетел. — Той драматично разпери ръце. — Кълна се в майка си.

— О, не мисля, че трябва да я намесваме в това. Тя се чувства прекрасно в онази малка вила, която сте й купили в Сан Карлос. — Ривера изглеждаше слисан, а Шеленберг продължи: — Виждате, не няма нещо, което да не знам за вас. Няма място, където да отидете и да не мога да ви стигна. Разбирате ли ме?

— Отлично, генерале. — По челото на Ривера беше избила пот.

— Сега вие принадлежите на СД и на райхсфюрер Химлер, но ще отговаряте пред мен и пред никого друго. Като начало: това съобщение от братовчед ви в Лондон — защо сте го изпратили и на адмирал Канарис?

— По нареждане на братовчед ми, генерале. В такива случаи винаги става въпрос за пари и при тези обстоятелства... — Той сви

рамене.

— Решил е, че може да ви се плати два пъти за една и съща информация? — Шеленберг кимна. Всичко това беше логично, но той се бе научил никога да не приема нищо за сигурно в тази игра. — Разкажете ми за братовчед си.

— Нима има нещо, което генералът не знае? Родителите на Хосе починаха по време на грипната епидемия непосредствено след Първата световна война. Отгледаха го моите родители. Бяхме като братя. Заедно следвахме в университета в Мадрид, бихме се в един и същи полк по време на Гражданската война. С една година е по-голям от мен, на тридесет и три.

— Не е женен, за разлика от вас — каза Шеленберг. — Има ли си приятелка в Лондон?

Ривера разпери ръце.

Всъщност... Хосе не си пада по жените, генерале.

— Разбирам.

Шеленберг свъси вежди за миг. Нямаше нищо против хомосексуалистите, но те се поддаваха на изнудване, а това бе недостатък за хора, ангажирани с разузнавателна дейност. Точка срещу Варгас.

— Познавате ли Лондон?

Ривера кимна.

— През тридесет и девета работих една година в тамошното посолство заедно с Хосе. Жена ми остана в Мадрид.

— Аз също познавам Лондон — каза Шеленберг. — Разкажете ми за живота му там. В посолството ли живее?

— Официално — да, генерале, но разполага и с малък апартамент за лични нужди. Когато бях там, нае жилището за седем години, така че сигурно още го държи.

— И къде се намира?

— В Стенли Мюс, близо до Уестминстърското абатство.

— И непосредствено до Парламента. Хубаво място. Впечатлен съм.

— Хосе винаги се е стремил към най-доброто.

— За което трябва да се плаща.

Шеленберг стана и отиде до прозореца. Навън прехвърчаше сняг.

— Може ли да се разчита на този ваш братовчед? Имал ли е вземане-даване с британските ни приятели?

Ривера отново придоби шокиран вид.

— Генерал Шеленберг, уверявам ви, Хосе е добър фашист, също като мен. Ние се бихме заедно на страната на генерал Франко по време на Гражданската война. Ние...

— Добре, просто питам. Сега слушайте внимателно. Може би ще предприемем опит за освобождаването на полковник^[1] Щайнер.

— От Тауър ли, сеньор? — Ривера се облеци.

— Според мен те ще го преместят на по-сигурно място. А може вече да са го направили. Още днес ще изпратите шифрограма на братовчед си и ще поискате от него пълна информация.

— Разбира се, генерале.

— Действайте тогава!

Ривера тръгна към вратата и Шеленберг добави:

— Едва ли е необходимо да ви предупреждавам, че ако от устата ви излезе дори една дума, ще свършите в Шпрее, приятелю, а братовчед ви — в Темза. Имам изключително дълга ръка.

— Генерале, моля ви — запротестира отново Ривера.

— Спестете ми всичките глупости за това колко добър фашист сте. Мислите само колко щедро ще ви възнаградя. Това е далеч по-стабилна основа за нашето приятелство.

Ривера излезе, а Шеленберг се обади на портала за колата, облече шинела си и излезе.

Адмирал Вилхелм Канарис, петдесет и шест годишен, капитан на подводница по време на Първата световна война, оглавяваше Абвера от 1935 година, но макар и предан германец, никога не бе харесвал националсоциализма. Въпреки че се противопоставяше на всички планове за убийството на Хитлер, за известно време се бе забъркал с немската съпротива и бе поел по опасна пътека, която в края на краищата щеше да го доведе до падение и гибел.

Тази сутрин той галопираше между дърветата в Тиргартен и снегът, който хвърчеше изпод копитата на коня му, го изпълваше с истинска радост. Двата дакела, които го придружаваха навсякъде,

тичаха подире му с учудваща бързина. Той видя застаналия до мерцедеса си Шеленберг, махна му, обърна коня и се упъти към него.

— Добро утро, Валтер. Трябваше да пояздиш с мен.

— Не и тази сутрин — отвърна Шеленберг. — Пак съм на път.

Адмиралът слезе от коня и шофьорът на Шеленберг пое юздите. Канарис предложи на генерала цигара и двамата тръгнаха към парапета над езерото.

— Нещо интересно? — попита Канарис.

— Не, текуща работа — отвърна Шеленберг.

— Хайде, Валтер, изплюй камъчето. Явно имаш нещо наум.

— Добре де. Операция „Орел“.

— Нямам нищо общо с това — отсече адмиралът. — Идеята беше на Фюрера. Каква глупост! Да убием Чърчил, след като войната е почти изгубена.

— По-добре да не изричате подобно нещо на глас — подхвърли внимателно Шеленберг.

Канарис не му обърна внимание.

— Наредиха ми да направя предварителното проучване. Знаех, че само след няколко дни Фюрера ще забрави цялата история, както и стана, Химлер обаче не забрави. Той, както обикновено, реши да ми отрови живота. Зад гърба ми привлече Макс Радл, един от най-верните ми помощници. И цялата работа се оказа точно толкова ялова, колкото предполагах.

— Да, но Щайнер почти успя — каза Шеленберг.

— В какво успя? Я стига, Валтер. Не отричам, че Щайнер е самоотвержен и смел, но човекът, до когото се добраха, дори не беше Чърчил. Виж, ако го бяха довели тук, това вече щеше да е нещо. Физиономията на Химлер би била много забавна гледка.

— А сега дочуваме, че Щайнер е жив и че го държат в Тауър в Лондон.

— А, значи Ривера е предал съобщението от скъпия си братовчед и на райхсфюрера. — Канарис се усмихна цинично. — Удвояват възнаграждението си, както обикновено.

— Според вас как ще постъпят британците?

— С Щайнер ли? Ще го държат здраво заключен до края на войната също като Хес, само че ще си мълчат. Отзвукът би бил доста

неприятен, както и на Фюрера ще му стане неприятно, ако фактите стигнат до него.

— Смятате ли, че има вероятност да стигнат?

Канарис се засмя.

— Имаш предвид аз да му кажа? Значи за това е целият този разговор! Не, Валтер. Напоследък имам достатъчно проблеми, за да си търся още. Можеш да предадеш на райхсфюрера, че ще си мълча, ако и той направи същото.

Двамата тръгнаха към мерцедеса.

— Можем ли да вярваме на този Варгас? — попита Шеленберг.

Канарис прие въпроса сериозно.

— Аз съм първият, който признава, че нашите операции в Англия претърпяха неуспех. Британските тайни служби приложиха гениална тактика, като вместо да убият нашите шпиони, просто ги превърнаха в двойни агенти.

— И Варгас ли?

— Човек не може да бъде сигурен, но мисля, че не. Постът му в испанското посолство, фактът, че го използваме само от време на време, и то като наемник... Всъщност той няма контакти с други агенти в Англия.

Те стигнаха до колата. Адмиралът се усмихна и каза:

— Нещо друго?

Шеленберг не се сдържа да му го каже. Канарис много му харесваше.

— Както знаете, отново имаше покушение срещу Фюрера в Растенбург. Изглежда, бомбите, които младият офицер е возил, са избухнали по-рано от предвиденото.

— Какво невнимание от негова страна. Накъде биеш, Валтер?

— Пазете се, за бога. Времената са опасни.

— Валтер! Никога не съм подкрепял идеята за убийство на Фюрера. — Адмиралът яхна коня и пое юздите. — Колкото и да им се иска на някои хора, и ще ти кажа защо.

— Не се съмнявам в това, адмирале.

— При Сталинград благодарение на глупостта на Фюрера загубихме повече от триста хиляди войници. Бяха взети деветдесет и един заложници, сред тях двадесет и четири генерали. Това е най-голямото поражение, което някога сме понасяли. Търпим провал след

провал благодарение на Фюрера. — Той се изсмя дрезгаво. — Не проумяваш ли истината, приятелю? Докато е жив, има шанс войната да свърши по-скоро.

Той пришпори коня и препусна в галоп към дърветата. Дакелите заджафкаха по петите му.

Щом се върна в кабинета си, Шеленберг се преоблече в светлосив костюм от мека вълна. Докато се приготвяше в банята, разказа всичко подробно на Илзе Хубер.

— Какво мислиш? — попита я, когато излезе. — Като вълшебна приказка от Братя Грим, а?

— По-скоро като зловеща история — отвърна тя, докато му държеше черното кожено палто.

— Ще заредим в Мадрид и продължаваме направо за Лисабон. Би трябвало да пристигнем късно следобед.

Той навлече палтото, нагласи меката си шапка и взе чантата, която тя му бе приготвила.

— Най-късно до два дни очаквам новини от Ривера. Дай му тридесет и шест часа и го притисни. — Той я целуна по бузата. — Пази се, Илзе. Доскоро — добави и излезе.

Самолетът беше „Юнкерс 52“, с неговите прочути три двигателя и гофрирана метална обшивка. Щом излетяха от военната база на Луфтвафе край Берлин, Шеленберг откопча колана и взе куфарчето си. Бергер се усмихна от другата страна на пътеката и попита:

— Добре ли е хер адмиралът, генерале?

„Я виж ти, това не беше много умен въпрос. Не би следвало да знаеш, че съм го виждал“, помисли си Шеленберг и на свой ред се усмихна:

— Изглеждаше както обикновено.

Той отвори куфарчето, зачете досието на Девлън и разгледа снимката му. Не след дълго вдигна очи, погледна през прозореца и се сети за онова, което Канарис бе казал за Хитлер.

Докато е жив, има шанс войната да свърши по-скоро.

Странно. Тази мисъл непрекъснато се въртеше в главата му и той просто не можеше да се отърси от нея.

[1] Според автора. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Барон Освалд фон Хойнинген-Хойне, пълномощният министър към немската легация в Лисабон, му беше приятел. Той бе аристократ от старата школа и също не беше нацист. Искрено се зарадва на Шеленберг и не го скри.

— Драги ми Валтер, приятно ми е да те видя. Как е в Берлин?

— По-студено — отвърна Шеленберг. Двамата излязоха през остъклената врата на уютната тераса и седнаха на масата. Градината представляваше прелестна гледка. Навсякъде имаше цветя. Прислужник в бяло сако поднесе кафе. Шеленберг въздъхна. — Сега разбирам какво те задържа тук и защо не се връщащ в Берлин. Тези дни в Лисабон е най-хубаво.

— Така е. Хората живеят в постоянна тревога да не би да ги преместят — отвърна баронът и наля кафето. — Идваш в доста необичайно време, Валтер. В навечерието на Коледа.

— Нали го знаеш чичо Хайни, когато си науми нещо — отвърна Шеленберг, наричайки Химлер с прякора, който есесовците често използваша зад гърба му.

— Сигурно е важно. Особено след като изпраца теб.

— Трябва ни един човек, ирландец — Лайъм Девълн. — Шеленберг извади от портфейла си снимка на Девълн и му я подаде. — Известно време е работил за Абвера. Свързка на ИРА. Миналата седмица се е измъкнал от болница в Холандия. Имаме информация, че е тук и работи като келнер в заведение в Алфама.

— Стария квартал — кимна баронът. — Щом този човек е ирландец, излишно е да ти напомням, че официално е поданик на неутрална държава. Ситуацията е малко деликатна.

— Няма да се стигне до насилие — увери го Шеленберг. — Мисля, че ще успеем да го прилъжем да дойде в Берлин по собствено желание. Имам за него работа, която може да се окаже доста доходна.

— Чудесно — каза баронът. — Само не забравяй, че нашите португалски приятели наистина ценят неутралитета си. Особено сега,

когато победата започва да ни се изплъзва. И все пак капитан Егар, офицер по сигурността тук, сигурно би могъл да ти помогне.

Той вдигна телефона и каза нещо на помощника си. Докато оставяше слушалката, добави:

— Мярнах спътника ти.

— Щурмбанфюрер Хорст Бергер, Гестапо — отвърна Шеленберг.

— Май не е твой тип.

— Коледен подарък от райхсфюрера. Просто нямах избор.

— Ясно.

На вратата се почука и след миг влезе около четиридесетгодишен мъж. Имаше гъсти мустаци, кафявият габардинен костюм му стоеше зле. Шеленберг веднага разпозна в него професионалния полицаи.

— А, ето ви и вас, Егар. Нали познавате генерал Шеленберг?

— Разбира се. За мен е удоволствие да ви видя отново. Срещнахме се по време на Уиндзорската афера през четиридесета.

— Да, но по-добре сега да забравим за това. — Шеленберг му подаде снимката на Девълн. — Познавате ли този човек?

Егар я разгледа.

— Не, генерале.

— Той е ирландец, бивш агент на ИРА, ако ИРА изобщо може да има бивши агенти. Тридесет и пет годишен. Работил е известно време за Абвера. Имаме нужда от него. Според последните сведения сега е келнер в бар на име „Фламинго“.

— Знам го.

— Чудесно. Отвън ще намерите моя помощник, майор Бергер от Гестапо. Доведете го.

Егар излезе и се върна с Бергер. Шеленберг го представи на останалите.

— Барон Фон Хойнингген-Хойне, пълномощен министър на легацията, и капитан Егар, офицер по сигурността. Щурмбанфюрер Бергер.

Бергер, който с тъмния костюм и обезобразеното си лице имаше смразяващ вид, кимна сдържано и удари токове.

— Капитан Егар знае къде се намира въпросното „Фламинго“. Искам заедно да го посетите и да проверите дали Девълн още работи там. Ако е така, няма, повтарям, няма да установявате никаква връзка с него. Просто ми докладвайте.

Лицето на Бергер не издаваше никакви чувства. Той тръгна към вратата и докато я отваряше, Шеленберг добави:

— През тридесет и девета Лайъм Девълн беше един от най-прословутите стрелци на ИРА. Не забравяйте това, господа.

Тази забележка беше насочена към Бергер. Той веднага го усети и леко се усмихна.

— Няма да забравим, генерале — отвърна майорът и излезе, последван от Егар.

— Доста неприятен тип. Моите поздравления за него. Вече е... — баронът погледна часовника си — почти пет и половина, Валтер. Какво ще кажеш за чаша шампанско?

Майор Артър Фрийър беше на петдесет и пет, но изглеждаше по-възрастен с измачкания костюм и бялата си коса. Досега би трябвало да се е оттеглил и със скромната си пенсия да заживее в тиха бедност в Брайтън или Торки. Вместо това благодарение на Адолф Хитлер го изпратиха като военен аташе в британското посолство в Лисабон, където неофициално представляваше и УСО.

„Светлините на Лисабон“ в южната част на Алфама бе любимото му заведение. По щастлива случайност Девълн свиреше на пиано там, въпреки че в момента го нямаше. Всъщност той наблюдаваше майора през завесата в дъното. Облечен бе в мръснобял ленен костюм, тъмната коса падаше над челото му, а живите му сини очи весело следяха Фрийър. Майорът усети присъствието му едва когато Девълн седна на бара до него и си поръча бира.

— Господин Фрийър, нали? Хосе ми каза, че търгувате с порто. — Девълн кимна към бармана.

— Точно така — отвърна весело Фрийър. — Фирмата ми от години го изнася за Англия.

— Никога не ми е харесвало — каза Девълн. — Виж, ако ставаше въпрос за ирландско уиски...

— За съжаление тук не мога да помогна. — Фрийър отново се засмя. — Ей, старче, знаеш ли, че носиш вратовръзка на Гвардейската бригада?

— Сериозно? Как пък я позна? — Девълн се усмихна дружелюбно. — Миналата седмица си я купих от сергия на битпазара.

Той слезе от стола и Фрийър попита:

— Няма ли да ни изсвириш нещо?

— О, по-късно. — Девълн тръгна към вратата и се усмихна. — Майоре — кимна му и излезе.

„Фламинго“ беше долнопробен малък бар с ресторант. Бергер бе принуден да остави нещата в ръцете на Егар, който добре говореше португалски. Отначало удариха на камък. Да, Девълн наистина работил тук известно време, но преди три дни напуснал. И тогава се намеси една цветарка, подочула разговора им. Ирландецът работел в друго заведение, където тя също наминавала, „Светлините на Лисабон“, само че бил нает не като келнер, а като пианист в бара. Егар ѝ плати за информацията и двамата излязоха.

— Знаете ли къде се намира? — попита Бергер:

— О, да, даже много добре. Също е в стария квартал. Трябва да ви предупредя, че клиентите не са от най-кротките. Нещо съвсем обичайно по тия места.

— Изметта на обществото никога не ми е създавала проблеми — отвърна Бергер. — Сега накъде?

Докато се провираха през лабиринта от тесни улички, над тях се издигаха високите зидове на Кастело де Сао Хорхе. Тъкмо се озоваха на малък площад пред някаква църква, когато от една от уличките излезе Девълн, прекоси паважа пред тях и се запъти към кафенето отсреща.

— Боже мой, та това е той! — промърмори Егар. — Точно като на снимката.

— Естествено че е той, глупако — отвърна Бергер. — Това ли е „Светлините на Лисабон“?

— Не, майоре, това е друго кафене. Едно от най-известните в Алфама. Цигани, бикоборци, престъпници.

— В такъв случай добре че сме въоръжени. Щом влезем, pistolетът ти да е в десния джоб, а ръката — на спусъка.

— Но генерал Шеленберг ни даде изрична заповед да не...

— Недей да спориш! Нямам намерение да изпусна този човек. Прави каквото ти казвам и ме следвай! — отсеке Бергер и тръгна към кафенето, откъдето се чуваха звуци от китара.

В заведението беше светло и просторно, независимо че навън вече падаше здрач. Пред старомодното огледало зад мраморния барплот имаше наредени бутилки. Стените бяха варосани и облепени с плакати със сцени от корида. Собственикът, набит, грозен и едноок, бе облечен с мърлява риза и престилка и седнал на висок стол, четеше вестник. На една от масите четирима мъже играеха покер. Бяха цигани с мургави свирепи лица. Облегнат на стената, млад мъж подрънкваше на китара.

Освен Девлън, който седеше на маса в дъното и четеше някаква книжка с чаша бира в ръка, в заведението нямаше други посетители. Вратата изскърца и Бергер влезе, следван от Егар. Когато гестаповецът застана на входа, човекът с китарата спря да свири, всички разговори замряха. Сякаш смъртта беше дошла да ги посети. Той мина покрай картоиграчите и влезе навътре в заведението. Егар го следваше плътно.

Девлън погледна към двамата, усмихна се дружелюбно и вдигна халбата в лявата си ръка.

— Лайъм Девлън? — попита Бергер.

— Вие пък кой сте?

— Аз съм щурмбанфюрер Хорст Бергер от Гестапо.

— Боже! По-добре да ми бяха пратили дявола. С него по-лесно бих се оправил.

— По-дребен сте, отколкото предполагах — каза Бергер. — Видът ви не е впечатляващ.

Девлън отново се усмихна.

— Не ми го казват за пръв път, синко.

— Искам да дойдете с нас.

— А аз едва съм преполовил книгата си. „Среднощен съд“, при това на ирландски. Ще повярвате ли, миналата седмица я открих на сергия на битпазара!

— Веднага! — отсече Бергер.

Девлън отпи от бирата.

— Напомняте ми за средновековната фреска, която навремето видях в една църква в Донегъл. Ужасени хора, които бягат от мъж с качулка. Всеки, до когото мъжът се докоснел, умираше от чума.

— Егар! — изкомандва Бергер.

Егар понечи да измъкне пистолета от джоба си, но Девлът стреля изпод масата и надупчи стената до вратата. После извади валтера си и прониза дясната ръка на капитана. Той извика и се свлече до стената. Пистолетът му падна на пода и един от циганите тутакси го грабна.

Бергер пхна ръка под сакото си, за да измъкне маузера, който носеше в кобур под мишница, но Девлът лисна бирата в лицето му и прекатури масата. Ръбът ѝ подсече краката на германеца и той политна напред. Девлът опря цевта на валтера в гърлото му, бръкна под сакото му, извади маузера и го плъзна по барплота.

— Подаръче за теб, Барбоса.

Барманът се ухили и взе пистолета. Циганите бяха вече на крака, а двама от тях стискаха ножове.

— Имате късмет, че сте попаднали на място, където се оправят, без да викат ченгетата — каза Девлът. — На тия приятелчета и от мъжа с качулката не им пука. Ето, Барбоса например се е срещал с него почти всеки следобед на коридата в Испания. Оттам му е изваденото око.

Изречението на Бергер бе достатъчно красноречиво. Девлът пхна книгата в джоба си, заобиколи го и без да отмества пистолета от крака му, погледна ръката на Егар.

— Понатрошил съм ти някоя-друга костичка. Ще имаш нужда от лекар — отбеляза той, пхна валтера в джоба си и пое към вратата.

Железните нерви на Бергер не издържаха и той се спусна към него с протегнати ръце. Девлът се обърна и ритна германеца под капачката, а в следващия миг стовари коляно в лицето му и го запрати към бара. Бергер се надигна, като се опираше в мраморния плот. Циганите се разсмяха.

Девлът поклати глава и каза:

— Боже, синко, по-добре си намерете друга работа. И двамата.

После се обърна и излезе.

Когато Шеленберг влезе в малкия кабинет, Егар седеше на бюрото, а лекарят на легацията превързваше дясната му ръка.

— Как е? — попита Шеленберг.

— Ще оживее — отвърна докторът и сръчно отрязва края на бинта. — Може да му създава известни неприятности в бъдеще. Има

натрошени костици.

— Може ли да разменя две думи с него?

Докторът кимна и излезе, а Шеленберг запали цигара и седна на края на бюрото.

— По всичко личи, че сте намерили Девлън.

— Нима господин генералът не е известен? — попита Егар.

— Още не съм говорил с Бергер. Разбрах само, че сте се върнали с някакво разнебитено такси. Разкажете ми какво се случи всъщност.

Егар не спести нищо на генерала, защото болката усилваше гнева му.

— Той не ме послуша, хер генерал. Действа, както си бе наумил. Шеленберг сложи ръка на рамото му.

— Ти не си виновен, Егар. Изглежда, майор Бергер се смята за непобедим. Време бе някой да му даде урок.

— О, Девлън се погрижи за това — отвърна Егар. — Лицето на майора съвсем не изглеждаше добре, когато го видях за последен път.

— Така ли? — усмихна се Шеленберг. — Мисля, че можеше да изглежда и по-зле.

Бергер стоеше гол до кръста пред мивката в малката стая, където бе настанен, и разглеждаше лицето си в огледалото. Над лявото му око вече се бе появила синина. Носът му беше подут. Шеленберг влезе, затвори вратата и се облегна на нея.

— Значи така. Не се подчинихте на заповедите ми.

— Направих онова, което сметнах за необходимо. Не исках да го изпусна — отвърна Бергер.

— И той се оказа по-добър от вас. Предупредих ви.

Бергер опипа бузата си. По лицето му се четеше гняв.

— Тази мръсна ирландска свиня! Следващия път ще му дам да разбере!

— Не, няма да има следващ път, защото оттук нататък поемам нещата в свои ръце. Освен ако не искате да докладвам на райхсфюрера, че сме изпуснали неговия човек благодарение на вашата глупост.

Бергер се обърна.

— Генерал Шеленберг, протестирам.

— Застанете мирно, когато разговаряте с мен, щурмбанфюрер!
— отсече Шеленберг.

Бергер се подчини. Желязната дисциплина на СС взе връх над чувствата му.

— Когато се присъединихте към СС, дадохте клетва да се подчинявате безпрекословно на Фюрера и на тези, които са избрани да ви ръководят. Така ли е?

— Jawohl^[1], господин генерал.

— Отлично — отвърна Шеленберг. — Ето че си спомняте. Не го забравяйте отново. Може да има гибелни последици.

Генералът тръгна към вратата, отвори я и поклати глава.

— Изглеждате ужасно, майоре. Опитайте се да направите нещо с лицето си, преди да слезете за вечеря. — С тези думи излезе.

Бергер се върна пред огледалото и процеди:

— Копеле!

Лайъм Девълн седеше зад пианото в „Светлините на Лисабон“ с цигара в ъгъла на устата и чаша вино пред себе си. Беше десет вечерта. До Коледа оставаха два часа и заведението бе пълно с весели хора. Той свиреше мелодия, наречена „Лунна светлина над пътя“ — извънредно популярна, много бавна и малко меланхолична. Щом Шеленберг влезе, Девълн веднага го забеляза. Не че го познаваше. Просто генералът не можеше да остане незабелязан. Видя го как отива до бара и взима чаша вино, после отмести поглед, убеден, че идва при него.

— „Лунна светлина над пътя“ — каза Шеленберг. — Обичам тази мелодия. Едно от най-добрите парчета на Ал Боули. — Генералът изрече името на човека, който до смъртта си бе най-известният баладист на Англия.

— Загина при бомбардировките над Лондон. Известно ли ви е?
— попита Девълн. — Когато сирената завиеше, все отказваше да слезе с другите в скривалището. Намериха го мъртъв в леглото му. Убит от паднала бомба.

— За жалост — отвърна Шеленберг.

— Зависи на чия страна сте.

Девълн подхвана „Мъглив лондонски ден“, а Шеленберг смени темата:

— Вие сте много надарен човек, господин Девлън.

— Посредствен пианист и нищо повече — отвърна Девлън. — Такива са плодовете на изгубената младост.

Той посегна за виното си, като продължи да свири.

— А вие кой сте, приятелю?

— Казвам се Шеленберг — Валтер Шеленберг. Може би сте чували за мен.

— Има си хас — ухили се Девлън. — Достатъчно дълго живях в Берлин, за да науча поне това. Вече сте генерал, нали? И то в СД? Да не би да имате нещо общо с двамата идиоти, които се опитаха да разговарят с мен тази вечер?

— Съжалявам за случилото се, господин Девлън. Човекът, когото простреляхте, е офицерът по сигурността в легацията, а другият е майор Бергер от Гестапо. С мен е само защото райхсфюрерът нареди така.

— Боже, пак ли попаднах на стария Химлер!? Последния път, когато се видяхме, той май не ме одобри.

— Да, но сега има нужда от вас.

— За какво?

— За да отидете в Англия вместо нас, господин Девлън. В Лондон, ако трябва да бъда точен.

— Не, благодаря. През тази война вече два пъти съм работил за германското разузнаване. Първия път, в Ирландия, за малко не ми отнесоха главата. — Той посочи белега от куршум на челото си.

— А втория път, в Норфолк, получихте куршум в дясното рамо и едва отървахте кожата, като оставихте Курт Щайнер да се оправя сам.

— А, значи знаете за това.

— За операция „Орел“ ли? Разбира се.

— Много свестен човек. Полковникът де. Не беше като другите нацисти...

— Научихте ли какво стана с него след това?

— О, да. Когато Макс Радл получи сърдечен удар, го докараха в болницата в Холандия, където бях и аз. Той получи информация от свои източници в Англия, че Щайнер е убит във вила, наречена Мелтъм Хаус при опит да се добере до Чърчил.

— Тук са сгрешени две неща — каза Шеленберг. — Две неща, за които Макс Радл не е знаел. Мъжът не е бил Чърчил, а негов двойник.

Някакъв вариететен актьор. Самият Чърчил по онова време е бил на път за Техеранската конференция.

— Господи, Исусе Христе! — Девлън престана да свири.

— А което е още по-важно, Курт Щайнер не е убит. Той е жив и здрав и понастоящем се намира в Тауър. Именно затова искам да отидете в Англия. Възложено ми е да го върна невредим в райха и разполагам с три седмици и нещо, за да го направя.

Фрийър бе дошъл в кафенето две минути по-рано и позна Шеленберг с влизането му, но се оттегли в едно странично сепаре, повика келнера, поръча си бира и впери очи в двамата мъже, които излязоха в градината отзад. Те седнаха на една от масите и се загледаха в светлините на корабите.

— Генерале, изгубихте войната. Защо продължавате?

— И все пак длъжни сме да дадем всичко от себе си, докато тази проклетия свърши. Както често повтарям, трудно е да скочиш от въртележката, след като вече се е завъртяла. Това е игра, в която участваме всички.

— Дори онзи беловлас педераст в крайното сепаре, който в момента ни наблюдава — отбеляза Девлън.

Шеленберг се озърна небрежно.

— И кой е той?

— Представя се за търговец на порто. Казва се Фрийър. Моите хора твърдят, че е военен аташе в британското посолство тук.

— Така ли?! — Шеленберг спокойно продължи. — Е, предложението ми представлява ли интерес за вас?

— Защо пък да представлява?

— Заради парите. При операция „Орел“ сте получили двадесет хиляди лири стерлинги по сметка в Женева.

— Нима! А аз седя тук и нямам дори едно пени да се почеша.

— Двадесет и пет хиляди лири, господин Девлън. Платими където пожелаете.

Ирландецът отново запали цигара и се облегна назад.

— За какво ви е Щайнер? Защо са всички тези усилия?

— Въпросът засяга националната сигурност.

Девлън се разсмя гръмогласно.

— О, стига, генерале. Искате да скоча от пет хиляди фута в непрогледен мрак, както последния път над Ирландия, и се опитвате да ми пробутате такива глупости!

— Добре. — Шеленберг вдигна ръце. — На двадесет и първи януари във Франция ще се състои среща между Фюрера, Ромел, Канарис и Химлер. Фюрера нищо не знае за операция „Орел“. Райхсфюрерът иска да му представи Щайнер на тази среща.

— Това пък защо?

— Мисията на Щайнер наистина завърши с провал, но той все пак води битка на английска земя. Той е герой на райха.

— Пак вашите щуротии!

— А освен това райхсфюрерът и адмирал Канарис рядко се срещат очи в очи. Ходът с Щайнер, точно в такъв момент... Фактът, че бягството му е организирано от СС...

— Ще постави Канарис в неловко положение — поклати глава Девлън. — Боже, каква пасмина! Хич не ми пука какво си е наумил онзи стар гарван Химлер, но виж, Курт Щайнер е друго нещо. Невероятен човек. А Тауър... дяволите да я вземат. — Девлън отново поклати глава.

— Няма да го държат дълго там. Според мен ще го преместят в някой от лондонските затвори.

— И как ще открием в кой?

— Имаме агент в испанското посолство в Лондон.

— А сигурен ли сте, че не играе двойна игра?

— В случая — напълно.

Девлън седеше, смръщил вежди.

— Тридесет хиляди лири стерлинги — отсече Шеленберг и се усмихна. — Разбирам си от работата, господин Девлън. Ще ви подготвя план, който няма начин да не успее.

Девлън кимна и се изправи.

— Ще помисля.

— Времето също не е без значение. Трябва да се върна в Берлин.

— А аз трябва да помисля, освен това днес е Коледа. Обещах на мой приятел на име Барбоса да посетя ранчото му в провинцията. Гледа бикове, навремето е бил тореадор в Испания. Ще се върна след три дни.

— Но, господин Девлън... — подхвана пак Шеленберг.

— Ако искате да участвам в играта, ще трябва да почакате — отвърна Девълн и го потупа по рамото. — Хайде, Валтер! Коледа в Лисабон. Светлини, музика, момичета... Сега в Берлин всички прозорци са затъмнени и мога да се обзаложа, че вали сняг. Кое от двете предпочитате?

На Шеленберг не му оставаше нищо друго, освен да се разсмее, а Фрийър стана и излезе от сепарето.

Навръх Коледа неотложни дела бяха задържали Дъгъл Мънроу в кабинета му в главната квартира на УСО. Той тъкмо си тръгваше, когато Джек Картър, накуцвайки, влезе в стаята. Денят напредваше.

— Нещо важно ли е, Джек? Предстои ми коледен обяд с приятели в „Гарик“.

— Сметнах, че ще ви интересува, сър — отвърна Картър и подаде шифрограма. — От майор Фрийър, нашия агент в Лисабон. Относно оня приятел Девълн.

Мънроу затаи дъх.

— И какво за него?

— Можете ли да познаете кой е бил видян да говори с него снощи в едно лисабонско кафене? Валтер Шеленберг.

Генералът седна на бюрото.

— Сега пък какво си е наумил старият Валтер?

— Бог знае, сър.

— По-скоро дяволът. Веднага пратете съобщение на Фрийър! Нека разбере какво крои Шеленберг. Ако двамата с Девълн напуснат заедно Португалия, искам да го науча незабавно.

— Тръгвам, сър — отвърна Картър и излезе забързан.

Около Коледа се опита да повали сняг, но на двадесет и седми вечерта в Лондон ръмеше дъжд и Джек Картър се пъкна в малко кафене край Портман скуеър, недалеч от УСО. Именно затова го избра, когато Варгас му телефонира. Кафенето се казваше „Килерът на Мери“. Прозорците му бяха затъмнени, но вътре бе празнично осветено. Вечерта едва започваше и имаше само трима-четирима посетители.

Варгас седеше в ъгъла, пиеше кафе и четеше вестник. Облечен бе в дебело синьо палто, шапката му лежеше на масата. Имаше смугла кожа, хлътнали страни и тънки мустачки. Косата му бе намазана с брилянтин и разделена на път в средата.

— Дано да е нещо важно — каза Картър.

— Бих ли се осмелил да ви безпокоя, ако не беше така, сеньор?
— отвърна Варгас. — Чух се с братовчед си в Берлин.

— Е, и?

— Събират информация за Щайнер. Планират операция по бягството му.

— Сигурен ли си?

— Така ми бе съобщено. Издирват местонахождението му. Смятат, че ще го преместите от Тауър.

— Кой са те? Абверът ли?

— Не. Генерал Шеленберг от СД е натоварен със случая. Поне за него работи братовчед ми.

Крайно заинтригуван, Картър кимна и се изправи.

— В единадесет часа ми се обади на познатия ти телефон. И внимавай да не се провалиш, приятелче — каза той и шепнешком добави: — Това е големият ти шанс, Варгас. Ако си умен, ще спечелиш много.

После се обърна, излезе от кафенето и забърза по Бейкър стрийт, доколкото му позволяваше протезата.

Валтер Шеленберг се изкачваше по павираната уличка в Алфама към „Светлините на Лисабон“. Чу музиката още отдалеч. Когато влезе в заведението, вътре нямаше никого, освен бармана и Девлън, който седеше зад пианото.

Ирландецът спря да запали цигара и се усмихна.

— Как прекарахте Коледа, генерале?

— Можеше да бъде и по-зле. А вие?

— Биковете бяха доста бързи. Успяха даже да ме стъпчат. Бях си пийнал повечко.

— Това е опасна игра.

— Не чак толкова. В Португалия биковете само те докосват с върха на рогата си. Няма опасност да загинеш.

— Май напразно бихте път чак дотам.

— Защо пък напразно? Вино, грозде, бикове и много, много слънце — това получих за Коледа, генерале — отвърна Девлън и подхвана „Лунна светлина над пътя“. — А сега си мисля за стария Ал Боули, за бомбардировките, за Лондон и неговите мъгли. Не е ли странно?

Шеленберг усети нарастващо безпокойство.

— Ще отидете ли?

— При едно условие: да се оттегля дори в последния момент, ако видя, че работата е ялова.

— Съгласен.

Девлън се изправи и двамата излязоха на терасата.

— Утре сутрин отлитаме за Берлин — каза Шеленберг.

— Само вие, генерале.

— Но, господин Девлън...

— В тази игра всичко трябва да бъде изпитано и вие го знаете. Вижте ей там долу.

Фрийър бе влязъл в заведението и приказваше с един от келнерите, но хвърляше по едно око на масите отвън.

— Старият Фрийър ме следи. Видя, че разговарям с великия Валтер Шеленберг и това сигурно ще влезе в някое от донесенията му за Лондон.

— И какво предлагате?

— Да заминете за Берлин и да започнете подготовката. Има доста неща, които трябва да се свършат: да ми осигурите необходимите документи от легацията, пари за път и така нататък. Аз ще дойда с влака, най-безопасно е. От Лисабон до Мадрид и оттам с експреса до Париж. Ако прецените, може да ми уредите самолет оттам, ако не — ще продължа с влак.

— Това ще ви отнеме поне два дни.

— Както казах, ще имате доста работа. Или според вас греша?

— Прав сте — кимна Шеленберг. — Да прием за нашето английско начинание.

— Боже господи, само това не, генерале. И миналия път някой употреби този израз. Никой не се сети, че така е била наречена Испанската армада, а нали знаете какво е станало после^[2].

— Тогава да прием за нас, господин Девлън. Аз ще вдигна тост за вас, а вие — за мен — каза Шеленберг и двамата се върнаха в кафенето.

Мънроу седеше зад бюрото в апартамента си в Хастън плейс и напрегнато слушаше Картър, който му предаваше най-същественото от разговора си с Варгас.

— Две парчета от мозайката вече се наместват, Джак — каза генералът. — Шеленберг има интерес да освободи Щайнер и къде се намира старият Валтер в момента? В Лисабон, на сладки приказки с Лайъм Девлън: Изводът е?

— Че Шеленберг иска да привлече Девлън за каузата, сър.

— Естествено, и е избрал идеалния човек. Това може да ни разкрие чудесни възможности.

— Тоест?

Мънроу поклати глава.

— Просто разсъждавах на глас. Време е да преместим Щайнер. Какво предлагаш?

— Да речем... Лондон Кейдж в Кенсингтън.

— Хайде стига, Джак. Та той се използва само от време на време като разпределителен пункт за военнопленници, например от Луфтвафе.

— Тогава Кокфостерс, сър, но и той си е чист кафез. Или пък училището срещу затвора в Уондзуорт. — Генералът не се въодушеви от предложенията и Картър продължи: — Естествено може да го отведем и в Митчът плейс в Хампшър. Превърнаха го в малка крепост заради Хес.

— Който така добре си живееше там, че през юни четиридесет и първа се хвърли от балкона и едва не се самоуби. Не, не става.

Мънроу отиде до прозореца и се загледа навън. Дъждът се бе превърнал в мокър сняг.

— Мисля, че е време да поговорим с онова приятелче Щайнер. Гледай да уредиш това за утре.

— Разбира се, сър.

— А Девлън? Имаме ли негова снимка в архива?

— Само паспортен формат, сър. При идването си в Норфолк трябваше да попълни формуляр за съюзническа регистрация. За ирландските граждани това е задължително. Оттам е и снимката. Специалният отдел я прибра. Не е кой знае какво, но...

— Тия снимки никога не са добри. — Лицето на Мънроу изведнъж се проясни. — Сетих се, Джак. Ето къде ще скрием Щайнер. Онзи манастир в Уапинг. „Светата Дева“.

— Сестриците на състраданието ли, сър? Но това е приют за неизлечимо болни.

— Но там настаяват и изпаднали в шок войници или катастрофирали пилоти от Кралските военновъздушни сили, нали?

— Да, сър.

— Помниш ли онзи агент от Абвера, Баум, който бе прострелян в гърдите миналия февруари, когато Специалният отдел и МИ-5 се опитаха да го заловят при Бейзуотър? Той също беше изпратен на лечение в приюта и там го разпитваха. Виждал съм рапортите. Със сигурност знам, че МИ-5 не използва често този манастир. Той ще ни свърши идеална работа. Построен е през седемнадесети век. Навремето го е обитавал уединен религиозен орден и цялата сграда е обградена със зид. Същинска крепост.

— Не съм стъпвал там, сър.

— Аз съм ходил. Много интересно място. След забраната на римския католицизъм известно време е бил протестантска обител. После викториански индустриалец, маниак на тема милосърдие, го превръща в приют за бездомници. Стоеше празен до хиляда деветстотин и десета, когато някакъв благодетел го купи и отново го превърна в римокатолически приют. Да — ентузиазирано закима Мънроу, — там е най-добре.

— Има само едно нещо, сър. Бих искал да ви напомня, че става въпрос за контрашпионаж, тоест случаят е в компетенциите на МИ-5 и Специалния отдел.

— Не и ако не знаят за него — усмихна се Мънроу. — Щом Варгас ти се обади, веднага се срещни с него. Кажи му да изчака три-четири дни и да съобщи на братовчед си, че Щайнер е преместен в приюта „Светата Дева“.

— Да не би да ги предизвиквате да осъществят тази операция, сър?

— Защо не, Джак? Така ще заловим не само Девлън, но и всичките му свързки. Той няма да работи сам. Разкриват ни се невероятни възможности, Джак! Действай!

— Слушам, сър!

Картър закуцука към вратата и Мънроу извика:

— Как не се сетих!? Забравихме най-важното. Валтер Шеленберг ще иска да научи източника на тази информация и той трябва да изглежда правдоподобен.

— Мога ли да дам едно предложение, сър?

— Разбира се.

— Хосе Варгас е хомосексуалист, сър, а в момента Тауър се охранява от шотландската гвардия. Да речем, че Варгас се е сближил с някой войник в един от баровете край Тауър. Те често ходят там.

— Естествено, Джак. Чудесно! Действай!

Скрит сред тълпата в залата на лисабонското летище, Фрийър проследи с поглед Шеленберг и Бергер, които прекосиха пистата и се качиха на самолета. Той постоя за миг, видя как машината започна да рулира за излитане и излезе при такситата едва когато тя вече бе във въздуха.

Половин час по-късно Фрийър отиде в „Светлините на Лисабон“, седна на бара и си поръча бира.

— Къде е нашият ирландски приятел днес? — попита той бармана.

— О, той ли? Замина си — сви рамене барманът. — Само бели прави. Шефът го изгони. Снощи имахме един клиент, свестен човек. Май беше германец. Девлън нещо се спречка с него. Едва не се сбиха. Наложих се да ги разтърваваме.

— О, боже! И какво ще стане с него сега?

— Барове в Алфама — колкото искате, сеньор — отвърна барманът.

— Да, тук си напълно прав. — Фрийър гаврътна бирата си. — Е, да тръгвам тогава.

Той излезе и Девлън се появи иззад завесата в дъното на бара.

— Чудесно се справи, Хосе. Да пийнем по едно за сбогом.

Следобедът вече преваляше. Мънроу седеше зад бюрото си в главната квартира на УСО, когато в стаята влезе Картър.

— Още едно съобщение от Фрийър, сър. Сутринта Шеленберг е отлетял за Берлин, но Девлън не е бил с него.

— Ако Девлън е достатъчно хитър, в което не се съмнявам, Джак, той от самото начало е заподозрял Фрийър. Не може да си военен аташе в град като Лисабон и хората да не го разберат.

— Искате да кажете, че е тръгнал към Берлин по друг маршрут, сър?

— Точно така. Той е хитър като лисица, но номерата му няма да минат — усмихна се Мънроу. — Държим Ривера и Варгас и винаги ще бъдем с едни гърди напред.

— И какво ще правим сега, сър?

— Ще чакаме, Джак, просто ще чакаме, за да видим какъв ще е следващият им ход. Уреди ли срещата с Щайнер?

— Да, сър.

Мънроу отиде до прозореца. Навън отново валеше дъжд. Той изсумтя:

— Изглежда, ще падне мъгла! Проклето време! — въздъхна генералът. — Каква война, Джак, каква война!

---

[1] Тъй вярно (нем.). — Б.пр. ↑

[2] През 1588 година Испанската армада предприема неуспешен опит да завладее Англия. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Колата пътуваше по Тауър Хил, от Темза се виеше мъгла.

— Какво е положението тук? — попита Мънроу.

— Целият район се охранява, господин генерал. Не се допускат външни лица, както беше преди войната. Разбрах, че от време на време организират туристически обиколки за офицери от съюзническите войски.

— А доброволците?

— О, те все още са на служба и живеят във фамилните общежития заедно със семействата си. Целият район е бил бомбардиран многократно. Три пъти само докато Рудолф Хес бе тук.

Те спряха на един от постове за проверка на пропуските и продължиха през гъстата мъгла. Чуваше се приглушеното бучене на автомобили. От Темза долетя измъченият вой на корабна сирена.

Отново ги провериха, после минаха по подвижния мост и влязоха през портала на Тауър.

— Денят не е от най-веселите — отбеляза Мънроу.

При тази мъгла не можеха да видят кой знае какво. Различаваха само сивите каменни зидове, докато най-после достигнаха вътрешния двор. Почувстваха се изолирани от околния свят.

— Болницата е ей там, сър — каза Картър.

— Направи ли каквото ти наредих?

— Да, сър, но с известна неохота.

— Ти си добър човек, Картър, но за войната не може да се каже същото. Хайде да слезем тук и да отидем пеша до болницата.

— Както кажете, сър.

Картър го следваше с усилие. Протезата както винаги му създаваше проблеми. Мъглата бе жълтеникава и парлива и сякаш разяждаше гърлото му като киселина.

— Ужасно е, нали? Гъста като грахова супа — каза Мънроу. — Как го беше нарекъл Дикенс? Лондонски специалистът?

— Мисля, че да, сър.

Те продължиха пътя си.

— Какво прокълнато място, Джак. Все едно е населено с духове. Представи си как неспокойната душа на онази нещастница лейди Джейн Грей^[1] или пък на Уолтър Рейли^[2] броди безспир между стените. Чудя се как ли се чувства Щайнер?

— Сигурно не му помага да сънува сладки сънища, сър.

Една от легендарните черни врани на Тауър изникна от мъглата, разпери огромните си криле и заграчи по тях. Мънроу потрепери от погнуса и се развика:

— Махай се, гадно чудовище! Какво ти казах — обърна се той към Джак, — духовете на мъртвите.

Малката болнична стая беше боядисана в тъмнозелено. Мебелировката се състоеше само от тясно легло, нощно шкафче и гардероб. Имаше и баня, долепена до стаята. Курт Щайнер, по пижама и наметнат с хавлиен халат, седеше до прозореца и четеше. Макар че не можеше да се стигне до прозореца, той бе преграден с решетка. На Щайнер му харесваше да седи тук, защото при хубаво време можеше да вижда вътрешния двор и бялата кула. Гледката му създаваше усещане за простор, а просторът означаваше свобода. Резетата на солидната врата изтракаха, тя се отвори и в стаята влезе военен полицай.

— Имате посещение, полковник — съобщи той и Мънроу пристъпи напред, следван от Картър.

— Вече можете да ни оставите, ефрейтор — каза той.

— Сър — кимна полицаят и заключи вратата след себе си.

Мънроу беше в униформа най-вече заради ефекта от нея. Той свали полушубата на офицер от британската армия и Щайнер веднага разпозна отличителния знак и петлиците на генералния щаб.

— Полковник Курт Щайнер?

Щайнер се изправи.

— Генерал...?

— Мънроу, а това е адютантът ми капитан Джак Картър.

— Господа, преди доста време съобщих името, военния чин и личния си номер — каза Щайнер. — Нямам какво да добавя, освен да изразя учудването си, че досега никой не се е опитал да изкопчи

повече от мен. Извинете, но в стаята има само един стол и не мога да ви поканя да седнете.

Английският му беше перфектен и Мънроу усети, че гледа на германеца с по-благосклонни очи.

— Ще седнем на леглото, ако позволите. Джак, дай на полковника една цигара.

— Не, благодаря — отказа Щайнер. — Куршум в гърдите е основателен повод за отказване на цигарите.

Те седнаха.

— Говорите отлично английски — отбеляза Мънроу.

— Генерале — усмихна се Щайнер, — сто на сто знаете, че майка ми беше американка и че като малък съм живял много години в Лондон, докато баща ми беше военен аташе в германското посолство. Получих образованието си в колежа „Сейнт Пол“.

Беше двадесет и седем годишен, в добро физическо състояние, като се изключат леко хлътналите му страни — явно в резултат от лечението. Беше напълно спокоен, на устните му бе застинала лека усмивка, израз на самодоволството, което Мънроу бе забелязал у мнозина войници от десантните части.

— Не бяхте подложен на допълнителен разпит не само заради състоянието, в което се намирахте през цялото това време, но и защото ние знаем всичко за операция „Орел“ — каза Мънроу.

— Наистина ли? — сухо попита Щайнер.

— Да. Работя в Управлението за специални операции, полковник. Добрата осведоменост е част от работата ми. Сигурно ще ви бъде интересно да научите, че човекът, когото се опитахте да убиете онази вечер в Мелтъм Хаус, не беше господин Чърчил.

Щайнер го погледна скептично.

— Какво се опитвате да ми кажете? Що за безсмислица е това?

— Не е безсмислица — намеси се Джак Картър. — Бил е някой си Джордж Хауърд Фостър, познат из мюзикховете като Великия Фостър. Известен импровизатор.

Щайнер горчиво се засмя.

— Но това е невероятно! Каква ирония! Не разбирате ли? Ако бях успял и го бях завел в Германия! Боже господи, артист от мюзикхола! Де да можех да видя тогава лицето на онова копеле

Химлер. — Съзнавайки, че отива твърде далеч, той пое дълбоко въздух и се стегна. — А по-нататък?

— Вашият приятел Лайъм Девлън беше ранен, но оживя — продължи Картър. — Измъкнал се от холандска болница и заминал за Лисабон. Доколкото знаем, заместникът ви Нойман все още е жив. И той е в болница.

— Както и полковник Макс Радл, организаторът на цялата операция — добави Мънроу. — Получи сърдечен удар.

— Е, не са останали много хора — едва чуто изрече Щайнер.

— Има нещо, което така и не проумях, полковник — подхвана Картър. — Знаем, че не сте нацист. Погубихте кариерата си заради някакво еврейско момиче, на което сте се опитали да помогнете във Варшава, а онази нощ в Норфолк... Защо се опитахте да отвлечете Чърчил?

— Аз съм войник, капитане, влязох в играта и бях длъжен да я играя докрай. Ще се съгласите, че това е игра, нали?

— Да, но в края на краищата играта изигра вас — вметна многозначително Мънроу.

— Нещо такова.

— И това няма нищо общо с факта, че баща ви, генерал Карл Щайнер, навремето бе задържан в генералния щаб на Гестапо на Принц Албрехтщрасе в Берлин по обвинение за съучастие в заговор срещу Фюрера, така ли?

Лицето на Щайнер помръкна.

— Капитан Картър, райхсфюрерът Химлер е известен с много качества, но милосърдието и състраданието не са сред тях.

— А всъщност именно Химлер стои зад цялата работа. Той е принудил Макс Радл да подготви всичко зад гърба на адмирал Канарис. Дори и Фюрера не е имал представа какво става. И все още няма.

— Това ни най-малко не ме учудва — каза Щайнер, стана и отиде до стената. — Е, господа, ще ми кажете ли за какво става въпрос?

— Искат да ви върнат в Германия — отговори му Мънроу.

Щайнер се облеци насреща му.

— Шегувате се! Защо ще си правят труда?

— Не мога да ви кажа. Знам само, че Химлер иска да ви изведе оттук.

Щайнер отново седна.

— Но това е безумие. При цялото ми уважение към нацията, към която принадлежа, не помня от Първата световна война насам нито един немски военнопленник да е избягал от Англия.

— Имаше един — подхвърли Картър. — Пилот от Луфтвафе, но дори той се принуди да мине през Канада и Щатите, които по онова време не бяха влезли във войната.

— Не схващате същността — намеси се Мънроу. — Не става въпрос за обикновено бягство на затворник. Говорим за цял... да го наречем... заговор. Прецизно подготвена операция, чийто мозък е генерал Валтер Шеленберг от СД. Познавате ли го?

— Само съм чувал за него — отвърна машинално Щайнер.

— Естествено за нейното изпълнение е необходим подходящ човек и ето че на сцената излиза Лайъм Девълн — добави Картър.

— Девълн? — Щайнер поклати глава. — Невъзможно! Девълн наистина е един от най-забележителните мъже, които познавам, но дори той няма да успее да ме измъкне оттук.

— Е, няма да е точно оттук. Ще ви преместим в Уапинг. В приюта „Светата Дева“. С подробностите ще ви запознаем допълнително.

— Не, не мога да повярвам! Това е някакъв номер! — възкликна Щайнер.

— За бога, човече! Каква полза бихме имали от всичко това?! — отвърна разпалено Мънроу. — Имаме агент в испанското посолство. Казва се Хосе Варгас, търговски аташе. От време на време работи за вас за пари. Действа чрез братовчед си от испанското посолство в Берлин, като използва дипломатическата поща.

— И той работи за нас, също за пари — додаде Картър. — Вашите хора са се свързали с двамата испанци, загатнали са за намерението си да ви измъкнат от Англия и са поискали повече информация за местонахождението ви.

— И ние им казахме онова, което очакваха да чуят — вметна Мънроу. — Включително, че ще бъдете преместен в онзи приют.

— Ясно. Сега разбирам. Оставете планът да се развие и Девълн идва в Лондон. Тук той естествено ще има нужда от помощ — други агенти или там както ги наричате. А в решаващия момент се появявате и арестувате цялата дружина.

— Да, това е първият възможен развой на събитията — каза Мънроу. — Но, разбира се, има и втори.

— И какъв?

— Оставяме вашите хора да осъществят плана си, вие успявате да избягате в Германия...

— ... където започвам да работя за вас? — Щайнер поклати глава. — Съжалявам, генерале. Картър беше прав, като каза, че не съм нацист, но аз все пак съм войник, германски войник. „Предател“ е дума, с която не бих се примирил.

— Бихте ли казали, че баща ви и останалите са предатели само защото са се опитали да премахнат Фюрера? — попита Мънроу.

— В известен смисъл това е нещо различно: германци, които се опитват да разрешат собствения си проблем.

— Ясно. — Мънроу се обърна към адютанта си. — Джак?

Картър почука на вратата. След миг тя се отвори и на прага застана военният полицаи. Мънроу се изправи.

— Бихте ли ме последвали, полковник, искам да ви покажа нещо.

Колкото до Хитлер, за него не съществуваше възможност предател да умре достойно. Никой от офицерите, обвинени в заговор срещу него, не срещаше смъртта си, изправен пред стрелковия взвод. Наказанието бе определено със закон — смърт чрез обесване, обикновено на касапска кука, а от време на време на струна от пиано. Жертвите често умираха бавно и много мъчително. Фюрера бе наредил всяка екзекуция да се филмира. Повечето бяха толкова потресаващи, че отвращаваха дори Химлер и той неведнъж бе излизал от залата с разстроен стомах.

Филмът, който в момента се прожектираше в големия склад в дъното на коридора, беше неясен. Младият сержант от разузнаването, анонимен в мрака зад апарата, използваше бялата стена вместо екран. Щайнер бе седнал сам, а Мънроу и Картър — зад гърба му.

Генерал Карл Щайнер, носен от двама есесовци, бе вече мъртъв вследствие на сърдечен удар — единственото хубаво нещо в цялата процедура. Въпреки това двамата го закачиха на струната и се оттеглиха. За миг камерата се задържа на покъртителната полюшваща се фигура, после екранът изсветля.

Операторът запали лампата. Без да продума, Курт Щайнер стана и се отправи към вратата. Отвори я, излезе, мина покрай надзирателя и тръгна по коридора към стаята си. Мънроу и Картър го последваха. Когато влязоха в стаята, Щайнер стоеше до прозореца, стиснал здраво перваза, и гледаше навън. Той обърна към тях мъртвешки бледото си лице и каза:

— Смятам, че е време да пропуша отново, господа.

Джак Картър извади цигара от пакет „Плейърс“ и му подаде огънче.

— Съжалявам, но беше важно да научите, че Химлер не е удържал обещанието си — каза Мънроу.

— Стига, генерале! За нищо не съжалявайте. Бяхте си поставили определена цел и я постигнахте. Винаги съм знаел, че каквото и да направя, няма да увелича шанса на баща ми да оцелее. А що се отнася до Химлер, спазването на обещания е последната му грижа.

— И какво ще кажете сега?

— А, ето че стигнахме до целта на занятието! Дали сега аз, побелял от гняв, ще предложа услугите си на съюзниците? Ще се оставя ли да ме отвлекат тайно в Германия, където при първа възможност да ликвидирам Хитлер? — Той поклати глава. — Не, генерале. След срещата с вас известно време ще сънувам кошмари. Може дори да отида да се изповядам, но същността на въпроса остава непроменена. Баща ми взе участие в заговор за убийството на Хитлер единствено като германец. Той не го направи за каузата на противника. Направи го за Германия.

— Да, в това няма съмнение — каза Картър.

Щайнер се обърна към него и продължи:

— Тогава сигурно разбирате, че да приема предложението на генерала, за мен би било предателство спрямо всичко онова, за което в крайна сметка баща ми даде живота си.

— Добре — намеси се Мънроу. — Губим си времето. В навечерието на Нова година ще ви преместят в приюта „Светата Дева“, полковник. Вашият приятел Девълн, разбира се, няма изгледи да ви измъкне оттам, но ние с удоволствие ще го оставим да опита. — Генералът се обърна към Картър. — Хайде да тръгваме, Джак.

— Само още едно нещо, ако позволите, генерале! — спря ги Щайнер.

— Да?

— Униформата ми. Напомням ви, че според Женевската конвенция имам право да я нося.

Мънроу погледна към Картър, който каза:

— Тя е закърпена и почистена, полковник. Ще се разпоредя да ви я донесат още днес, разбира се, заедно с всичките ви медали.

— Тогава всичко е наред — каза Мънроу и излезе.

Картър извади цигарите и кибрита си и ги остави на шкафчето.

— Споменахте за свещеник. Бих могъл да уредя и това, ако желаете.

— Ще ви уведомя.

— А още цигари?

— По-добре не. Тази ми се стори отвратителна — отвърна Щайнер и дори се усмихна.

Картър тръгна към вратата, поколеба се за миг, после се обърна.

— Ако това ще ви помогне, полковник, баща ви наистина е умрял от сърдечен удар. Не зная при какви обстоятелства, но...

— О, отлично мога да си ги представя, но все пак ви благодаря.

Щайнер стоеше наред с ръце в джобовете и изглеждаше сравнително спокоен, а Картър, след като не се сети за нищо друго, излезе и тръгна по коридора след Мънроу.

Докато пътуваха през мъглата по Тауър Хил, Мънроу каза:

— Ти не одобряваш тези методи, нали, Джак?

— Не съвсем, сър. Това за мен е ненужна жестокост.

— Да, всъщност си прав, но както ти казах и преди, това е една гадна война. Сега поне знаем какво мисли Щайнер.

— Поне това, сър.

— Колкото до Девлън, ако е толкова луд, че да опита, нека дойде, когато пожелае. Варгас ще ни уведомява за всяка негова стъпка, така че не можем да сбъркаме.

Той се отпусна на седалката и затвори очи.

Беше вече тридесет и първи декември, когато Девлън най-после пристигна в Берлин. Уреждането на място в експреса от Мадрид му отне два дни. В Париж благодарение на Шеленберг се качи без проблеми на експреса за Берлин, но бомбардировачите на Осми

американски военновъздушен флот, които действаха извън Англия, бяха причинили сериозни повреди по железопътното трасе около Франкфурт. Това наложи пренасочване на всички влакове от Франция и Холандия.

Времето в Берлин беше ужасно — една от ония зими, които не могат да решат какво да правят — снеговалежът преминаваше в суграшица, а после — в дъжд. Девлън, все още в костюм, по-подходящ за Португалия, бе успял да си намери в Париж някакъв шлифер, но когато си запробива път през тълпата на берлинската гара, му стана неприятно студено.

Илзе Хубер, която стоеше зад бариерата до охраната, веднага го разпозна по снимката от досието. Тя вече бе уредила всичко с дежурния сержант и когато Девлън се появи с чанта в ръка и готови за проверка документи, Илзе веднага се намеси:

— Хер Девлън? Оттук, моля. — После му подаде ръка. — Аз съм Илзе Хубер, секретарката на генерал Шеленберг. О, боже, изглеждате ужасно.

— Така се и чувствам.

— Хайде, чака ни кола.

Автомобилът беше луксозен мерцедес, с флагче на СС, гордо изложено на показ.

— Това чудовище сигурно кара хората бързо да се отдръпват — предположи Девлън.

— Наистина помага. Генерал Шеленберг реши, че времето ще ви завари неподготвен.

— Не е сгрешил.

— Уредих да отидем в магазин за дрехи втора ръка. Там ще ви набавим всичко необходимо. Имам апартамент близо до главната квартира. Спалните са две. Ако сте съгласен, може да се настаните в едната, докато сте тук.

— По-важното е вие дали сте съгласна.

Тя сви рамене.

— Господин Девлън, съпругът ми беше убит във войната с Русия. Деца нямам. Родителите ми загинаха при бомбардировка над Хамбург. Животът ми щеше да е непоносим, ако не беше работата при генерал Шеленберг, която ми отнема поне шестнадесет часа дневно,

така че почти не се прибирам у дома. — Тя се усмихна и Девлън я почувства по-близка.

— Добре тогава, Илзе. Нали така се казвахте? Да се заемем с дрехите. Чувствам тялото си вкочанено от студ.

Когато четиридесет минути по-късно двамата излязоха от магазина, в който го бе завела, Девлън носеше кариран костюм, боти с връзки, дебело палто почти до глезените, ръкавици и мека шапка.

— Е, вече сте екипиран да се справите с януарския студ в Берлин.

— Сега накъде? Към апартамента ли?

— Не, там ще отидем по-късно. Генерал Шеленберг иска да ви види час по-скоро. Той е на Принц Албрехтщрасе.

Докато слизаха по стръмното стълбище, Девлън ясно чуваше звуци от близка стрелба.

— Това пък какво е?

— Подземното стрелбище. Генералът обича да поддържа формата си — обясни Илзе.

— Бива ли го?

Тя го погледна смаяна.

— Та той е отличен стрелец! Не съм виждала по-добър стрелец.

— Сериозно? — отвърна Девлън с нотка на съмнение.

Само след миг, когато отвориха вратата и влязоха в залата, ирландецът бе принуден да се съгласи с Илзе. Шеленберг стреляше по редица картонени руски войници под погледа на дежурния старши сержант от СС. Генералът се прицели в трите мишени и простреля всяка от тях по два пъти в областта на сърцето. Той забеляза присъствието им едва когато отмести поглед, за да презареди пистолета си.

— А, господин Девлън, най-после пристигнахте!

— Отвратително пътуване, генерале.

— Виждам, че Илзе се е погрижила за гардероба ви.

— Да, как познахте? Сигурен съм, че по миризмата на нафталин. Шеленберг се засмя и презареди маузера си.

— Шварц — обърна се той към старши сержанта, — дайте някакво оръжие на господин Девлън. Доколкото знам, той е направо

виртуоз.

Шварц сложи пълнител в един валтер и го подаде на ирландеца.

— Готов ли сте? — попита Шеленберг.

— Почерпката е от вас, генерале.

Мишените бяха заменени с нови и Шеленберг изстреля светкавично шест патрона — в сърцето на всяка мишена се появиха още две дупки.

— Вижте сега това — каза му Девлън и протегна ръка.

От пистолета с шеметна бързина излетяха три куршума. Между очите на трите мишени се появиха дупки. Девлън остави оръжието.

— Боже мой! — възкликна Илзе Хубер.

Шеленберг подаде пистолета си на Шварц и каза:

— Имате изключителен талант, господин Девлън.

— По-скоро проклетията ми е изключителна. Какво ще правим сега?

— Райхсфюрерът изрази желание да ви види.

Девлън въздъхна с досада.

— Последния път не ме хареса особено, но той явно си пада мазохист. Добре, да тръгваме.

Мерцедесът зави по Вилхелмплац към Фосщрасе и се насочи към Райхстага.

— Кому е нужно всичко това? — попита Девлън.

— Времената се промениха, откакто Гьоринг се зарече, че ако дори една бомба падне над Берлин, той ще се прекръсти на Майер.

— Искате да кажете, че Гьоринг не е бил прав?

— За съжаление, да. Затова Фюрера нареди да се построи бункер под Райхстага. Цяло подземно канцлерство! Тридесет метра бетон, така че английските летци нека бомбардират колкото си искат.

— Хитлер там ли смята да посрещне смъртта? Под звуците на Вагнер?

— Всъщност ние предпочитаме да не мислим за това — отвърна Шеленберг. — По-важните личности имат жилища долу. Райхсфюрерът естествено е сред тях.

— А сега защо са там? Да не би да очакват Кралските военновъздушни сили да сринат Берлин още тази вечер?

— Е, не чак толкова... Фюрера от време на време прави съвещания в залата с картите. След това дава вечеря на приближените

си.

— Долу? — Девлът потрепера с отвращение. — Бих предпочел сандвич с говеждо.

Мерцедесът спря на паркинга пред сградата и постовият от СС се приближи. Независимо че Шеленберг бе в униформа, той щателно провери документите на всички, преди да ги пусне вътре. Девлът последва генерала по слабо осветен и сякаш безкраен коридор с бетонни стени. Електрическите перки на вентилационната система бръмчаха тихо и през тях от време на време нахлуваха струйки хладен въздух. Тук-там се мяркаха есесовци на пост, но, общо взето, не се забелязваше човешко присъствие. Не след дълго се отвори някаква врата и отвътре излезе млад ефрейтор. Зад гърба му Девлът видя радиооборудване и разнообразна апаратура.

— Не се заблуждавайте, че тук няма никого — каза Шеленберг. — В сградата има много стаи и в тях работят около двеста души.

Надолу по коридора се отвори друга врата и за изненада на Девлът от нея излезе самият Хитлер, следван от широкоплещест грубоват мъж в униформа, която ирландецът не можа да разпознае. Когато двамата се приближиха, Шеленберг дръпна Девлът встрани и застана мирно. Фюрера шепнеше нещо на мъжа и без изобщо да им обърне внимание, мина покрай тях и тръгна надолу по стълбите в дъното на коридора.

— Човекът с него е Борман — поясни Шеленберг. — Райхслайтер Мартин Борман. Шеф на канцеларията на Нацистката партия. Много влиятелна личност.

— Значи това беше Фюрера? За малко да докосна дрехата му!

Шеленберг се усмихна.

— Приятелю, понякога се чудя как сте успели да оцелеете толкова дълго.

— Ами сигурно го дължа на красивата си външност, генерале.

Шеленберг почука на една врата, отвори я и влезе пръв. Зад пишеща машина в ъгъла седеше млада униформена сътрудничка на СС. Стаята бе пълна с картотечни шкафове, а зад бюрото седеше Химлер и преглеждаше някакво досие. Той ги погледна и свали пенснето си.

— О, генерале, значи той все пак пристигна.

— Бог да благослови всички ви — каза весело Девлът.

Химлер трепна и каза на момичето:

— Оставете ни сами. Върнете се след петнадесет минути. — Тя излезе и той продължи: — Очаквах да дойдете в Берлин по-рано, хер Девлън.

— Кралските военновъздушни сили, изглежда, са създали проблеми по вашите железопътни трасета — отвърна Девлън и запали цигара главно защото знаеше, че Химлер ненавижда пушенето.

Райхсфюрерът се подразни, но не го накара да я загаси, а се обърна към Шеленберг:

— Дотук загубихте прекалено много време, генерале. Защо господин Девлън не се върна с вас от Лисабон?

— А, генералът се справи отлично — намеси се Девлън. — Аз просто имах други планове за Коледа, нали разбирате? Генералът постъпи много разумно. Не мога да кажа същото и за другия тип, Бергер. Той направо се провали.

— Научих — отвърна Химлер. — Но това едва ли има значение, защото щурмбанфюрер Бергер има други задачи. Та значи смятате, че може да свършите тази работа? Че ще успеете да измъкнете Щайнер?

— Зависи от плана, но по принцип няма невъзможни неща.

Химлер кимна.

— Това ще бъде забележителен успех за всички ни.

— Може би — каза Девлън. — Но едно нещо ме тревожи. Миналия път минах на косъм от смъртта.

— Но ви беше платено щедро. Напомням ви, че и този път ще бъдете възнаграден много добре.

— Там е работата. Както обичаше да казва старата ми майка, не друго, а именно парите ще ме погубят.

Химлер явно се ядоса.

— Защо вие, ирландците, нищо не приемате сериозно?

— Когато имах удоволствието да ви видя за последен път, ваше благородие, отговорих на този въпрос. От дъжда е.

— О, махнете го оттук! — избухна Химлер. — И се залавяйте за работа, генерале. Едва ли е необходимо да ви казвам, че трябва периодично да ми докладвате.

— Райхсфюрер — кимна Шеленберг и изведе Девлън навън:

Ирландецът се ухили до уши.

— Това наистина ми хареса — призна той, хвърли цигарата си на пода и я стъпка точно когато Бергер се появи зад ъгъла с карта под мишница.

Беше в униформа и носеше Железен кръст първа и втора степен. Щом ги видя, застина.

— Иначе си хубавец, синко, но някой май ти е посмачкал фасона, а? — подхвърли весело Девлън.

Бергер беше много блед и макар че отокът бе спаднал, носът му очевидно беше счупен. Той не обърна внимание на Девлън, а само кимна сдържано на Шеленберг.

— Генерале.

После продължи и почука на вратата на Химлер.

— Сигурно се чувства добре тук — отбеляза Девлън.

— Колкото и странно да е, да — кимна Шеленберг.

— Сега накъде? В кабинета ви?

— Не, и утре няма да е късно за кабинета. Ще ви заведа да хапнем и после ще ви оставя в апартамента на Илзе. Починете си добре тази нощ, а утре сутрин ще обсъдим нещата.

Когато стигнаха входа на тунела и усетиха свежия полъх, който идваше отгоре, Девлън пое дълбоко въздух и каза:

— Слава богу!

После неочаквано се разсмя.

— Какво има? — попита Шеленберг.

На стената имаше плакат, който изобразяваше доста идеализиран войник от СС. Надписът отдолу гласеше: „Ще победим!“

Девлън отново се засмя.

— Бог да ни пази, генерале, някои хора са способни да повярват на всичко.

Бергер тракна с токове пред бюрото на Химлер.

— Ето плановете на замъка Бел Ил, райхсфюрер.

— Отлично. Дайте да видя.

Майорът разгърна картата и райхсфюрерът я прегледа.

— Добре. Много добре. Вие отговаряте за всичко, Бергер. Колко хора според вас ще са необходими за почетната стража?

— Двадесет и пет, най-много тридесет души, райхсфюрер.

— Посетихте ли вече мястото?

— Онзи ден отидох със самолет до Шербург, а оттам с кола до замъка. Великолепен е. Собствениците са френски аристократи, избягали в Англия. В момента там живее само един иконом със съпругата си. Уведомих го, че скоро ще ползваме замъка, естествено без да го информирам за какво.

— Отлично. През следващите седмици няма нужда да ходите отново там. С други думи: изчакайте колкото е възможно по-дълго, преди да отидете с хората, си. Нали знаете какво представлява така наречената френска съпротива? Терористи до един! Залагат бомби, убиват... — Химлер нави картата и я подаде на Бергер. — В края на краищата безопасността на Фюрера ще бъде основното ни задължение на тази конференция, майоре. Свещено задължение.

— Разбира се, райхсфюрер.

Бергер удари токове и излезе. Химлер отново започна да пише.

Мерцедесът се движеше по Курфюрстендам. Навън отново бе завалил сняг. Навсякъде имаше следи от бомбардировките, а затъмнените прозорци и падащият здрач правеха картината още потягостна.

— Погледнете — каза Шеленберг. — Някога това бе прекрасен град. Изкуство, музика, театър. А кабаретата, господин Девлън... „Рая“ и „Синия Нил“. Винаги пълни с най-добре облечените травестити, които някога сте виждали.

— Никога не са представлявали интерес за мен — отвърна Девлън.

— И за мен — засмя се Шеленберг. — Винаги съм смятал, че пропускат наистина хубавото. Както и да е, да отидем да хапнем. Знаем малък ресторант в една от близките странични улички, където можем да се нахраним прилично. Освен това ме познават, което винаги е от полза.

Ресторантът беше уютен, с не повече от дванадесет маси. Въртеше го семейна двойка, която очевидно добре познаваше Шеленберг. Генералът се извини за липсата на сандвич с говеждо, но

вместо това предложи овнешки бульон, агнешко, картофи, зеле, а към тях и бутилка „Хок“^[3]. Сепарето, в което седнаха, беше уединено. Когато приключиха с вечерята, Шеленберг попита:

— Наистина ли смятате, че е възможно?

— Всичко е възможно. Спомням си един случай по време на Ирландската революция през двадесета година. Жълто-черните^[4] бяха заловили Майкъл Фицджералд, един от главните лидери на ИРА. Държаха го в затвора в Лаймрик. Мъж на име Джак О’Мали, бивш капитан от британската армия във Фландрия, извади старата си униформа, облече шестима от хората си като войници и отиде в затвора в Лаймрик с фалшива заповед за отвеждането на Фицджералд в Дъблинската крепост.

— И номерът мина?!

— Без никакви проблеми. — Девлън наля остатъка от виното в чашите. — Но в нашия случай има един много важен проблем.

— И кой е той?

— Варгас.

— Но ние сме се погрижили за него. Казахме му, че ни трябва проверена информация за това къде възнамеряват да преместят Щайнер.

— Сигурен ли сте, че ще го преместят?

— Напълно. Не биха го държали повече в Тауър. Твърде абсурдно е.

— И смятате, че Варгас ще ви даде достоверна информация? — Девлън поклати глава. — Трябва ни надежден човек.

— Досега е бил такъв, това поне установи Абверът. Той е испански дипломат, господин Девлън, човек в привилегировано положение. Не е обикновен агент. Проучихме основно братовчед му, Ривера.

— Добре, съгласен съм. Да приемем, че Ривера е чист като изворна вода, но кой проучва Варгас? Никой. Ривера просто приема и предава информацията, а ако Варгас е нещо повече?

— Имате предвид дали британското разузнаване не ни крои капан, в който да попаднем?

— Да видим нещата от тяхна гледна точка. Който и да се заеме с тази работа, ще има нужда от приятели в Лондон, от някаква организация. Ако се занимавах със случая от британска страна, щях да

подам края на въженцето, да оставя нещата да потръгнат и после да арестувам всички замесени. От тяхна гледна точка това би било страхотен успех.

— Да не се опитвате да ми кажете, че сте размислили? Че се отказвате от задачата?

— Нищо подобно. Опитвам се да ви обясня следното: когато отида, ще трябва да имам едно наум, че ме очакват и че този Варгас ни е предал. А това вече променя нещата.

— Сериозно ли говорите?

— Трябва да съм пълен идиот да организирам операцията с презумпцията, че Варгас е на ваша страна и едва в Англия да се уверя в противното. Тактика, генерале, ето това ни трябва. Както в шаха. Трябва да обмисляте три хода напред.

— Господин Девлън, вие сте забележителен човек! — възкликна Шеленберг.

— Бях гений в добрите си години — отвърна тежко Девлън.

Шеленберг плати сметката и двамата излязоха навън. Все още прехвърчаше сняг.

— Сега ще ви заведе у Илзе, а сутринта пак ще се срещнем.

В този момент завиха сирени. Шеленберг извика на шофьора си:

— Насам, Ханс! — После се обърна към Девлън: — Всъщност най-добре да се върнем в ресторанта и да изчакаме в мазето като разумни хора. Мястото е уютно. Бил съм там и друг път.

— Защо пък не? — съгласи се Девлън и тръгна след него. — Кой знае, може би ще се намери някоя бутилка?

Зад тях вече се чуваше тътенът на картечния огън откъм края на града.

---

[1] Кралица на Англия за девет дни, от 10 до 19 юни 1553 година, възкачена на трона от втория си баща Джон Дъдли, граф на Уоруик, и екзекутирана като узурпаторка през 1554 година. — Б.пр. ↑

[2] Придворен изследовател и писател, любимец на Елизабет I. След идването на Джеймс I на власт затворен в Тауър и година покъсно (1618) екзекутиран. — Б.пр. ↑

[3] Бяло рейнско вино. — Б.пр. ↑

[4] Помощни части на Кралската ирландска полиция, съставени предимно от бивши британски офицери и набрани най-вече за

потушаване на въстанието на Шин Фейн през 1920–1921 година. —
Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Утринният въздух бе сивкав от дим.

Двамата вървяха към кабинета на Шеленберг на Принц Албрехтщрасе. Генералът отбеляза:

— Явно снощи са улучили доста сгради.

— Без съмнение — отвърна Девлън.

Когато стигнаха, вратата се отвори и Илзе Хубер кимна за добро утро.

— Най-последно, генерале. Тъкмо бях започнала да се притеснявам.

— Двамата с господин Девлън прекарахме нощта в мазето на онзи ресторант на Мариенщрасе.

— Ривера е на път за насам.

— О, чудесно, покани го в кабинета ми, щом дойде.

Тя излезе и десет минути по-късно въведе Ривера. Испанецът нервно стискаше шапката си и неспокойно стрелкаше с очи Девлън.

— Можете да говорите свободно — каза Шеленберг.

— Получих ново съобщение от братовчед си, генерале. Казва, че ще местят Щайнер в някакъв приют, наречен „Светата Дева“.

— Даде ли адрес?

— Каза само, че е някъде в Уапинг, край реката.

— Браво на вашия братовчед. Така лесно да се добере до толкова важна информация — подметна Девлън.

Ривера се ухили сервилно.

— Хосе е сигурен, че информацията му е точна, сеньор. Получил я е от свой приятел, войник от шотландската гвардия. В момента техни хора охраняват Тауър. Ползват близките общежития и братовчед ми...

— Ривера сви рамене. — Малко е деликатно.

— Разбираме, Ривера — кимна Шеленберг. — Добре, можете да си вървите. Ще се свържа с вас, когато ми потрябват.

Илзе го изпрати и отново се върна.

— Нещо за мен, генерале?

— Да, намери ми онези атласи от архива. Нали знаеш кои? Лондон в най-малки подробности. Виж дали това място е отбелязано.

Тя излезе.

— Навремето познавах отлично Уапинг — каза Девлън.

— Когато работехте с ИРА ли?

— Около бомбената кампания. Тия твърдоглавци умираха за атентати. И папата биха вдигнали във въздуха, ако решаха, че ще помогне на каузата. През тридесет и шеста имаше активна групировка, която взриви две-три бомби из Лондон. Нали знаете как става? Жени, деца, минувачи... Тогава ме ползваха за нещо като „укротител“. Онези отгоре искаха да спрат насието. Лоша реклама, нали разбирате?

— И тогава ли опознахте Уапинг?

— Там живееше един приятел от младежките ми години в Каунти Даун. Всъщност приятел на майка ми.

— Как се казва?

— Майкъл Райън. Избяга от затвора. Сега е извън играта. Покрил се е много дълбоко.

— И справихте ли се с активната групировка?

— Бяха само трима. — Девлън сви рамене. — Какво да ви разправам? След това отидох в Испания. Присъединих се към бригадата „Линкълн-Вашингтон“, за да дам своя дял в борбата срещу Франко, докато накрая италианците ме арестуваха. После Абверът ме измъкна оттам.

— А вашият приятел в Уапинг, този Райън. Какво стана с него?

— Сигурно още се крие, старият Майкъл. Вече нищо не го интересува. Той си е такъв. Още навремето не вярваше в ползата от насието. Когато през четиридесет и първа Абверът ме прати в Ирландия, в Дъблин срещнах негов приятел. От думите му разбрах, че ИРА не е използвала Мик по време на бомбената си кампания в Англия от началото на войната.

— Той може ли да ни бъде от полза? — подхвърли Шеленберг.

— Боже, генерале, вие май впрягате каруцата пред коня!

Илзе влезе с някаква оранжева книга.

— Намерих го, генерале... Приюта „Светата Дева“ в Уапинг. Ето, на самия бряг на Темза.

Шеленберг и Девлън разгледаха картата.

— Това не ни ориентира кой знае колко — каза Девлън.

Шеленберг кимна.

— Хрумна ми нещо. Операция „Морски лъв“, четиридесета година.

— Имате предвид настъплението, което така и не се осъществи?

— Да, но беше планирано до най-дребния детайл. Една от задачите на СД бе да изготви подробен план на Лондон. Става въпрос за сградите. За тяхната пригодност, в случай че завземем Лондон.

— Тоест коя от тях става за щабквартира на Гестапо. Нещо такова ли?

Шеленберг приветливо се усмихна.

— Точно така. В архивата имаше списък на стотици обекти с детайлни планове, доколкото успяхме да се доберем до тях. — Шеленберг се обърна към Илзе Хубер: — Виж какво може да се направи.

— Веднага, генерале.

Девлът седна до прозореца, а Шеленберг зад бюрото си. Двамата запушиха.

— Снощи изказахте предпочитание да действате, воден от хипотезата, че Варгас е предател.

— Да.

— И как ще постъпите? Как ще се справите с него?

— Много лесно. В разгара на бомбардировката ме осени гениална идея, генерале. Няма да казваме на Варгас, че отивам в Лондон.

— Не ви разбирам...

— Ще съберем необходимата информация, всъщност може би вече имаме достатъчно. После, след още една седмица, Ривера ще поиска от ваше име допълнителни данни: режима на Щайнер в приюта, охраната, разни такива, само дето аз вече ще бъда в Лондон. Сега, Валтер, стари приятелю, не ви остава нищо друго, освен да признаете, че идеята е добра.

Шеленберг се засмя от сърце и стана.

— Много добра! По дяволите, чудесна е! Да слезем в бюфета да прием кафе по този случай.

След кафето Шеленберг повика колата си и двамата отидоха в Тиргартен. Пухкавият сняг край езерото проскърцваше под краката им.

— Има и друг проблем — каза Девлън. — Докато бях в Норфолк, хората от Специалния отдел успяха да ме идентифицират. Малко късно, но все пак успяха. Като ирландски гражданин при влизането си в страната трябваше да се регистрирам в местната полиция, а там искат снимка.

— Ясно. И какво предлагате?

— Пълна промяна на външния вид.

— Имате предвид цвят на косата и така нататък?

Девлън кимна.

— Може да ми прибавите и някоя-друга годинка.

— Мисля, че мога да помогна. Имам приятели в киностудията УФА в Берлин. Някои от гримьорите са в състояние да постигнат чудеса.

— И още нещо. Този път никакви регистрации! Роден съм в Каунти Даун в Ълстър и това официално ме прави британски гражданин. Ще се придържаме към този факт, когато подготвяме фалшивите документи.

— А самоличността ви?

— Миналия път бях герой от войната. Смел ирландец, ранен при Дюнкерк и уволнен като инвалид. — Девлън показва белега от куршум на челото си. — Това също помогна за версията.

— Добре. Значи ще измислим нещо подобно. А как ще влезете в страната?

— О, пак с парашут.

— Направо в Англия?

Девлън поклати глава.

— Прекалено е рисковано. Ако някой ме забележи, непременно ще съобщи където трябва. Не, нека да бъде в Ирландия, както миналия път. И да ме видят, там никой няма да се трогне особено. После тихо и кротко през границата и... в Ълстър. След това сутрешния влак за Белфаст и съм на британска земя.

— А после?

— По вода — от Белфаст до Хейшъм в Ланкашър. Последния път ми се наложи да мина по другия път, от Ларн до Странриър в Шотландия. И корабите са претъпкани, както влаковете — усмихна се Девлън. — Война е, генерале.

— Е, добре, стигате до Лондон. А след това?

Девлън запали цигара.

— Всъщност, ако се крия от Варгас, не мога да разчитам на никаква помощ от вашите агенти там.

Шеленберг свъси вежди.

— Но сам няма да се справите. Трябва ви оръжие, радиостанция, защото без възможност за връзка...

— Добре — прекъсна го Девлън. — Явно трябва да рискувам за някои неща. Преди малко говорихме за моя приятел в Уапинг, Майкъл Райън. Според информацията, която имам, той все още се навърта из района. Ако е вярно, ще ми помогне, поне с подходящи връзки.

— Като например?

— Майкъл караше такси, а иначе работеше за букмейкърите. Навремето имаше много приятели от престъпния свят. Бандити, които биха сторили всичко за пари. Търгуваха с оръжие и тям подобни. Активната групировка на ИРА, с която трябваше да се справя през тридесет и шеста, много интензивно използваше връзките си в подземния свят, дори оттам набавяше експлозивите си.

— Това ще ни бъде изключително полезно: помощта на вашия приятел от ИРА, а където се налага, съдействието на хора от престъпния свят... Но информацията ви не е сигурна. Вашият приятел може вече да не е в Лондон.

— Или пък да е загинал при бомбардировките, генерале. Нямаме никакви гаранции.

— И все пак ще рискувате?

— Ще отида в Лондон и ще видя какво е положението. Това се налага, колкото и безупречен да е планът, който ще съставим тук. Ако не открия Майкъл Райън и цялата работа ми се стори абсолютно невъзможна, ще се кача на първия кораб за Белфаст и ще се върна в Дъблин, преди да се усетите. — Девлън се усмихна. — Е, ще ви съобщя лошата новина от тамошното ви посолство. Дайте да се върнем в кабинета ви! Тук е толкова студено, че май всеки момент ще се вкочаня.

След като се наобядваха, в кабинета започнаха всичко отначало. Илзе си водеше бележки, седнала в ъгъла.

— Да кажем, че измъкнете Щайнер в някоя непрогледна лондонска нощ — подхвана Шеленберг.

— От приюта ли?

— Точно така. Но това е само първата стъпка. А как ще го върнете в Германия? През Ирландия ли? По обратния път?

— Няма да е здравословно. Де Валера, ирландският премиер, направи много хитър ход. Не въввече Ирландия във войната, но това не означава, че е благосклонен към вашите хора. Всички екипажи на Луфтвафе, попаднали в Ирландия, свършват в затворнически лагери. От друга страна, когато пилот от Кралските военновъздушни сили се заблуди или падне над Ирландия, обикновено му дават закуска и го връщат вкъщи.

— Разбрах, че премиерът арестувал и членове на ИРА.

През четиридесет и първа се измъкнах с неутрален бразилски транспортен кораб, който тръгна от Ирландия и спря в Лисабон, но на това не може да се разчита. Не е сигурно.

— Щом полковникът избяга, те незабавно ще започнат да го издирват — подметна плахо Илзе.

— Естествено — отвърна Девълн. — Армията, полицията, местната гвардия, секретните служби. Ще прегледат всяко пристанище, особено тези към Ирландия. — Той поклати глава. — Не, щом се измъкнем, трябва незабавно да напуснем Англия. Още преди да са се усетили за какво става дума.

Шеленберг кимна и се замисли.

— Сега се сещам, че едно от най-умните неща в операция „Орел“ бе начинът, по който полковник Щайнер и хората му бяха транспортирани до Англия.

— Имате предвид дакотата ли? — попита Девълн.

— Да, английската дакота, която катастрофира в Холандия и после бе вкарана отново в употреба. Във всеки случай никой не обърна внимание на английския самолет, който уж се прибираще. Единственото, с което трябваше да се съобразим, бе да подходим за кацане при височина под осемстотин фута, защото на много места по английския бряг няма радари за нисколетящи обекти.

— Свърши чудесна работа — отбеляза Девълн, — като се изключи връщането. С Герике, пилота, бяхме в една и съща болница. Уцелил го изстребител на Луфтвафе.

— За съжаление, но идеята все пак е интересна — малък самолет, който да лети в сянката на радарите. Британски самолет и подходящо място за кацане. За нула време може да ви закара с Щайнер във Франция.

— Всичко е възможно, генерале. Но в случая ще ни трябва не само подходящ самолет, а и място, където да кацнем безопасно. Позволете да отбележа, че ще имаме нужда и от превъзходен пилот.

— Хайде, господин Девълн, няма невъзможни неща. В структурата на Луфтвафе има отдел, който се занимава с изучаване на противникови летателни апарати. Имат трофейни британски и американски самолети от всякакъв тип, дори Б-17. С очите си съм го виждал. — Генералът се обърна към Илзе: — Свържи се веднага с тях. Освен това прегледай отново документите по операция „Морски лъв“ и открий всички места около Лондон, които навремето сме определили като за тайни операции, кацане през нощта и така нататък.

— Намерете и пилот — добави Девълн. — Някой абсолютен професионалист, както казах.

— Веднага започвам.

Илзе тъкмо тръгна към вратата, когато някой почука и в стаята влезе униформена млада сътрудничка на СС с голяма папка в ръце.

— Приют „Светата Дева“ в Уапинг. Нали това искаше генералът? Илзе се усмихна тържествуващо.

— Браво, Зигрид. Почакай ме в кабинета. Имам още нещо за теб — каза тя и подаде папката на Шеленберг. — Ще я изпратя да издири и останалото.

— Още нещо, Илзе. Провери досиетата на британските организации с дясна насоченост, създадени преди войната. Онези, в които членуваха дори парламентаристи.

Секретарката излезе и Девълн попита:

— За кого, по дяволите, говорите, генерале?

— За антисемитите, симпатизантите на фашизма. Мнозина от британската аристокрация и висшата класа имаха положително отношение към Фюрера, особено преди войната.

— А, тия, дето бяха разочаровани, че няма да видят панцери^[1] по пътя към Бъкингамския дворец?

— Точно така. — Шеленберг отвори дебелия папка и разгъна първата карта. — И така, господин Девълн, ето го приюта „Светата

Дева“ в целия му блясък.

Ейза Вогън беше двадесет и седем годишен. Син на кинопродуцент, роден в Лос Анжелис, запален по летенето от дете, той бе получил разрешително още преди да отиде в „Уест Пойнт“. По-късно завърши подготовка за летец-изстребител и се представи толкова добре, че бе изпратен на курс за военни инструктори в Сан Диего. И тогава дойде нощта, в която целият му свят се сгромоляса: нощта в крайбрежния бар, когато след пиянска свада изби зъбите на някакъв майор.

5 октомври 1939 година. Денят бе запечатан в сърцето му. Нямаше скандал, нито военен съд. Това не бе нужно никому. Искаха само оставката му. След това успя да издържи само седмица в богатския дом на родителите си. После събра една чанта багаж и замина за Европа.

През септември, когато войната започна, Кралските военновъздушни сили приемаха и американци, но там не харесаха досието му. На 30 ноември руснаците нахлуха във Финландия. Скандинавците изпитваха крещяща нужда от пилоти и от разни страни заприиждаха доброволци, за да се включат във финландския военновъздушен флот. Сред тях беше и Ейза.

Войната беше изгубена още от самото начало, въпреки смелостта и саможертвата на финландската армия.

Изстребителите бяха стари. Не че руснаците бяха по-добре въоръжени, но те поне разполагаха с няколко нови двигателя „FW 190“, които Хитлер бе дал на Сталин като жест на добра воля след полската сделка.

Ейза управляваше биплани — като италианския фиат-фалко и британския глоучестър-гладиатор, които противникът отдавна бе изхвърлил като безнадеждно остарели, и единственият му шанс за оцеляване бяха невероятните му пилотски умения. Точността му не падаше под седмицата, което го нареждаше сред асовете.

И тогава дойде онази утрин, в която бушуваха ветрове и валеше гъст сняг. Ейза летеше слепешком на височина четиристотин фута, когато двигателите му отказаха и самолетът се разби.

Това стана през март 1940 година, два дни преди капитулацията на Финландия. Цели осемнадесет месеца лежа в болница със счупен таз и гръбнак като лейтенант от финландския военновъздушен флот и още не бе излекуван напълно, когато на 25 юни 1941 година Финландия стана съюзник на нацистка Германия и обяви война на Русия.

Ейза постепенно се върна към нормалното си ежедневие. Работеше като инструктор и не участваше в акции. Месеците се изнизваха един подир друг и тъкмо потръгнал, животът му изведнъж отново се обърка.

Най-напред дойде Пърл Харбър, а после Съединените щати обявиха война на Германия и Италия.

Германците го държаха три месеца в лагер за интернирани, след това при него дойдоха офицери от СС. Химлер разширяваше чуждестранния легион на СС — скандинавци, французи, неутрални шведи, индийски военнопленници от британската армия в Северна Африка. Имаше дори офицери и войници от Британския наеман корпус с флага на Обединеното кралство на левия ръкав и трите леопарда на петлиците вместо руническите букви на СС. Хората, съгласили се да работят за нацистите, не бяха много. Не повече от петдесет, събрани главно от затворите и примамени с добра храна, пари и момичета.

Легионът „Джордж Вашингтон“ както винаги се отличаваше от останалите. Доколкото Ейза бе разбрал, той бе съставен от американци, симпатизиращи на нацистката кауза, и наброяваше не повече от шест души, които той още не бе виждал. Беше му предоставен избор: или да постъпи в легиона, или да бъде изпратен в концентрационен лагер. Направи всичко възможно и накрая се споразумя с немците да служи само на руския фронт. Случи се така, че Ейза рядко участваше в преки битки. Уменията му на пилот толкова се ценяха, че го използваша само за куриерска работа — да превозва офицери с висок чин.

И така, ето го — хауптцурмфюрер Ейза Вогън от Съединените американски щати — седнал пред контролното табло на един щорх, на пет хиляди фута височина от заснежената гора недалеч от границата между Русия и Полша, а зад него с карта в ръце — бригаденфюрерът от СС Фарбер.

Фарбер вдигна очи от картата.

— Колко време остава?

— Двадесет минути — отвърна Ейза на перфектен немски, макар и с американски акцент.

— Слава богу. Премръзнах до кости.

Как, по дяволите, успях да се забъркам във всичко това, питаше се Ейза. И как да се измъкна сега?

Пред тях премина огромна сянка. Самолетът се разклати и Фарбер уплашено извика. Някакъв изстребител се задържа за миг от дясната им страна, направи вираж и сякаш изчезна. Съвсем ясно видяха червената петолъчка на фюзелажа му.

— Руски як! Загазихме! — извика Ейза.

Якът се засили след тях и започна да ги обстрелва едновременно с оръдието и с картечните. Щорхът се раздруса, от крилата му се откъснаха парчета метал. Ейза направи вираж и се насочи надолу, но якът го следваше, като се въртеше в полукръг, за да се пристрои отново. Съзнавайки превъзходството си във всяко отношение, руският пилот им помахаше — явно се забавляваше.

— Копеле! — процеди Ейза.

Якът отново направи вираж и се устреми напред, без да спира стрелбата. Оръдейните снаряди се забиваха в обшивката на щорха. Един куршум уцели Фарбер в рамото и той извика. Миг по-късно предното стъкло се разби на парчета.

— За бога, направете нещо! — кресна Фарбер.

Ейза, с разкъравена от стъкълцата буза, избухна:

— Искате да направя нещо? Добре, ще направя. Да видим що за летец е това копеле!

Той насочи самолета право надолу, достигна височина две хиляди фута, изчака якът да се приближи и продължи да се снижава. Снежната гора отдолу сякаш летеше към тях.

— Какво правите?! — изкрещя Фарбер.

Ейза слезе до хиляда, петстотин фута, а якът, решен да ги унищожи, не изоставаше от тях. В последния момент американецът спусна задкрилките и машината рязко се издигна. Якът направи вираж, но не успя да избегне сблъсъка и се разби в гората с триста и петдесет мили в час. От земята изригнаха огнени езици. Ейза изтегли лоста и стабилизира самолета на две хиляди фута.

— Добре ли сте, генерале?

Фарбер стисна рамото си, за да намали кръвотечението.

— Вие сте гений! Гений! Ще направя всичко възможно да получите Железен кръст за храброст!

— Благодаря. — Ейза изтри кръвта по лицето си. — Повече и не искам.

Ейза вървеше към офицерската столова в базата на Луфтвафе край Варшава. Необяснимо защо се чувстваше потиснат. Лекарят бодна два шева на бузата му, а после насочи цялото си внимание към раната на бригаденфюрер Фарбер.

Ейза влезе в столовата, свали пилотското яке и остана по безупречно ушитата си землистосива униформа с руническите букви на СС върху петлиците. На левия ръкав носеше нашивка със звезди и райета, а на маншета имаше надпис: „Легион «Джордж Вашингтон»“. На куртката му бяха закачени лентата на Железен кръст втора степен и финландският Златен кръст за храброст.

Невероятното му своенравие караше повечето от пилотите да го избягват. Ейза си поръча коняк, гаврътна го и поръча втори.

— А даже не е обяд! — възкликна някой зад гърба му.

Обърна се и видя групенкоменданта, полковник Ерих Адлер, седнал на бара до него.

— Шампанско! — поръча той на бармана.

— Какъв е поводът? — попита Ейза.

— Първо, клетки американски приятелю, добрият генерал Фарбер препоръча незабавно да бъдеш награден с Железен кръст първа степен, който, ако се съди по разказа му, напълно заслужаваш.

— Но, Ерих, аз вече си имам медал — отвърна тъжно Ейза.

Адлер замълча, изчака шампанското, подаде му чаша и едва тогава продължи:

— И второ, махаш се оттук. Ще бъдеш освободен незабавно.

— Ще бъда какво!?

— При първа възможност отлиташ за Берлин. Заповедта е с особен приоритет. Това обикновено е Гьоринг. След пристигането ще се явиш пред генерал Валтер Шеленберг в главната квартира на СД в Берлин.

— Чакай малко — прекъсна го Ейза. — Трябваше да летя само на руския фронт. Такава ни беше уговорката.

— Ако бях на твое място, нямаше да споря. Заповедта идва от самия Химлер. — Адлер вдигна чашата си: — Успех, приятелю.

— Бог да ми е на помощ, но май ще опра и до твоето пожелание — отвърна Ейза Вогън.

Девлън се събуди към три сутринта от далечна стрелба. Той стана, отиде на пръсти в хола и погледна през един процепа на плътните завеси. Далеч зад хоризонта извън града проблясваха снаряди.

Илзе запали лампата в кухнята зад него и каза:

— И аз не можах да заспя. Ще направя кафе.

Беше облечена в дебел халат заради студа. Косата ѝ бе сплетена на две плитки, с които изглеждаше някак уязвима. Девлън взе палтото си, наметна го върху пижамата, седна на масата и запали цигара.

— Вече два дни търсим и още не можем да намерим подходящо място за кацане — каза ѝ той. — Струва ми се, че генералът започва да губи търпение.

— Той обича да урежда нещата на мига. Поне намерихме база на френския бряг, която може да свърши работа, пък и пилотът изглежда обещаващ.

— Поне това — отвърна Девлън. — Американец в СС! Не че горкото момче е имало кой знае какъв избор, както стана ясно от досието му. Нямам търпение да го видя.

— Съпругът ми също беше есесовец, това известно ли ви е? Старши сержант в танков батальон.

— Извинете, не исках да ви обидя.

— Сигурно понякога си мислите, че сме много зли, господин Девлън, но трябва да разберете, че всичко започна другояче. След Първата световна война Германия беше поставена на колене, съсипана.

— И после дойде Фюрера, така ли?

— Това, което той предложи, изглеждаше толкова хубаво. Възстановено национално достойнство, просперитет... А след това започнаха изстъпленията, най-вече онова, което се случи с евреите. — Тя се поколеба за миг. — Прабаба ми беше еврейка. Съпругът ми трябваше да иска специално разрешение, за да се оженим. Всичко това

е записано в досието ми и понякога се будя нощем с мисълта какво ли ще стане с мен, ако някой реши да се разрови в него.

Девлън хвана ръцете ѝ.

— Спокойно, моето момиче, в три часа сутринта всички ни обземат такива среднощни страхове. — В очите ѝ имаше сълзи. — Чакай, сега ще те накарам да се усмихнеш. Познай как ще се маскирам за тази малка разходка?

По лицето ѝ плъзна лека усмивка.

— Как?

— Като свещеник.

Илзе се ококори.

— Вие — свещеник? — възкликна тя и прихна. — О, не, господин Девлън!

— Чакай малко, нека ти обясня. Направо ще се удивиш, ако ти разкажа за религиозния си произход. Наистина! — И той кимна в потвърждение на казаното. — Като малък помагах в църквата, а после, през двадесет и първа, когато британците обесиха баща ми, двамата с мама се преместихме при стария ми чичо, който беше свещеник в Белфаст. Той ме изпрати в йезуитски интернат, където направо ми набиха религията в главата. — Той отново запали цигара. — Така че мога да изпълня ролята на свещеник не по-зле от истинските.

— Е, да се надяваме, че няма да ви се наложи да отслужите литургия или да изслушате нечия изповед — отвърна Илзе през смях. — Искате ли още кафе?

— Боже господи! Момиче, та ти ми даваш чудесна идея! Къде ти е куфарчето? Папката, която преди малко разглеждахме? Общото досие?

Тя Отиде в стаята си и го донесе.

— Ето.

Девлън бързо го прелисти и накрая кимна.

— Ами да. Даже го има записано. Щайнер е от стара католическа фамилия.

— Какво намеквате?

— Този приют „Светата Дева“ непрекъснато се посещава от разни свещеници, които ходят там, за да изслушат изповедите. Сестриците на състраданието са светици в сравнение с нас, но и те се

изповядват, преди да отидат на литургия, а и за двете неща им трябва свещеник. А и част от пациентите навярно са католици.

— Включително и Щайнер.

— Именно. Те не могат да му откажат изповед, не и там. — Девлът се ухили. — Това се казва идея!

— Мислили ли сте за новата си външност?

— Още не. Тия дни ще се срещна с кинаджиите, за които спомена генералът, и ще се оставя изцяло в ръцете им.

Тя кимна.

— Да се надяваме, че ще изнамерим нещо в досиетата на операция „Морски лъв“. Проблемът е, че трябва да прегледаме толкова много документи. — Тя се изправи. — Май ще отида да си легна.

Навът зави сирена и Девлът мрачно се усмихна.

— Няма да стане. Ще се облечеш като добро момиче, двамата ще слезем по стълбите и ще си прекараме още една весела нощ в мазето. Давам ти пет минути.

— Свещеник ли? Да, това ми харесва — каза Шеленберг.

— И на мен — отвърна Девлът. — Расото е като униформа. Войник, пощаджия, кондуктор — запомняте външността, но не и лицето. И свещениците са такива — безлични и симпатични.

Двамата стояха пред маса за военни карти, а пред тях бяха разгънати чертежите на приюта „Светата Дева“.

— Какво е мнението ви, след като проучихте всичко в най-малки подробности? — попита Шеленберг.

— Най-интересен е този чертеж — посочи Девлът. — Архитектурните планове на промените през 1910 година, когато приютът отново е станал римокатолически и е бил поверен на сестрите.

— В какъв смисъл?

— Отдолу Лондон е като лабиринт, като подземен свят от канали. Някъде бях чел, че под града текат различни реки с дължина над сто мили. Например Флийт, която извира от Хемстед и се влива в Темза при Блекфрайърс, протича изцяло под земята.

— Е, и?

— Това са канали, подводни реки и тунели, построени преди седемстотин-осемстотин години и никой не знае къде точно се намират, докато нещо не се разкопае или не започне някаква реконструкция, както в приюта. Вижте този план. В криптата под параклиса е имало чести наводнения. Справили са се с този проблем, защото са установили, че в съседство по някакъв тунел от осемнадесети век тече рекичка. Ето, на плана се вижда, че се влива в Темза.

— Много интересно — отбеляза Шеленберг.

— Монтирали са решетка в стената на криптата, та водата да се оттича по ей този тунел.

— Искате да кажете, че това може да се използва за изход?

— Възможно е, но трябва да се провери. — Девълн захвърли молива. — Важното е всичко да се огледа, генерале. Каквото и да научим оттук, току-виж, за нула време се оказало неосъществимо. С повече постове и желязна дисциплина...

— Освен това може да ви чакат...

— О, не и ако смятат, че още съм в Берлин.

Изведнъж в стаята се втурна развълнувана Илзе Хубер.

— Бяхте прав, като ми препоръчахте да проверя британските десни организации, генерале. Намерих данни за човек, който се споменава във връзка с операция „Морски лъв“.

— Как се казва? — попита Шеленберг.

— Шоу. Сър Максвел Шоу — отвърна Илзе и остави две огромни папки на масата.

---

[1] Танкове (непр. немски). — Б. пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Ромни Марш, на около четиридесет мили югоизточно от Лондон по крайбрежието на Кент, представляваше някогашно блато, чието пресушаване чрез система от насипи и канали започнало още по римско време. Голяма част от него все още бе под морското равнище и само безбройните дренажи спираха природата да го превърне отново в мочурище.

Чарбъри не беше дори село. Просто махала с петдесетина къщи, църква и един смесен магазин. Вече нямаше дори пивница и половината къщурки бяха опустели. Младите отдавна бяха заминали да служат в армията. Останали бяха само старците.

В дъждовната утрин сър Максвел Шоу вървеше по селската улица, а черният му женски лабрадор го следваше по петите. Шоу бе среден на ръст здравеняк, със сбръчкано, белязано от алкохола лице, което дори черните мустаци не можеха да разхубавят. Изглеждаше винаги навъсен и сърдит, готов за свада, и хората го отбягваха.

Носеше карирана шапка с провиснала надолу периферия, непромокаемо ловджийско яке и ботуши до коленете. Бе праметнал през рамо двуцевка дванадесети калибър.

Когато стигна до магазина, той се наведе, погали лабрадора по ушите и изражението на лицето му стана по-приятливо.

— Добро момиче! Стой тук.

При влизането звънчето над вратата издрънча. Вътре, подпрян на тезгяха с гръб към него, стоеше около седемдесетгодишен старец и говореше с жената отсреща, която изглеждаше още по-възрастна.

— Добро утро, Тинкър — поздрави Шоу.

— Добро утро, сър Максвел — отвърна му мъжът.

— Бяхте ми обещали цигари, госпожо Доусън.

Старицата извади изпод тезгяха един пакет и каза:

— Успях да ви набавя един кашон „Плейърс“ от моя човек в Димчърч, сър Максвел. Купени са на черно, но май ще излязат доста скъпички.

— А кое е евтино днес? Пишете ми ги на сметката.

Той пхна пакета в един от големите си джобове и излезе. Тъкмо затваряше вратата, когато чу Тинкър да казва:

— Клетник.

Шоу пое дълбоко въздух, за да потисне гнева си, и побутна кучето.

— Хайде, момичето ми.

Семейното богатство бе натрупано от дядото на Максвел Шоу, шефилдски фабрикант на железарски изделия, замогнал се в най-добрите години от викторианския промишлен разцвет. Именно той бе купил имота, по-късно наречен Имението на Шоу, за да се оттегли през 1885 година като милионер с баронска титла. Синът му не проявил интерес към семейния бизнес и той впоследствие преминал в чужди ръце. Вместо това бащата на Максвел Шоу предпочел да стане офицер и загинал като пълководец в битката при Спайън Коп по време на Бурската война^[1].

Максуел Шоу, роден през 1890 година, тръгна по стъпките на баща си. Итън, Сандхърс, служба в Индийската армия. По време на Първата световна война служи в Месопотамия, после през 1916 година се върна в родината и бе прехвърлен в пехотен полк. По онова време майка му беше още жива, а десет години по-малката му сестра Лавиния, вече омъжена за пилот от Кралските военновъздушни сили, работеше като милосърдна сестра. През 1917 Максвел се завърна от Франция тежко ранен и с Кръст за храброст. Докато се лекуваше, на един местен бал на ловците срещна момичето, което по-късно стана негова жена. Ожениха се, преди отново да замине за Франция.

През 1918, последната година от войната, всичко изведнъж тръгна на зло. Почина майка му, а после, след едно тежко падане по време на лов — и жена му. Тя живя още десет дни, колкото Шоу да се върне в домашен отпуск и бди над нея до сетния ѝ час. Остана му единствено Лавиния, която го подкрепяше и му помогна да се съвземе след трагедията, но само след месец и тя овдовя. Мъжът ѝ загина на Западния фронт.

След войната за тях, както и за мнозина други, светът се промени. Единственото, което ги крепеше с Лавиния, бе това, че са заедно и че имат имението, но с годините парите полека-лека се топяха и животът им ставаше все по-труден.

За известно време Шоу беше изпратен в парламента като консерватор, но след това унижително бе изместен от някакъв социалист. Като мнозина хора от неговото съсловие, и той беше антисемит и това му убеждение, изострено от политическата обстановка в страната, го накара да се присъедини към сър Осуалд Мозли и британското фашистко движение.

Лавиния го подкрепяше, въпреки че нейният основен мотив бе друг — желанието да се задържат над водата и да запазят имението. Разочаровани от промените в обществото и от загубата на мястото си в него, двамата възприемаха Хитлер като лидер и се възхищаваха от онова, което той прави в Германия.

А после, през януари 1939 година, по време на една вечеря в Лондон, ги представиха на майор Вернер Кайтел, военен аташе в германското посолство. В продължение на няколко месеца Лавиния имаше любовна връзка с него и той често посещаваше имението. Като пилот от Луфтвафе майорът споделяше слабостта на Лавиния към летенето. По онова време тя притежаваше малък самолет, скрит в стар хамбар, и понякога се разхождаше с него, като ползваше за писта ливадата Саут Мийдоу.

Те често летяха заедно в двуместния биплан и проучваха обширни територии от южния бряг, а Кайтел имаше възможност да задоволява страстта си към въздушната фотография.

Шоу нямаше нищо против връзката им. За разлика от него, който не проявяваше особен интерес към жените, Лавиния бе имала връзки и преди. Тази с Кайтел обаче беше нещо друго, дори само заради последиците.

— Е, доста неща си изяснихме за него — каза Девлън. — Шоу е от хората, които биха заточили дете в Австралия заради един откраднат хляб.

Шеленберг му подаде цигара.

— Вернер Кайтел беше агент на Абвера и по онова време имаше за задача да вербува тайни агенти. Не ставаше въпрос за обичайната процедура. Войната очевидно наближаваше, а и имаше толкова неща по подготовката на операция „Морски лъв“.

— А къщата на онзи стар педераст е идеална — допълни Девлън. — На толкова затънтено място и все пак едва на четиридесет и пет мили от Лондон, при това в местност, удобна за кацане.

— Да. Според доклада на Кайтел двамата удивително лесно са се поддали на вербовката. Дал им е радиостанция. Сестрата вече знаела морзовата азбука. Естествено съвсем категорично им забранил да се ангажират с каквато и да било друга политическа дейност. Междувпрочем Кайтел загина в Британската битка.

— Имали ли са кодово име?

Илзе, която до този момент бе седяла безмълвно, извади от досието още един лист.

— „Сокол“. Паролата била „Соколът чака ли още? Време е да нападне“.

— Така значи. Чакали са великия ден, инвазията, която така и не се осъществи. А какво е положението сега?

— Всъщност разполагаме с някои данни — отвърна Илзе. — Ето една статия, отпечатана в американско списание през... — тя провери датата — март четиридесет и трета. Озаглавена е „Британското фашистко движение“. Авторът е взел интервю от Шоу и сестра му. Има и снимка.

На нея Лавиния бе върху кон, с шал на главата, по-привлекателна, отколкото Девлън бе очаквал, а Шоу бе застанал отстрани, с пушка през рамо.

Шеленберг прегледа набързо статията и я подаде на Девлън.

— Малко тъжно. По силата на Наредба 18Б, както мнозина други, през 1940 година е бил задържан за няколко месеца без съд и присъда.

— В затвора в Брикстън? Сигурно е преживял шок — отвърна Девлън.

— Краят е още по-тъжен. Имението било продадено, слугите — освободени, Шоу и сестра му заживели в бедност в старата порутена къща. Знаете ли, мястото може да се окаже идеално. Елате да видите картата на Ламанша. — Двамата отидоха до топографската карта. — Ето: Кап дьо ла Хаг и Шерне. Навремето е било авиоклуб. Сега единствено Луфтвафе го използва като писта за аварийно кацане и зареждане. Там работят само шестима души. Много е подходящо за

нашите цели, защото е само на някакви си тридесет мили от замъка Бел Ил, където ще се състои конференцията на Фюрера.

— На какво разстояние е от нашите приятели в Ромни Марш?

— Сто и петдесет мили, голяма част от които над морето.

— Чудесно — отвърна Девлън. — Само едно нещо ме смущава. Дали двамата Шоу ще се съгласят да ни съдействат?

— Не може ли Варгас да подразбере?

— Както вече споменах, Варгас може да насъска кучетата срещу нас. Британското разузнаване сигурно само това чака. Прекрасен шанс да ни заловят накуп. — Девлън поклати глава. — Не, братът и сестрата ще почакаат, докато отида там. Ако се съгласят — започваме играта.

— А как ще се свързвате с нас? — попита Илзе.

— Може би още пазят онази радиостанция. Аз горе-долу се оправям с тази техника. Когато през четиридесет и първа Абверът ме изпрати в Ирландия, изкарах курс за радисти. Знам морзовата азбука.

— А ако не пазят радиостанцията?

Девлън се засмя.

— Тогава ще си изпрося, ще взема под наем или ще открадна някоя. За бога, генерале, излишно се притеснявате.

Шоу забеляза заек, вдигна пушката и стреля, но не улучи. Тегли му една псувня, извади от джоба си бутилка и отпи. Кучката заскимтя и го погледна неспокойно.

Тръстиката тук достигаше човешки бой. Между стъблата клокочеше вода и се стичаше към морето. Всичко наоколо бе скръбно и самотно, небето — дъждовно и черно.

Тъкмо заваля, когато Лавиния се появи на кон и препусна в галоп по дигата към него.

— Здравей, скъпи, чух изстрела ти.

— Напоследък и зид не мога да уцеля. — Шоу долепи шишето до устата си и с драматичен жест посочи наоколо. — Погледни — мъртъв свят, Лавиния. Всичко е мъртво, по дяволите, дори и аз. Как ми се иска да се случи нещо, каквото и да е — въздъхна той и пак надигна бутилката.

Ейза Вогън затвори досието и вдигна поглед. Шеленберг се пресегна през бюрото и му подаде цигара.

— Какво ще кажете?

— Защо аз?

— Защото разбрах, че сте велик пилот, който може да лети на всичко.

— Ласкателството обикновено разтваря всички врати, генерале, но нека да видим как стоят нещата в действителност. Когато бях, да го наречем, зачислен към СС, се споразумяхме да работя само срещу руснаците. Съвсем ясно ми бе заявено, че няма да участвам в каквито и да било действия в ущърб на каузата на моята родина.

Девлън гръмко се разсмя.

— Какви са тези щуротии, синко! Ако си се хванал на тях, тогава си в състояние да се хванеш и на най-изтърганите номера. Още щом си облякъл тази униформа, изцяло си се напъхал в ръцете им.

— Струва ми се, че е прав, капитане — подкрепи го Шеленберг. — Няма да стигнете далеч, ако и при райхсфюрера започнете с такива уговорки.

— Мога да си представя — отвърна Ейза и на лицето му легна сянка.

— Не те разбирам — подхвана Девлън. — Къде предпочиташ да бъдеш? На Източния фронт или тук? Отгоре на всичко нямаш и избор. Ако откажеш, онази стара лисица Химлер ще те тикне в концентрационен лагер.

— Май няма място за спор, но остава една малка подробност — уточни Ейза. — Ако в Англия ме хванат с тази униформа, моментално ще ме пратят на военен съд в Америка и за нула време ще ме разстрелят.

— Не, няма, синко — успокой го Девлън. — Ще те обесят. Сега за полета. Смяташ ли, че ще се справиш?

— Няма причина да не успея. Тръгна ли обаче, трябва да знам разположението на английската част от Ламанша. Доколкото разбрах, почти през цялото време ще летим над вода и едва в последния момент ще завием към сушата.

— Точно така — потвърди Шеленберг.

— Тази къща, имението на Шоу. Това означава, че ще кацнем през нощта. Дори при пълнолуние ще ми трябват някакви ориентири.

— Той кимна и се замисли. — Като малък в Калифорния имах инструктор, летял с ескадрилата „Лафайет“ във Франция. Спомням си разказите как в ония години техниката била много по-примитивна и често използвали няколко мигащи лампи, подредени във формата на обърнато „L“, с ъгъл по посока на вятъра.

— Лесна работа — каза Девълн.

— А самолетът? Трябва да е малък, горе-долу като щорх.

— Добре, надявам се, че вече са се погрижили за това — отвърна Шеленберг. — Говорих с началник-отдела за изследване на противникови летателни апарати, който се намира в Хилдорф, на два часа път с кола от Берлин. Ще ни чакат утре сутринта. Той смята, че е намерил подходящ самолет.

— Дано — каза Ейза и се изправи. — Какво ще правим сега?

— Ще хапнем, синко — отвърна му Девълн. — Най-доброто, което черният пазар може да ни предложи. След това двамата с теб ще се приберем в апартамента на фрау Хубер и ще споделим стаята ѝ за гости. Не се безпокой, леглата са единични.

Параклисът в приюта „Светата Дева“ беше студен и влажен, разнасяше се миризма на восък и тамян. Отец Франк Мартин изчака да си отиде сестрата, която бе изслушал, угаси лампата в изповедалнята и излезе.

Той бе пастор на църквата „Сейнт Патрик“ през две преки, но изповядваше и обитателите на приюта. Беше седемдесет и шест годишен, дребен, слабават човечец със снежнобяла коса. Ако не беше войната, отдавна щеше да се е оттеглил, но в тези години и пасторите, като всичко останало, не достигаха.

Той влезе в ризницата, свали стихара и внимателно сгъна виолетовия епитрахил. Посегна към дъждобрана си, за миг се поколеба дали да не се прибере по-рано, но състраданието и християнското милосърдие както обикновено взеха връх над умората. Осемнадесет пациенти, седем от които обречени. Една последна обиколка по стаите нямаше да е излишна. Не бе ги посещавал от ранния следобед, а това според него не бе редно.

Той излезе от параклиса и видя игуменката, сестра Мария Палмър, да бърше пода — черна и недостойна работа, която трябваше

да я излекува от онова, което за нея бе най-голямата ѝ слабост: греховно високомерие.

Отец Мартин спря и поклати глава.

— Много сте сурова към себе си.

— Недостатъчно. Радвам се да ви видя. Има промяна, откакто идвахте миналия път. Отново ни докараха немски военнопленник.

— Така ли?

Двамата влязоха във фоайето.

— Да, офицер от Луфтвафе, ранен наскоро, но почти се е възстановил. Полковник Курт Щайнер. Настаниха го на последния етаж, както и предишните.

— А охрана има ли?

— Шестима военни полицаи. Началникът е младши лейтенант на име Бенсън.

В този момент по централното стълбище се зададоха Джак Картър и Дъгъл Мънроу.

— Всичко наред ли е, генерале? — попита сестра Палмър.

— Напълно — отвърна Мънроу. — Ще се постареем да ви създадем колкото е възможно по-малко неудобства.

— Няма никакви неудобства. Между другото това е нашият пастор, отец Мартин.

— Отче — кимна генералът и се обърна към Картър: — Тръгвам, Джак. Не забравяй да пратиш лекар да го прегледа.

Сестра Мария се намеси:

— Може би не сте разбрали, генерале, но аз съм лекар. Сигурна съм, че ще задоволя изискванията на полковник Щайнер. Всъщност след като сте приключили визитата си, вече мога да го посетя, за да видя дали се чувства удобно.

— Мисля, че не е необходимо, сестро — отвърна Картър.

— Капитан Картър, позволете ми да ви напомня, че приютът, за който отговарям, е не само Божи дом, но и място, където се грижим за болните и умиращите. Видях медицинския картон на полковник Щайнер и забелязах, че са изминали само няколко седмици, откакто е бил сериозно ранен. Той има нужда от моите грижи, а според картоната е и католик, така че сигурно ще прибегне до услугите на отец Мартин.

— Права сте, сестро — каза Мънроу. — Джак, заеми се.

Генералът излезе, а Картър се обърна и поведе сестрата и пастора нагоре. В края на стълбите спряха пред бронирана врата със стоманен обков. До нея на малка масичка седеше полицай.

— Отвори! — нареди Картър.

Полицаят почука на вратата и след миг отвътре я отвори друг негов колега. Тримата влязоха.

— В останалите стаи сме настанили полицаите — уточни Картър.

— Ясно — отвърна сестра Палмър.

Вратата на първата стая беше отворена и вътре на тясно легло до малко писалище седеше младият лейтенант Бенсън. Щом ги видя, той веднага скочи.

— С какво мога да ви бъда полезен, сър?

— Сестрата и отец Мартин имат право на достъп винаги когато пожелаят. По нареждане на генерал Мънроу. Сега искаме да разговаряме със затворника.

В дъното на коридора пред друга врата седеше трети полицай.

— Боже опази, добре го охранявате! — отбеляза отец Мартин.

Бенсън отключи вратата и Щайнер който стоеше до прозореца, се обърна да ги посрещне. Той изглеждаше внушителен в сиво-синята униформа на Луфтвафе, с Рицарския кръст на якичката и множеството медали — доказателства за смелост.

— Това е игуменката, сестра Мария Палмър. Досега нямате възможност да разговаряте с нея. А това е отец Мартин.

— Утре ще ви заведе в диспансера за основен преглед, полковник — каза сестра Мария.

— Може ли, сър? — попита Бенсън.

— За бога, лейтенанте, ако трябва, доведете го лично, обградете го с всичките си хора, но ако той утре в десет не дойде в диспансера, ще си имаме разправии — отвърна сестрата.

— Няма пречка — намеси се Картър. — Заеми се с това, Бенсън! Нещо друго, сестро?

— Не, за днес няма.

— Ако нямате нищо против, бих искал да поговоря с полковника насаме — обади се отец Мартин.

Картър кимна и се обърна към Щайнер:

— Ще наминавам от време на време.

— Не се и съмнявам.

Когато всички излязоха, отец Мартин затвори вратата и седна на леглото.

— Синко, преживели сте трудни дни, изписано е на лицето ви. Кога за последен път сте били на литургия?

— Толкова отдавна, че почти не си спомням. Войната, отче, обърква много неща.

— И не сте се изповядвали, нали? Отдавна не сте имали възможност да се освободите от бремето на греховете си.

— За съжаление, не — усмихна се Щайнер и почувства пастора някак по-близък. — Знам, че ми мислите доброто, отче.

— Боже мой, човече, интересува ме не толкова вашето отношение към мен, колкото връзката ви с Бога. — Отецът се изправи. — Ще се моля за вас, синко, и ще ви посещавам всеки ден. Когато се почувствате готов за изповед и литургия, кажете ми, а аз ще направя всичко възможно да се присъедините към нас в параклиса.

— Опасявам се, че и лейтенант Бенсън ще поиска да дойде.

— А няма ли това да се отрази добре на безсмъртната му душа? — подсмихна се старият пастор и излезе.

Ейза Вогън и Девълн седяха един срещу друг на масата в дневната на Илзе Хубер.

— Наистина ли смяташ, че ще успеем? — попита американецът.

— Всичко е възможно, поне докато двигателят работи, нали така?

Ейза се изправи и закрочи неспокойно из стаята.

— Какво, по дяволите, правя тук? Можеш ли да ми обясниш? Сякаш всичко ми се струпа изневиделица. Просто се случи. Май досега не съм имал кой знае какъв избор. И в момента нямам.

— Разбира се, че имаш — отвърна Девълн. — Закарваш самолета в Англия, кацаш, предаваш се и край.

— И какво ще ми помогне това? Никога няма да ми повярват, Девълн. — На лицето му бе изписан необясним страх. — Помисли малко, кой ще ми повярва?

— Тогава не ти остава нищо, освен да се надяваш Адолф да загуби войната.

Но на следващата сутрин във въздушната база в Хилдорф, когато майор Кьониг, началник-отдела за изследване на противникови летателни апарати, ги разведе навсякъде, американецът беше в много по-добро настроение. В базата очевидно разполагаха с екземпляри от повечето съюзнически самолети. Имаше Б-17, ланкастър, харикън, мустанг — всички с опознавателните знаци на Луфтвафе.

— Според мен ей онзи отговаря на целите ви. Там, в дъното на хангара.

Въпросният самолет бе моноплан с един двигател и горнопоставени криле с размах над петдесет фута.

— Много е хубав — отбеляза Ейза. — Какъв е?

— Уестланд лизандър. Максимална скорост двеста и тридесет при десет хиляди фута. Бърз при кацане и излитане. При пълно натоварване рулира само сто и четиридесет ярда.

— Това означава, че полетът ви ще продължи по-малко от час — пресметна Шеленберг.

Американецът не му обърна внимание.

— Пътници?

— Колко ще бъдат според вас? — попита Кьониг.

— Двама.

— Никакви проблеми. Може да побере трима. При нужда дори четирима. — Майорът се обърна към Шеленберг: — Още щом ми казахте, веднага се сетих за този самолет. Сдобихме се с него миналия месец във Франция. Беше на Кралските военновъздушни сили. Пилотът бе прострелян в гърдите при атака на нощен изстребител. Успя да се приземи и колабира, преди да взриви машината. Тези самолети се използват от британското разузнаване при секретни операции. Работят заедно с Френската съпротива и транспортират агенти от и за Англия. Ще ви свърши идеална работа.

— Отлично. Взимаме го — каза Шеленберг.

— Но, генерале... — понечи да възрази Кьониг.

Шеленберг извади нарежданията на Фюрера от джоба си.

— Прочетете това.

Кьониг погледна документа и удари токове.

— На вашите заповеди, генерале.

Шеленберг се обърна към Ейза:

— И така, какви са вашите изисквания?

— Естествено бих искал да го пробвам. Да свикна с него, въпреки че едва ли ще ми създаде трудности.

— Нещо друго?

— Да, за полета до Англия искам да поставят опознавателните знаци на Кралските военновъздушни сили. Но ако може, да ги изпишат на парче платно, което да сваля, и на връщане пак да съм от Луфтвафе.

— Лесна работа — каза Кьониг.

— Отлично! — отсече Шеленберг. — Хауптштурмфюрер Вогън ще остане тук до довечера и ще пробва самолета колкото иска. След това вие ще свършите необходимото и през уикенда ще закарате самолета във Франция, на място, за което секретарката ми ще ви уведоми допълнително.

— Разбира се, генерале — отвърна Кьониг.

Шеленберг се обърна към Ейза.

— Забавлявайте се, докато ви омръзне. Уредил съм един щорх от Луфтвафе. Утре отлитаме за Шерне да огледаме пистата. Бих искал да хвърлим едно око и на този замък Бел Ил. Така и така сме във Франция.

— И искате аз да пилотирам? — попита Ейза.

— Не се безпокой, синко, имаме ти пълно доверие — отвърна Девлън и двамата с Шеленберг излязоха.

В Лондон Дъгъл Мънроу работеше на бюрото си, когато влезе Джак Картър.

— Какво има, Джак?

— Получих доклад за здравословното състояние на Щайнер от сестра Мария Палмър.

— Какво е нейното мнение?

— Все още има риск за живота му. Някаква остатъчна инфекция. Поиска помощта ми, за да се снабди с онова ново чудо, пеницилина. Явно лекува едва ли не всичко, но трудно се намира.

— Тогава помогни й, Джак, помогни й.

— Естествено, сър. Сигурен съм, че ще успеея.

Колебливо спря на вратата и Мънроу попита нетърпеливо:

— За бога, какво има, Джак? Затънал съм до гуша в работа, безпокоя се и за срещата в три часа с Главното командване на съюзническия експедиционен корпус, която ще се председателства от самия генерал Айзенхауър.

— Ами за Щайнер, сър... Искам да кажа, настанихме го в приюта и сега какво?

— Малко вероятно е Лайъм Девлън, ако се спрат на него, още утре вечер да скочи с парашут в двора на приюта, Джак. А и да го направи, какво от това? Е, можем да охраняваме Щайнер още по-отблизо само ако сложим военен полицаи в леглото му, но няма смисъл.

— Значи просто ще чакаме, сър?

— Разбира се. Ако възнамеряват да го освободят, ще им трябват седмици, докато се организират, но това е без значение. В края на краищата разполагаме с Варгас. Каквото и да се случи, веднага ще узнаем.

— Добре, сър.

Картър отвори вратата, а Мънроу добави:

— Имаме толкова много време, Джак. И ние, и Щайнер.

Щайнер влезе, придружен от лейтенант Бенсън и ефрейтор от полицията. В параклиса бе студено, влажно и някак зловещо заради свещите при олтара и алената светлина на лампата в ризницата. Немецът инстинктивно потопи пръсти в светената вода, сякаш се връщаше в детството си, седна в края на скамейката до две монахини и зачака реда си. От изповедалнята излезе игуменката, усмихна му се и отмина. Едната монахиня влезе да се изповяда, след малко си тръгна и другата я последва.

Когато дойде неговият ред, Щайнер влезе, седна и тъмнината му поддържа удивително приятно и успокояващо. Поколеба се за миг, после духът от детството надделя и той машинално каза:

— Благословете ме, отче.

Отец Мартин естествено разбра кой е пред него.

— Нека Господ те благослови и ти помогне да разкриеш греховете си.

— За бога, отче — избухна Щайнер. — Дори не знам защо съм тук. Може би просто исках да изляза от онази стая.

— О, сигурен съм, че Бог ще ти прости това, синко.

Щайнер потисна почти непреодолимото си желание да се разсмее.

— Има ли нещо, което искаш да споделиш с мен? Каквото и да е — попита старецът.

Изведнъж Щайнер се чу да казва:

— Баща ми. Отнесоха се с него като касапи. Окачиха го на кука като парче месо.

— Кой стори това, синко?

— Гестаповците, проклетите гестаповци. — Щайнер едва дишаше, гърлото му бе пресъхнало, очите пареха. — Омраза, това чувствам. Омраза и желание за мъст. Искам възмездие. Как ще го изтълкува човек като вас, отче? Не съм ли извършил смъртен грях?

— Нека нашият бог Исус Христос ти даде прошка, а аз като негов служител опрощавам греховете ти в името на Отца и Сина и Светия дух.

— Но, отче, вие не ме разбирате. Аз не мога вече да се моля.

— Няма нищо, синко. Аз ще се моля за теб.

---

[1] Англо-бурската война — избухнала през 1899 година в Южна Африка и завършила през 1902 година с победа за англичаните. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Полетът от Берлин до Кап дьо ла Хаг им отне малко повече от три часа. Минаха над части от окупираните Холандия и Белгия, оттам над Франция и се приближиха до Шерне откъм морето. Мястото изглеждаше безлюдно и запустяло. Нямаше дори контролна кула, а само затревена писта с ветропоказател в единия край, три стари хангара отпреди войната, няколко постройки, може би изградени след идването на Луфтвафе, и склад за гориво:

— Щорх пристига от Гатоу — докладва Ейза по радиото.

— Контролна кула Шерне. Разрешавам кацане. Вятър от югоизток, три до четири и се усилва — отвърна му нечий глас.

— Много сериозно го дава — подхвърли Ейза през рамо. — Е, кацаме.

Той приземи самолета безупречно и го спря до хангарите, където чакаха шестима мъже в гащеризони на Луфтвафе. Когато Шеленберг и Девлън слязоха, от постройката с предавателя изскочи един сержант и забърза към тях.

Той разпозна униформата на Шеленберг и удари токове.

— Генерале.

— А вашето име е...?

— Лебер, господин генерал. Сержант от Луфтвафе.

— Вие ли сте старши тук?

— Да, господин генерал.

— Прочетете това. — Шеленберг му подаде пълномощното от Фюрера. — От днес вие и хората ви минавате под мое командване. Задачата е от изключителна важност за райха.

Лебер отново удари токове и върна писмото на Шеленберг.

— На вашите заповеди, генерале.

— Хауптщурмфюрер Вогън ще изпълни опасен и строго секретен полет през Ламанша. Ще използва нестандартен самолет. Сам ще се уверите, когато пристигне.

— Какви са нашите задължения, генерале?

— По-късно ще ви обясня. Радиоапаратурата ви изправна ли е?

— О, да, генерале, най-добрата, с която разполага Луфтвафе. Понякога ни се налага оттук да насочваме самолети, които се връщат от Англия.

— Отлично — кимна Шеленберг. — Случайно да сте чували за замък, наречен Бел Ил? Според картата трябва да е на тридесетина мили оттук по посока на Карентан.

— Съжалявам, не генерале.

— Нищо. Ще се оправим. А сега ни намерете автомобил.

— Разбира се, генерале. Позволете да попитам тук ли ще пренощувате?

Шеленберг огледа пустинната местност.

— Бих предпочел да се приберем, сержанте, но човек никога не знае... Заредете самолета и го подгответе за обратния полет.

— Боже! — възкликна Девлън, когато Лебер ги поведе към джипката, паркирана пред една от постройките. — Погледнете какво място! Скапана дупка! Чудя се как издържат!

— По-добре е, отколкото в Русия — отвърна му Ейза Вогън.

Ейза шофираше, Девлън седеше до него, а на задната седалка Шеленберг бе разгънал карта на коленете си.

— Ето го. Шосето южно от Шербург води към Карентан. Замъкът е някъде тук край брега.

— Не е ли по-добре да кацнем в базата на Луфтвафе в Шербург? — попита Ейза.

— И да се сблъскаме с Фюрера, който също ще кацне там? — Шеленберг поклати глава. — Не, засега предпочитам да останем в сянка. Изобщо не е необходимо да минаваме през Шербург. По крайбрежието има цяла мрежа от селски пътища. Тридесет, най-много тридесет и пет мили.

— Всъщност каква е целта на тази разходка? — попита Девлън.

— Заинтригуван съм от този Бел Ил. Така и така сме наблизко, бих искал да видя какво представлява — сви небрежно рамене Шеленберг.

— Чудех се дали райхсфюрерът знае, че сме тук? — подметна Девлън.

— Знае за полета до Шерне, а ако не, скоро ще научи. Той обича да му се докладва своевременно.

— О, да, генерале, това да, но Бел Ил е нещо друго.

— Може да се каже, господин Девлън, може да се каже.

— Боже мили, каква лисица сте! Да му мислят ловците, когато сте наблизо.

Повечето селски пътища бяха толкова тесни, че две коли надали можеха да се разминат, но след около половин час те излязоха на главното шосе, което минаваше южно от Шербург и водеше към Карентан. Тук Шеленберг се обърка в картата. За техен късмет близо до селцето Сент Обен видяха табела „Дванадесета парашутна част“. Отвъд дърветата се виждаха няколко селскостопански постройки, разпръснати по полето.

— Да опитаме тук — предложи Шеленберг и Ейза отби от шосето.

Мъжете в двора до един бяха парашутисти — късо подстригани млади здравеняци с преждевременно състарени лица. Носеха маскировъчни якета и парашутистки ботуши. Повечето седяха на пейките покрай стената и чистеха оръжието си, двама се занимаваха с двигателя на бронетранспортър. Когато джипката влезе в двора, всички я изгледаха с любопитство, а щом видяха униформата на Шеленберг, скочиха на крака.

— Продължете спокойно работата си — каза генералът.

От къщата излезе млад капитан със сурово лице. Носеше Железен кръст първа и втора степен, отличителните знаци на Критския и Африканския корпус и лента от Зимната война^[1].

— Вие ли командвате тук? — попита Шеленберг.

— Да, генерале. Хауптман Ерих Крамер. С какво мога да ви бъда полезен?

— Търсим замък, наречен Бел Ил. Знаете ли го?

— Много добре. Намира се на десетина мили оттук, на самия бряг. Елате, ще ви го покажа на картата.

Тримата го последваха в къщата. Всекидневната бе обзаведена като канцелария на командира, с радиостанция и подробни карти по стените. Черният път до Бел Ил беше очертан съвсем ясно.

— Отлично — каза Шеленберг. — Кажете ми какви са целите на вашата част?

— Охрана, генерале. Охраняваме района и се стараем да поставяме Френската съпротива на мястото ѝ.

— Създават ли ви неприятности?

— Не особено — засмя се Крамер. — Оставиха ми само тридесет и пет войника. За щастие оцеляхме след Сталинград. За нас това тук е нещо като почивка.

Те излязоха от къщата и докато се качваха в джипката, Девлън попита:

— Виждам, че сте били в Крит и Африка, а и в Сталинград. Познавате ли Щайнер?

Дори войниците, които чистеха оръжието си, вдигнаха поглед при споменаването на това име.

— Оберст Курт Щайнер? Кой не го знае в нашите войски? Той е легенда сред парашутистите.

— Значи сте се срещали с него?

— Няколко пъти. Вие познавате ли го?

— Може да се каже.

— Носи се слух, че е загинал.

— Е, не бива да вярвате на всичко, което чувате — отвърна Девлън.

Ейза запали двигателя и джипката потегли.

— Боже мой! — възкликна Девлън. — Понякога се чудя защо Щайнер не се прибере сам през Ламанша. Ако това, което мислят хората за него, е вярно, той по всяка вероятност може и да върви по вода.

Бел Ил бе импозантна крепост, построена на хълм над морето. Под нея се простираха широкото речно устие и пясъчният бряг, от който водата се бе отдръпнала при отлива. Ейза подкара джипа нагоре по единствения лъкатушен път. Тесен мост минаваше над дерето, което бе по-скоро естествен пролом, отколкото крепостен ров. Огромната

порта на сводестия вход зееше. Влязоха в застлания с плочи двор. Над тях се издигаха високи зидове и кули. Ейза спря пред широкото стълбище, водещо към парадния вход, тримата слязоха от автомобила и Шеленберг тръгна нагоре по стълбите. Вратата беше дъбова, изкорубена, обкована с ръждясали железни болтове и стоманени ленти. На стената до нея висеше звънец. Шеленберг дръпна веригата му и в двора се разнесе пронизителен звън.

— Исусе Христе! — възкликна Девлън. — Сега остава да се появи Квазимодо.

Миг по-късно вратата проскърца и споменатият или поне негово сполучливо копие наистина се появи — старец с прошарена коса до раменете, облечен в черен кадифен фрак, който отдавна плачеше за отдих, и широки рипсени панталони, каквито носят селяните. Лицето му бе сбръчкано и доста отдавна небръснато.

— Да, господа? — каза той на френски. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Вие ли сте икономът? — попита Шеленберг.

— Да, мосю. Пиер Дисар.

— И живеете тук със съпругата си?

— Когато е тук, мосю. В момента е при племенницата си в Шербург.

— Разбираш ли нещо? — прошепна Девлън на Ейза.

— Нито дума. Не говоря френски.

— Май си прекарал младините си в игра на бейзбол. Ние с генерала, като хора интелигентни и учени, разбираме всяка дума на този стар негодник. Ще ти превеждам, когато се наложи.

— Бих искал да огледам помещенията — каза Шеленберг.

Той мина покрай Дисар и влезе в обширно фоайе, облицовано с гранит и застлано тук-там с килими. От едната страна имаше огромна камина и стълбище, което можеше да побере цял полк.

— Вие от СС ли сте, мосю? — попита Дисар.

— Не е ли очевидно?

— Но те вече огледаха помещенията, мосю. Преди няколко дни. Един офицер с униформа като вашата.

— Спомняте ли си името?

— Каза, че е майор. — Челото на стареца се сбръчи от усилие да си спомни. — Имаше белег на едната буза.

— Бергер? — попита спокойно Шеленберг. — Така ли се казваше?

Дисар енергично закима.

— Точно така, мосю. Майор Бергер. Говореше френски много лошо.

— Какво става? — поинтересува се Ейза.

— Разправя, че преди нас тук е идвал майор от СС на име Бергер — обясни му Девлън.

— Познаваш ли го?

— О, да, много добре, особено носа му... по-късно ще ти обясня.

— Значи сте осведомен, че в скоро време тези помещения ще се използват — обърна се Шеленберг към французина. — Ще ви бъда благодарен, ако ни разведете.

— Замъкът е затворен от 1940 година, мосю. Господарят ми, граф Дьо Бомон, замина за Англия да се бие с германците.

— Така ли? — каза сухо Шеленберг. — Е, да тръгваме. Ще започнем от горе.

Старецът ги поведе по стълбището.

На втория етаж имаше безброй спални, всяка с по две врати, водещи към отделни крила, които толкова отдавна не бяха използвани, че по пода се бе наслоил дебел пласт прах. Някои от леглата имаха балдахини, а мебелите бяха покрити с чаршафи.

— Света Дево, така ли живеят богатшите? — възкликна Девлън. — Видяхте ли колко е далече банята?

Шеленберг забеляза врата в дъното на площадката над входа.

— Накъде води?

— Ще ви покажа, мосю. Това е вторият вход за трапезарията.

Озоваха се в дълъг тъмен коридор над просторна зала. Таванът бе облицован с дъб. Долу се виждаше масивна камина в средновековен стил, а пред нея — огромна дъбова маса, заобиколена от столове с високи облегалки. Над камината висяха бойни знамена.

Докато слизаха по стълбите, Шеленберг попита:

— Какви са тези знамена?

— Бойни трофеи, мосю. Фамилията Дьо Бомон винаги е служила на Франция. Ето например това в средата — знамето в алено и златно. Един от предците на графа го е носил при Ватерло.

— Така ли? Винаги съм мислил, че французите са изгубили тази битка — изкоментира Девлън.

Шеленберг огледа трапезарията и през високата дъбова врата излезе във фойето. Останалите го последваха.

— Това е достатъчно. Какво ви каза майор Бергер? — попита генералът.

— Че пак ще дойде, мосю. — Старецът сви рамене. — След седмица-две.

Шеленберг сложи ръка на рамото му.

— Никой не бива да разбере, че сме идвали, приятелю, особено майор Бергер.

— Мосю?

Дисар видимо се смути.

— Въпросът е строго секретен и изключително важен.

— Разбирам, мосю.

— Ако това, че сме идвали тук, се разчуе, за нас ще бъде напълно ясно кой е източникът на информация. — Той тупна с длан по бюрото на Дисар. — А това няма да ви се отрази добре.

Старецът бе изплашен до смърт.

— Мосю, моля ви. Нито дума. Заклевам се!

Тримата излязоха, качиха се в джипа и потеглиха.

— Валтер, ако решите, можете да бъдете доста коравосърдечен негодник — отбеляза Девлън.

— Само когато се налага — отговори Шеленберг и се обърна към Ейза. — Ще успеем ли да се върнем в Берлин още довечера?

Вече се здрачаваше, откъм морето се стелеха тъмни облаци и оттатък мокрите пясъци се задаваше дъжд.

— Не е изключено — отвърна Ейза. — Ако имаме късмет. Но може би ще се наложи да пренощуваме в Шерне и да отлетим в ранни зори.

— Каква перспектива! — възкликна Девлън, вдигна яката на палтото си и запали цигара. — Романтиката на войната!

На следващия ден Девлън бе откаран във филмовата студия на УФА за среща с главния гримьор. Карл Шнайдер беше около

петдесетгодишен, висок, широкоплещест и приличаше по-скоро на докер. Той разгледа паспортната снимка на Девлън и попита:

— Значи такава имат противниците ви?

— Горедолу.

— Не е кой знае какво. Поне не за полицаи, който издирва някого в тълпата. Кога заминавате?

И ето че Девлън взе решение — за себе си, за Шеленберг, за всички.

— Да кажем, след два-три дни.

— И колко време ще отсъствате?

— Най-много десет дни. Можете ли да направите нещо?

— О, да — кимна Шнайдер. — Човек може да промени формата на лицето си, като сложи в устата си подплънки или нещо от сорта, но според мен това не е подходящо за вас. Много сте слаб, приятелю, по костите ви няма кой знае колко месо.

— Това е от лошия начин на живот — отвърна Девлън.

Шнайдер не обърна внимание на шегата.

— Косата ви е тъмна и чуплива и я носите дълга. Мисля, че разковничето за промяната е в нея. Каква роля ще изпълнявате?

— На военен свещеник. Капелан, уволнен поради инвалидност.

— Да, косата.

Шнайдер преметна около раменете му кърпа и взе ножица.

Когато свърши, бе офъкал косата на Девлън почти до корен.

— Боже, това аз ли съм?

— Това е само началото. Елате да ви измия.

Шнайдер изплакна косата му и втри някакъв химикал в корените й.

— Работил съм с най-добрите актьори: Марлене Дитрих, преди да замине — тя имаше прелестна коса. О, и Конрад Вайт. Какъв прекрасен актьор! Тия проклети нацисти го прогониха, а сега, доколкото знам, бил в Холивуд и играел нацист.

— Такъв е животът!

Девлън затвори очи и го остави да си върши работата.

Той едва позна лицето, което се взираше в него от огледалото: ниско подстриганата прошарена коса, изпъкналите скули прибавяха

десет-дванадесет години към истинската му възраст.

— Дяволски умела работа!

— Още само миг. — Шнайдер порови в гримьорското си куфарче и извади различни видове очила. — Да, тези, струва ми се. Естествено от прозрачно стъкло. — Той сложи чифт очила с телени рамки на носа на Девлън и ги нагласи. — Да, отлично. Доволен съм от себе си.

— Бог да ми е на помощ, но изглеждам като Химлер — отбеляза Девлън. — Ще издържи ли? Имам предвид косата.

— Две седмици. Нали казахте, че ще отсъствате най-много десет дни. — Шнайдер извади пластмасово шишенце. — Ако се изплаквате с това, ефектът ще бъде по-траен, но няма да продължи вечно.

— Не, твърдо десет дни. В края на краищата това е без значение. Ако се забавя повече, с мен е свършено.

— Удивително! — възкликна Шеленберг.

— Радвам се, че ви харесва — отвърна Девлън. — А сега да направим необходимите снимки. Искам да приключим час по-скоро.

— Какво значи това?

— Че искам да замина колкото е възможно по-бързо. Утре или в другиден.

Шеленберг го погледна удивен.

— Сигурен ли сте?

— Няма причина да се бавим, след като вашият приятел в УФА вече ми осигури ново лице. Всичко в Шерне е готово. Ейза и лизандърът ни чакат. Остават само три неизяснени неща: моят приятел от ИРА, Майкъл Райън, братът и сестрата Шоу и приютът.

— Именно. Каквато и да е ситуацията в приюта, ако не откриете вашия приятел Райън, ще срещнете огромни трудности. Същото се отнася и за Шоу.

— Без Шоу задачата ще стане неизпълнима, така че колкото по-бързо отида там, толкова по-рано ще разберем как стоят нещата.

— Правилно — отсече Шеленберг и повика Илзе Хубер. — Отделът за подправени документи да подготви всичко за господин Девлън.

— Ще им трябват снимки на новото ми „аз“ — каза й Девлън.

— Не, господин Девлън, ще са ви необходими британска лична карта, дажбена книжка за някои храни, купони за дрехи и шофьорска книжка. За никой от тези документи не се изисква снимка.

— Жалко — отвърна Девлън. — Когато те проверяват, самият факт, че могат да сравнят физиономията ти с някаква снимка, им доставя такова удоволствие, че те пускат за нула време.

— Избрали ли сте си вече име и легенда? — попита Шеленберг.

— Винаги съм казвал, че най-добрата лъжа е тази, която се придържа най-близо към истината. Няма смисъл от старания всичко да изглежда напълно английско. Дори великият Девлън няма да може да мине с този номер. Не, ще си бъда ирландец. — Той се обърна към Илзе. — Записвате ли?

— Всяка дума.

— Конлън. Това е име, което винаги съм харесвал. Първата ми приятелка се казваше Конлън. Старият ми чичо, при когото живеех като малък — също. Малкото му име беше Хенри, но всички му викаха Хари.

— Значи отец Хари Конлън?

— Да, с една добавка. Майор Хари Конлън, военен свещеник, излязъл в продължителен отпуск след раняване.

— Къде? — попита Шеленберг.

— В главата. — Девлън посочи белега на челото си. — О, имате предвид в географски смисъл?

— Какво ще кажете за съюзническото нападение над Сицилия тази година? — предложи Шеленберг.

— Отлично. Още първия ден ме е ударил шрапнел. Така няма да ми трябва много информация за мястото, в случай че някой ме попита.

— Във военната документация видях нещо за британските военни свещеници — каза Илзе. — Направи ми впечатление, защото ми се стори необикновено. Мога ли да го проверя, генерале? Ще ми отнеме само няколко минути.

Шеленберг кимна и тя излезе.

— Ще уредя полета ви до Ирландия — каза генералът. — Вече съм уточнил някои неща с Луфтвафе. Предлагат да излетите от базата Давил, близо до Брест.

— Говорим за déjà vu^[2]. И миналия път излетях оттам. Да не би да предлагат бомбардировач „Дорниър“?

— Точно така.

— Е, добре, миналия път свърши работа.

В този момент влезе Илзе.

— Вижте какво открих!

Пропускът бе на името на майор Джордж Харви, военен свещеник. Имаше и снимка. Издаден беше от Министерството на войната и осигуряваше неограничен достъп до военни бази и болници.

— Удивително! Колко е силна човешката потребност от душевен комфорт! — каза Шеленберг. — Откъде се е взел този пропуск?

— Бил е сред документите на един военнопленник, господин генерал. Сигурна съм, че в отдела за подправени документи няма да срещнат проблеми с префасонирането му, а това ще осигури на господин Девлън така желаната снимка.

— Отлично! — възкликна Девлън. — Вие сте изключителна жена.

— Ще трябва да отидете и в склада за дрехи — каза му тя. — Ще ви трябва ли униформа?

— Това е идея. Може да се окаже необходима. Иначе тъмен костюм, свещеническа якичка, тъмна шапка, шлифер, пък може да ми дадат и Кръст за храброст. Ако ще се правя на свещеник, нека поне да бъда изтупан. Човек трябва винаги да прави добро впечатление. Бих искал и ваучер за пътуване от Белфаст до Лондон. Каквито раздават на военните, в случай че се наложи да играя ролята на майор.

— Ще се погрижа за това.

Тя излезе и Шеленберг попита:

— Нещо друго?

— Пари. Около пет хиляди лири. Да ги имам подръка за някой-друг рушвет, пък и за да се издържам. Ако намерим някоя от тези войнишки мешки, може да скрием парите там.

— Сигурен съм, че няма да има проблеми.

— Искам ги в банкноти от по пет лири, Валтер. Да не ми дадете от ония, фалшивите, които печата СС!

— Имате думата ми. Ще ви трябва кодово име.

— Ще ползваме това на Шоу, „Сокол“. Ще ни свърши идеална работа. Дайте ми координати за връзка с вашите радисти и аз ще се обадя още преди да сте се усетили.

— Отлично. Конференцията на Фюрера в Бел Ил е на двадесет и първи. Може да се вместим в сроковете.

— Ще успеем. — Девлън тръгна към вратата. — Ще слеза да ви пробвам бюфета. О, още нещо...

— Да?

— Когато през четиридесет и първа ме спуснаха с парашут над Ирландия, носех десет хиляди лири в куфар, пари за ИРА. Отворих го и що да видя: подредени пачки от по пет лири с бандерол на берлинската банка. Мислите ли, че този път ще проявят повече съобразителност?

— Боже! А после се чудят защо губим войната! — отвърна Шеленберг.

Когато Девлън влезе, Ейза седеше в бюфета, пиеше бира и четеше „Сигнал“ — списанието на германските войници. Ирландецът си взе кафе и седна до него.

— Не мога да повярвам! — възкликна Ейза. — Едва те познах.

— Новото ми „аз“. Отец Хари Конлън на вашите услуги. Или, ако предпочитате, майор Хари Конлън, военен свещеник. Утре влизам в ролята си.

— Не избързваш ли?

— За бога, синко, искам най-после да започнем.

— Откъде заминаваш?

— От Давил, близо до Брест.

— С какъв самолет?

— Дорниър-215.

— Добре, ще те закарам.

— Не, прекалено си ценен. Представи си, че стигнеш до Ирландия, а на връщане вземе, че те уцели някой британски нощен изстребител. Тогава вече наистина не знам как ще се оправим.

— Добре де — примири се Ейза неохотно. — Мога поне да те закарам до Давил. Никой няма да има нищо против.

— Винаги е добре да те изпрати приятел.

На следващата вечер малко след девет Ейза стоеше в контролната кула в Давил и наблюдаваше излитането на самолета. Над океана се изливаше дъжд, който настъпваше и към сушата. Американецът отвори прозореца и се заслуша в рева на двигателите, който заглъхваше в нощта. После се прибра и подхвърли на радиста:

— Прати това съобщение.

Девлън седеше отзад в самолета, облечен в парашутистки екип, с походния сак до себе си. Бординженерът го приближи и му каза:

— Има съобщение за вас, сър. Някой си е направил лоша шега.

— Прочетете го.

— Пише само: Счупикрак.

Девлън се засмя:

— Е, синко, нужна е малко артистичност, за да го разбереш.

Самолетът бързо прелетя разстоянието и в два и нещо сутринта Девлън скочи от пет хиляди фута. Както и предишния път, избра района на Монагън, защото бе близо до границата и му беше добре познат.

Походния сак, висящ на въже двадесет фута под парашутиста, който първи докосва земята, винаги помага при нощни скокове. Както впрочем и нащърбената луна, която се показва от време на време.

Девлън се приземи майсторски и само след няколко минути вече бе извадил от сака куфарчето, лопатката, тъмния шлифер и меката шапка. Откри някаква канавка, издълба дупка, закопа в нея чантата, парашута и екипа и захвърли лопатката в близкото езеро.

После облече шлифера, нахлупи шапката и извади очилата от куфарчето. Вътре под грижливо сгънатата униформа лежеше кобур със смит-енд-уесън — тридесет и осем милиметров револвер, често използван от британските офицери. Имаше и кутийка с петдесет патрона. Всичко изглеждаше наред. Девлън сложи очилата и се изправи.

— Аве Мария... — подхвана той шепнешком, — ето ме и мен, грешника. Помогни ми колкото можеш.

След това се прекръсти, взе куфарчето и потегли.

Границата при Ълстър не представляваше проблем за онези, които я познават. Той навлезе в лабиринта от селски пътища и кърски

пътечки и към четири и петнадесет влезе в Ълстър и стъпи на британска земя.

И тогава късметът му проработи. Застигна го някаква камионетка, която отби от пътя и спря. Шофьорът, мъж на около шестдесет години, се подаде от прозореца.

— За бога, отче, къде сте тръгнали в ранни зори?

— Да хвана сутрешния влак за Белфаст.

— Я, и аз съм тръгнал към пазара в Белфаст.

— Бог да те поживи, синко — каза Девлън и се качи в камионетката.

— Моля ви, отче. Ако в Ирландия не подадат ръка на свещеник, къде другаде? — усмихна се селянинът и потегли.

Същия ден в десет сутринта Шеленберг почука на вратата на райхсфюрера и влезе в кабинета му.

— Какво има? — посрещна го Химлер.

— Получи се потвърждение от Давил, райхсфюрер. Около два часа сутринта Девлън е скочил над Южна Ирландия.

— Сериозно? — възкликна Химлер. — Бързо действате, бригаденфюрер. — Моите поздравления.

— Естествено това все още не означава успех, райхсфюрер. Дори не е сигурно дали Девлън се е приземил успешно, а какво ще стане, докато стигне до Лондон, можем само да гадаем.

— Нашите планове се промениха — уведоми го Химлер. — Конференцията на Фюрера в Бел Ил ще се състои на петнадесети.

— Но, райхсфюрер, дотогава има само една седмица!

— Е, всички сме в ръцете на Фюрера. Дайте да не обсъждаме неговите решения. И все пак знам, че ще направите всичко, на което сте способен. Действайте, генерале!

Шеленберг излезе объркан.

— За бога, какво ли крои този мръсник? — процеди той на път към кабинета си.

---

[1] Общоприето название на бойните действия на Източния фронт през зимата на 1941 година, когато германците завладяват почти

цялата европейска част на СССР и спират на запад от Москва. — Б.пр.

↑

[2] Вече видяно (фр.). — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

В Белфаст Девълн не успя да си намери билет за Хейшъм в Ланкашър — имаше много пътници. Положението с влака за Глазгоу не бе по-различно. Единственото, което му оставаше, беше да мине през Ларн, на север от Белфаст и оттам до Странриър — пътя, по който мина и при операция „Орел“.

Специално корабче правеше редовни курсове от Странриър директно до Лондон, но този път той не искаше да рискува. Хвана влака от Белфаст до Ларн, а там се пъкна в една обществена тоалетна и след петнадесет минути излезе в униформа.

Номерът мина веднага. Корабчето бе пълно, но не и за военни. Девълн извади ваучера, който му бяха дали в Берлин, и го подаде на контрольора. Той дори не го погледна. Видя само майорската униформа, Кръста за храброст и свещеническата якичка и веднага го пусна на борда.

Същото стана и в Странриър, където въпреки препълнения влак му намериха място в първа класа. От Странриър замина за Глазгоу, оттам за Бирмингам и в три часа на следващата сутрин пристигна на лондонската гара. Щом слезе от влака и се смеси с тълпата, първото нещо, което чу, бе воят на сирените.

Началото на четиридесет и четвърта година остана в спомените на лондончани като „Малката въздушна война“^[1].

Луфтвафе бе със значително обновен самолетен парк и нощните бомбардировки над Лондон започнаха отново. Сирената, която Девълн чу, означаваше, че от Шартр във Франция се приближават немски самолети-водачи. Тежките бомбардировачи дойдоха по-късно, но тогава той, както хиляди други, вече се бе настроил да прекара още една тежка нощ в сравнително сигурното лондонско метро.

Мери Райън бе момиче, което правеше впечатление не с изключителна красота, а по-скоро със странния си, едва ли не безпльтен външен вид. Всъщност здравето ѝ беше разклатено и лишенията на войната го влошаваха още повече. Беше с неизменно бледо лице, тъмни сенки под очите и осезаемо накуцваше — недъг по рождение. Едва деветнадесетгодишна, тя изглеждаше доста по-възрастна.

Баща ѝ, активист от ИРА, бе починал малко преди войната от сърдечен удар в затвора „Маунтджой“ в Дъблин, а майка ѝ бе умряла от рак през 1940 година. Имаше само един близък — чичо Майкъл, по-малкият брат на баща ѝ, който от години живееше в Лондон, а след смъртта на съпругата си през 1938 година бе останал сам. Мери се бе преместила от Дъблин в Лондон и въртеше къщата на чичо си, като същевременно работеше като продавачка в голям магазин за хранителни стоки на търговската улица в Уапинг.

Уви, до днес. Когато в осем сутринта отиде на работа, магазинът, като почти всички сгради на улицата, се бе превърнал в купчина димящи развалини. Тя се спря и загледа линейките; пожарникарите, които гасяха пламъците; мъжете от спасителния екип, които разравяха останките, за да извадят живите...

След като помогна с каквото можа, Мери си тръгна — странна фигурка с черна барета и овехтяло палто, която закуцука бързо по паважа. По пътя спря в кварталната бакалия, купи мляко, хляб и пакет цигари за чичо си и отново пое към къщи. Вече беше наближила, когато заваля.

Навремето на тяхната улица имаше двадесет къщи, построени покрай реката. Петнадесет от тях бяха разрушени по време на големите бомбардировки над Лондон. Прозорците на четири от останалите бяха заковани, а в последната живееше Мери и чичо ѝ.

Вратата за кухнята беше отстрани и до нея се стигаше по желязна тераса, надвиснала над водите на Темза. Мери спря до парапета и се загледа в Тауър и моста. Тя обичаше реката и не ѝ омръзваше да я съзерцава — големите кораби, които тръгват от лондонските кейове, шлеповете...

В края на терасата имаше дървена стълба, която водеше към малък пристан. Там чичо ѝ държеше две лодки — скиф с гребла и малка моторница с кабинка. Когато погледна надолу, Мери видя

някакъв мъж, който се бе скрил на сухо и пушеше. Беше с черен шлифер и шапка, на пристана до него бе оставено куфарче.

— Кой сте вие? — попита остро тя. — Това е частен имот.

— Добър ти ден, девойче — отвърна той весело, взе куфарчето и се качи по стълбата.

— Какво искате?

Девлън се усмихна.

— Търся Майкъл Райън. Случайно да го познавате? Почуках на вратата, но никой не ми отвори.

— Аз съм му племенница. Казвам се Мери. Чичо Майкъл още не си е дошъл. Беше нощна смяна.

— Нощна смяна?

— Да, в такситата. От десет до десет. Дванадесет часа.

— Ясно. — Той си погледна часовника. — Значи още час и половина.

Тя видимо се колебаеше дали да го покани вътре. Не й се искаше и Девлън го усети.

— Май не съм ви виждала друг път? — подхвърли Мери.

— Нищо чудно. Току-що пристигам от Ирландия.

— Значи познавате чичо Майкъл?

— О, да, ние сме стари приятели. Казвам се Конлън. Отец Хари Конлън — добави той и разкопча горното копче на шлифера си, за да може тя да види свещеническата му якичка.

Момичето веднага се отпусна.

— Заповядайте да почакаете вътре, отче.

— Не, няма нужда. Ще се поразходя и ще дойда по-късно. Може ли да си оставя куфарчето?

— Разбира се.

Тя отключи вратата към кухнята, а той я последва и остави куфарчето вътре.

— Случайно да знаеш къде е приютът „Светата Дева“?

— Да, тръгнете надолу по Уапинг Хай стрийт към Уапинг Уол. Близо е до стълбите към реката при „Сейнт Джеймс“. На около миля оттук.

Той се върна на терасата.

— Имате много хубав изглед. Един роман на Дикенс започва с такъв кей. Баща и дъщеря пътуват с лодка по Темза и търсят удавници,

за да оберат онова, което е останало по джобовете им.

— „Нашият общ приятел“ — каза му тя. — Името на момичето беше Лизи.

— Ей богу, девойче, добре си се изучила!

Това окончателно стопи недоверието ѝ.

— Книгите са всичко.

— Ей това се казва приказка! — отвърна той и докосна ръба на шапката си. — Доскоро.

После прекоси терасата и стъпките му отекнаха по метала.

От Уапинг Хай стрийт ясно се виждаха разрушенията от голямата бомбардировка по лондонските кейове, но най-удивителното бе, че независимо от всичко те бяха пълни с хора и кораби.

— Как ли би реагирал старият Адолф, ако види тази навалица? — каза полугласно Девлън. — Без съмнение, изненадата ще е неприятна.

Без усилие намери приюта „Светата Дева“. Издигаше се на главния път към реката — високи зидове от сив камък, почернели с времето от градската мръсотия. Отсреща се виждаха покривът на параклиса и високата камбанария.

Колкото и странно да бе, огромната дъбова порта зееше. На табелката встрани пишеше: „Приют «Светата Дева», сестрици на състраданието, игуменка — сестра Мария Палмър“. Девлън се облегна на стената, запали цигара и задебна. Не след дълго на входа се появи портиер в синя униформа, застана на горното стъпало, огледа пътя и се прибра.

Между подпорната стена и реката имаше тясна пътека от кални дъски. Малко по-надолу край стената се виждаха стълбички. Девлън слезе и нехайно се разходи по дъските, като се мъчеше да си припомни архитектурните планове и стария отточен тунел. В края на пътеката водата се плискаше о стената. И тогава Девлън го видя — сводест, почти наводнен отвор. Още няколко фута, и реката щеше да го залее.

Той отново се върна на пътя и на съседния ъгъл откри пивница с табела „Лодкаря“. Вътре завари млада жена със забрадка и панталони да мие пода. Тя го погледна учудено.

Какво обичате? Не отваряме преди единадесет.

Девлън забеляза на шията ѝ верижка с разпятие.

— Извинете за безпокойството. Конлън. Отец Конлън.

Шлиферът му бе разкопчан и отдолу се подаваше свещеническата якичка. Жената мигом промени тона си:

— Какво мога да направя за вас, отче?

— Като тръгнах насам, един колега ме помоли да потърся негов приятел, който отслужва литургиите в приюта „Светата Дева“, но... забравих името му.

— Това ще да е отец Франк — усмихна се тя. — Всъщност ние го наричаме така. Отец Франк Мартин. Той е свещеник в църквата „Сейнт Патрик“ по-долу, но ходи и в приюта. Само Бог знае как се справя на своята възраст. Няма помощ отникъде, но какво да се прави — война.

— „Сейнт Патрик“, казвате. Бог да ви благослови — благодари ѝ Девлън и излезе.

Църквата не беше нищо особено. В късновикториански стил, както повечето църкви в Англия, строена след промените в английското законодателство, които официално потвърдиха съществуването на тази разновидност на християнската религия.

Миришеше на тамян и свеци, както останалите църкви. Имаше обичайната украса — религиозни сцени, изображения на Христовите мъки — неща, които никога не бяха означавали кой знае какво за Девлън въпреки йезуитското му възпитание.

Той седна на една от пейките и не след дълго отец Мартин излезе от ризницата и приклегна пред олтара. Докато старецът се молеше коленичил, Девлън стана и тихо излезе.

Майкъл Райън бе висок около метър и осемдесет и за шестдесетте си години изглеждаше много добре. Той седеше в кухнята и пиеше от голяма чаша чай, който Мери му бе приготвила. Облечен бе в черно кожено яке, с бяло шалче, а на масата до него лежеше туиденият му каскет.

— Конлън ли казваш? — Той поклати глава. — Никога не съм имал приятел на име Конлън. Като се замисля, нямам и приятел, който

да е свещеник.

На вратата се почука. Мери отвори и видя застаналия на дъжда Девлън.

— Бог да благослови и двама ви — каза той и влезе в кухнята.

Райън впери очи в него, сбърчи вежди и на лицето му се изписа почуда.

— Боже милостиви! Не може да бъде! Лайъм Девлън, ти ли си?

Той се изправи и Девлън сложи ръце на раменете му.

— Годините не са ти се отразили, Майкъл.

— Но какво са направили с теб, Лайъм?

— О, не вярвай на всичко, което виждаш. Наложил се да променя външния си вид. Притурих ми някоя и друга годинка. — Той свали шапката си и прокара ръка по прошарената четина. — Цветът на косата ми се дължи повече на химическата индустрия, отколкото на природата.

— Влез, човече, влез. — Райън затвори вратата. — По работа ли си тук?

— Нещо такова. Ще трябва да ти обясня по-подробно.

— Това е племенницата ми Мери. Спомняш ли си по-големия ми брат Сиймъс? Почина в затвора „Маунтджой“.

— Добър човек беше, но времената са лоши — отвърна Девлън.

— Мери, това е старият ми приятел Лайъм Девлън.

Реакцията на момичето бе съвсем необичайна. От душата ѝ сякаш избликна светлина и на лицето ѝ се изписа почти религиозен екстаз.

— Нима вие сте Лайъм Девлън? Господи, света Богородице! Та аз още от дете съм слушала толкова много за вас.

— Надявам се, само добри неща.

— Седнете, моля. Ще пийнете ли чай? Закусвали ли сте?

— Да си призная, не.

— Има няколко яйца и малко от черноборсаджийската шунка на чичо Майкъл. Ще ви приготвя нещо за хапване.

Докато тя се суетеше около печката, Девлън свали шлифера си и седна срещу Райън.

— Тук има ли телефон?

— Да, в антрето.

— Добре. После трябва да се обадя на едно място.

— Какво има, Лайъм? Да не би ИРА да е решила отново да действа в Лондон? — попита Райън.

— Този път не работя за ИРА. Поне не директно. Ако трябва да бъда откровен, идвам от Берлин — отвърна Девълн.

— Разбрах, че организацията е имала вземане-даване с немците, но с каква цел, Лайъм? Да не ми кажеш, че одобрявате тази шайка?

— Повечето от тях са нацистки копелета, но не всички. Имай го предвид. Тяхната цел е да спечелят войната, моята — да видя Ирландия обединена. От време на време им правя по някоя услуга, но винаги за пари. Пари, които се превеждат в швейцарска банка в полза на организацията.

— И сега по тяхна работа ли си тук?

— Наблизо, в приюта „Светата Дева“, хората от британското разузнаване държат един човек под стража. Полковник на име Щайнер. Той всъщност е добър човек и въобще не е нацист. Давам ти честната си дума. Немците искат да си го приберат и затова съм тук.

— Да го измъкнеш? — Райън поклати глава. — Не, на света няма втори като теб. Проклет откачалник такъв!

— Ще се постарая да не те замесвам много-много, но ще имам нужда от помощта ти. Нищо сложно, обещавам ти. Бих могъл да те помоля да го направиш само заради добрите стари времена, но не искам.

Девълн сложи куфарчето на масата и го отвори. После избута дрехите встрани, прокара пръст по краищата на двойното дъно и дръпна хастара, под който бяха скрити банкнотите. Извади една пачка от по пет лири и я сложи на масата.

— Хиляда лири, Майкъл.

Райън прокара ръка през косите си.

— Боже мой, Лайъм, не знам какво да ти кажа!

Момичето сервира омлета и каза:

— Не се ли срамуваш да взимаш пари от господин Девълн след всичко, което си ми разказвал за него? Трябва да си щастлив, че имаш възможност да му помогнеш.

— Колко е хубаво да си млад! — възкликна Девълн и я обгърна през кръста. — Де да беше така и в живота... но все пак запази илюзиите си, момиче. — Той се обърна към Райън: — Е, Майкъл?

— За бога, Лайъм, веднъж се живее, но за да ти покажа, че се поддавам на изкушения, ще приема парите.

— Започваме с най-важното. Имаш ли оръжие?

— Един пистолет отпреди войната, скрит под дюшемето в спалнята ми. Сигурно от пет години е там, заедно с мунициите.

— Ще го разгледам. Удобно ли е да остана тук? Няма да е задълго.

— Да, има достатъчно място.

— А как си с транспорта? Видях черното ти такси отзад. Имаш ли друга кола?

— Да, камионетка „Форд“, долу в навеса. Карам я от време на време. С тоя бензин, нали разбираш...

— Чудесно. А сега бих искал да ползвам телефона, ако може.

— Заповядай.

Девлън затвори вратата и остана сам в антрето. Обади се на „Телефонни услуги“ и попита за номера на имението Шоу. Само след две-три минути момичето му го даде. Той го записа и седна на стола до телефона. За миг се замисли, после се свърза с телефонистката и ѝ продиктува номера.

След малко отсреща вдигнаха телефона и женски глас каза:

— Чарбъри 314.

— Извинете, сър Максвел Шоу вкъщи ли е?

— Не, няма го. Кой се обажда?

Девлън реши да рискува. Спомни си от досието, че тя още преди години се е отказала от фамилията на съпруга си и използва бащиното си име и попита:

— Мис Лавиния Шоу ли е на телефона?

— Да. Но кой сте вие?

— Соколът чака ли още? — отвърна Девлън. — Време е да нападне.

Ефектът беше незабавен и поразителен.

— О, боже! — възкликна Лавиния и млъкна.

Девлън поизчака и попита:

— Чувате ли ме, мис Шоу?

— Да, чувам ви.

— Колкото е възможно по-скоро трябва да се срещна с вас и брат ви. Спешно е.

— Брат ми е в Лондон. Отиде да се види с адвокатата си. Сигурно е във Военноморския клуб. Каза ми, че ще обядва там и ще се върне със следобедния влак.

— Отлично. Свържете се с него и му предайте да ме чака. Да речем, в два часа. Конлън, майор Хари Конлън.

Последва кратка пауза.

— Време ли е? — попита след това тя.

— Време за кое, мис Шоу?

— Ами... за настъплението.

Девлън едва се сдържа да не прихне.

— Ще говорим пак, след като се видя с брат ви.

Той се върна в кухнята. Райън все още седеше на масата, а Мери миеше чинии.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Напълно. Всяко пътуване трябва да има начална точка — отвърна той и взе куфарчето си. — Ще ми покажете ли стаята? Искам да се преоблека.

Момичето го заведе в стая на втория етаж с прозорец към реката. Девлън извади багажа си, опъна униформата на леглото, а револвера заедно с двата кобура — за кръста и глезена — пъкна под дюшека. После отиде в банята в дъното на коридора, набързо се избърсна, среса се и се върна в стаята да се преоблече.

Петнадесет минути по-късно той слезе долу, ослепителен в безупречната си униформа.

— Боже, Лайъм, никога не съм предполагал, че ще доживея да видя това! — възкликна Райън.

— Нали знаеш старата приказка, Майкъл? Подгонят ли вълка, той навлича овча кожа — отвърна Девлън и се усмихна на Мери. — Още една чаша чай би ми се отразила идеално, момичето ми.

Като го видя така спретнат, девойчето окончателно се влюби в него — както казват французите, това бе „*coup de foudre*“^[2].

Тя усети, че се изчервява и се обърна към печката.

— Разбира се, господин Девлън. Ей сега ще ви направя.

За членовете си Военноморският клуб бе просто Кръчмата. Помещаваше се в огромна мрачна зала във венециански стил на Пал

Мал. Още от Викторианската епоха управата му се славеше със снизхождението, което проявяваше към изпадналите в немилост членове, а сър Максвел Шоу беше точно такъв. Никому не бе минало и през ум да го отлъчи заради задържането му съгласно Наредба 18Б. В края на краищата той си оставаше офицер и джентълмен, който е бил и раняван, и награждаван за самоотвержена служба на родината.

Шоу седеше в ъгъла на дневната, отпиваше от уискито, което келнерът му бе донесъл, и си мислеше за странното обаждане на Лавиния. Изглеждаше му твърде невероятно сега, след толкова време, да се свържат с него. Боже, колко беше развълнуван! От години не бе се чувствал така!

Тъкмо си поръча още едно уиски и до него се приближи портиерът.

— Гостът ви пристигна, сър Максвел.

— Гостът ми?

— Майор Конлън. Да го поканя ли?

— Да! Разбира се! Незабавно, човече!

Шоу стана, оправи вратовръзката си и след секунди портиерът се върна с Девлън, който му подаде ръка и ведро каза:

— Хари Конлън. Радвам се да ви видя, сър Максвел.

Шоу онемя. Впечатли го не толкова униформата, колкото свещеническата якичка. Той се здрависа с новодошлия. Келнерът вече носеше уискито.

— Ще пийнете ли, майоре?

— Не, благодаря.

Келнерът се оттегли, а Девлън седна на масата и запали цигара.

— Изглеждате малко объркан, сър Максвел.

— Ами... За бога, човече, естествено че съм объркан. Искам да кажа... Какво става? Кой сте вие?

— Соколът чака ли още? — попита Девлън. — Защото вече е време да нападне.

— Да, но...

— Без „но“, сър Максвел. Преди много време, когато Вернер Кайтел завербува вас и сестра ви за... да кажем, за каузата, вие сте дали клетва, нали? Придържате ли се към нея или не? На чия страна сте?

— Искате да кажете, че имате работа за мен?

— Трябва да се свърши нещичко.

— Да не би настъплението да приближава?

— Още не — отвърна спокойно Девълн, — но скоро и това ще стане. С нас ли сте или не?

Той се беше подготвил да приложи натиск, но при дадените обстоятелства това се оказа излишно. Шоу гаврътна уискито си и каза:

— Естествено че съм с вас. Какво трябва да направя?

— Хайде да се поразходим. Например в парка отсреща.

Беше завалило. Дъждът плющеше в прозорците. Гардеробиерът бе мръднал някъде за малко и Шоу сам намери шапката, шлифера и чадъра си. Сред купчината дрехи имаше офицерски шинел. Девълн го взе и последва Шоу навън.

Двамата пресякоха улицата, влязоха в парка „Сейнт Джеймс“ и тръгнаха покрай езерото към Бъкингамския дворец. Повървяха известно време под чадъра на Шоу, а после се скриха под едно дърво и Девълн запали цигара.

— Искате ли? — предложи той на Шоу.

— Засега не. Какво трябва да направя?

— Преди войната сестра ви е имала самолет. Притежава ли го още?

— През зимата на тридесет и девета Кралските военновъздушни сили го взеха за тренировки.

— Държала го е в някакъв хамбар. Той там ли е още?

— Да.

— А ливадата, която е използвала за писта? Мисля, че се казваше Саут Мийдоу. Да не би да са я разорали за военни цели?

— Не, цялата земя около имението, която някога беше наша, сега е пасище.

— А принадлежи ли ви още Саут Мийдоу?

— Разбира се. Това важно ли е?

— Може да се каже. Скоро там ще кацне самолет от Франция.

На лицето на Шоу се изписа искрено въодушевление.

— Наистина ли? Защо?

— За да вземе мен и още един човек. Колкото по-малко знаете, толкова по-добре, но ще ви кажа, че е много важна личност. Всичко

това притеснява ли ви?

— Боже мой, не! С удоволствие ще помогна, човече. — Шоу се понамръщи. — Обзалагам се, че не сте германец.

— Ирландец съм — отвърна Девълн. — Но двамата сме на една и съща страна. Вернер Кайтел ви е дал радиостанция. Пазите ли я още?

— Е, тук вече ме хванахте натясно. За съжаление я няма. Вижте, когато през четиридесет и първа правителството прие онази глупава наредба, няколко месеца бях в затвора.

— Да, знам.

— Сестра ми Лавиния, нали ги знаете жените, се паникьосала. Решила, че полицията ще дойде и ще претършува цялата къща, затова изхвърлила радиостанцията в едно от бездънните блата край имението. — Той изглеждаше разтревожен. — Това ще създаде ли проблеми?

— Само временно. Ще се приберете още днес, нали?

— Да.

— Добре. Ще ви се обадя. Утре или вдругиден. Господи, какъв дъжд! Такъв си е Лондон. Никога не се променя. — Девълн угаси цигарата си и тръгна по алеята.

Когато свърна към къщата на Кейбъл Уорф, дъждът продължаваше да вали и по реката се носеше мътилка. Тентата на моторницата в малкия пристан беше вдигната; седнала на сушина под нея, Мери Райън четеше книга.

— Харесва ли ти там долу? — подвикна Девълн.

— Да — отвърна тя. — Чичо Майкъл е в кухнята. Искате ли нещо?

— Засега не.

Девълн завари Райън на масата. Беше я застлал с вестници и с омаслени ръце разглобяваше пистолета си.

— Бог да ми е на помощ, Лайъм, забравил съм как става това!

— Чакай да се преоблека и ще ти помогна.

След пет минути Девълн се върна, облечен в тъмен панталон и черно поло. Събра частите на пистолета, смаза ги една по една и накрая сръчно сглоби оръжието.

— Добре ли мина? — попита Райън.

— Доколкото среща с изкуфял откачалник може да мине добре, да. Майкъл, имам си работа с английски аристократ, на когото толкова му хлопа дъската, че още чака с нетърпение немското настъпление. Е, само когато е трезвен.

Той му разказа за имението, за Шоу и сестра му и когато свърши, Райън каза:

— Тия двамата май са луди.

— Да, но проблемът е друг. Трябва ми радиостанция, а те нямат.

— И какво смяташ да правиш?

— Мислех си за онази групировка, с която се разправях навремето. Те си бяха набавили оръжие и дори експлозивни от престъпния свят, нали?

— Да, така беше — кимна Райън.

— А ти, Майкъл, доколкото си спомням, имаше солидни връзки там.

— Това беше много отдавна.

— Я стига, Майкъл. Във война сме. На черно се продава всичко, от бензин до цигари. Точно както в Берлин. Не ми разправяй, че не си вътре в тия неща, точно ти, лондонският таксиджия.

— Добре де — предаде се Райън. — Само че сигурно искаш военна радиостанция.

— Да.

— Няма да стане при някой дребен търговец.

Настъпи тишина. Девлън отново разглоби пистолета и започна внимателно да бърше всяка част.

— Тогава при кого?

— Карвър, Джак Карвър. Има брат на име Ерик.

— Те какви са, черноборсаджии ли?

— Нещо повече. Джак Карвър е може би най-влиятелният лондонски гангстер в момента. Всичко, което се върти из подземния свят, минава през него. Не само стоките. И момичетата, и хазартът, и рекетът, всичко.

— Познавах един такъв в Дъблин. Вършеше добра работа.

— Джак Карвър е типичен мръсник, а младият Ерик е гадина. Всички момичета се страхуват от него.

— Я виж ти! Тъкмо се чудех как досега никой не е сложил ръка на Лондон.

— Не нюйоркските гангстери са измислили номера с циментирането на трупове в новите шосета. Това е патент на Джек Карвър. През тридесет и шеста той снабди онази групировка с оръжие и експлозиви. И баба си би продал на германците, стига от това да паднат пари.

— Уплашен съм до смърт — отвърна Девлън. — Е, явно Карвър владее целия черен пазар, така че щом ми трябва радиостанция...

— Именно.

— Добре. Къде да го намеря?

— На няколко мили оттук, в Лаймхаус, има танцувален салон. Казва се „Бална зала Астория“. На Карвър е. На втория етаж държи голям апартамент. Много е удобно за брат му да си избира момичета.

— А и за самия Карвър, предполагам.

— Тук грешиш, Лайъм. Момичетата ни най-малко не го интересуват.

Девлън кимна.

— Схванах намека.

Ръцете му заработиха бързо и сръчно. За няколко секунди сглоби пистолета и рязко пъкна пълнителя на мястото му.

— Боже, приличаш на самата смърт, когато зареждаш пистолет!
— възкликна Райън.

— Просто навик, Майкъл.

Девлън събра омаслените вестници и ги хвърли в кошчето под мивката.

— Мисля, че е време да се разходим край реката. Искам да ти покажа нещо.

Когато слезе по стълбата към пристана, Девлън завари Мери да чете. По краищата на тентата се стичаше вода, а над реката се стелеше лека мъгла. Девлън, облечен в офицерския шинел, който открадна от Военноморския клуб, се надвеси над парапета с ръце в джобовете и попита:

— Какво четеш?

— „Нашият общ приятел“ — отвърна тя и вдигна книгата.

— Аз те подсетих за нея, а?

Тя се изправи.

— През следващите дни мъглата ще е гъста като грахова супа.

— Как познаваш?

— Не знам, но никога не бъркам. Най-напред усещам по миризмата.

— Обичаш ли мъглата?

— О, да. Оставаме сами, затворени в собствения си свят.

— А нали всички се стремим към това? — отвърна Девлън и я улови за ръката. — Двамата с чичо ти Майкъл ще се разходим в дъжда покрай реката. Защо не дойдеш с нас, ако нямаш друга работа?

С таксито на Райън тримата стигнаха до приюта „Светата Дева“. Паркираха встрани от пътя и се загледаха във входа. Отпред беше спрял масленозелен морис с надпис „Военна полиция“. Лейтенант Бенсън и един ефрейтор излязоха от приюта, качиха се на колата и заминаха.

— През главния вход няма да стигнеш далеч — отбеляза Райън.

— Е, пътища много. Дайте да се поразходим.

Дъсчената пътека, по която бе вървял, сега му се стори по-широка, а когато спря да им покаже тунела, видя, че нивото на водата в него беше спаднало.

— Сутринта беше почти залят! — учуди се Девлън.

— Темза има приливи и отливи, Лайъм. Сега водата се е оттеглила. Понякога този тунел е целият наводнен. Важно ли е?

— Тунелът тече близо до основите на приюта. Според чертежите в криптата под параклиса има решетка, през която може евентуално да се влезе.

— Трябва да му хвърлиш едно око.

— Разбира се, но не сега. По-късно, когато хубавичко се стъмни.

Дъждът се беше усилил и сега се лееше като из ведро.

— За бога, дайте да се махаме оттук! — викна Райън и тръгна нагоре по стълбите.

Девлън улови Мери под ръка и попита:

— Случайно да си скътала някоя красива рокля? Защото довечера възнамерявам да те заведа на танци.

Тя спря и се вторачи в него, а когато отново тръгна, сякаш куцаше още по-силно.

— Аз не танцувам, господин Девълн. Не мога.

— О, можеш, скъпа, можеш. Човек може да направи всичко на този свят, стига да го пожелае.

---

[1] За разлика от „Въздушната война“ през 1940–1941 година, когато повечето градове във Великобритания бяха многократно бомбардирани от немските военновъздушни сили. — Б.пр. ↑

[2] Любов от пръв поглед; букв. гръм от ясно небе (фр.). — Б.пр.

↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Астория“ — типичен за Лондон от онова време танцувален салон — тази вечер бе препълнен. От двете страни на залата свиреха два оркестъра, единият в сини смокинги, а другият — в червени. Девълн бе облечен с тъмен свещенически костюм, но носеше мека бяла риза и черна вратовръзка, която бе заел от Райън. Той изчака Мери да остави палтото си на гардероба, а когато тя излезе, видя, че е с кокетна памучна рокля и бежови чорапи. Беше си сложила бели пластмасови обици, много модерни в момента, и дори малко червило.

— Моите комплименти! Роклята е прекрасна! — отбеляза Девълн. — Изглеждаш много по-добре!

— Рядко ми се удава случай да се облека празнично.

— Тогава нека максимално се възползваме от този!

Той я хвана за ръка и я изведе на дансинга, преди тя да успее да протестира. Единият от оркестрите свиреше бавен фокстрот. Девълн си затананика мелодията.

— Докарвате го — похвали го тя.

— Е, имам известен усет към музиката. Даже посвирвам на пиано. А ти танцуваш доста добре.

— Сред много хора е по-добре. Никой не забелязва.

Очевидно имаше предвид накуцването си.

— Скъпо момиче, те така или иначе нищо не забелязват.

Мери го прегърна по-плътно, отпусна глава на рамото му и двамата продължиха да танцуват в тълпата. Лъскавият глобус на тавана се въртеше и лъчите му къпеха всичко в синя светлина. Песента свърши и другият оркестър подзе отсечен куикстеп.

— О, не! — възкликна тя. — Това не го мога.

— Добре, тогава да пийнем кафе — предложи Девълн и двамата тръгнаха по стълбите към балкона.

— Ще отида за малко до гардероба — каза Мери.

— Добре, ще взема кафе и ще те чакам тук.

Видимо накуцвайки, тя тръгна към другия край на балкона. Мина покрай двама мъже, които се бяха подпрели на парапета.

Единият носеше двуреден костюм в ситно райе и ръчно рисувана вратовръзка. Другият, малко по-възрастен, облечен в кожено яке, бе със сплескан нос като на боксьор и торбички под очите.

— Харесва ли ви това парче, господин Карвър? — попита той, когато Мери мина покрай тях.

— Да, Джордж — отвърна Ерик Карвър. — Досега не съм спал със саката.

Ерик Карвър беше двадесет и две годишен младеж с остри, издаващи жесток нрав черти и дълга руса коса, сресана назад. Беше се отървал от военна служба заради астматичните си пристъпи, така поне пишеше в медицинското, издадено от лекаря на брат му. Баща му, пияница и побойник, бе издъхнал под колелата на една каруца на Майл Енд роуд. Джак, петнадесет години по-възрастен от него и вече известен престъпник, се грижеше за Ерик и майка си, която почина от рак малко преди започването на войната. Смъртта ѝ още повече ги сближи. За Ерик не съществуваха невъзможни неща, можеше да има всяко момиче само защото беше брат на Джак Карвър и на никого не позволяваше да забравя това.

Мери излезе от гардероба и мина покрай тях.

— Ще се видим по-късно, Джордж — подхвърли Ерик.

Джордж се ухили и тръгна нанякъде, а Ерик приближи Мери, която се бе подпряла на отсрещния парапет и гледаше танцуващите. Той обгърна с една ръка кръста ѝ, а с другата улови лявата ѝ гърда.

— Е, скъпа, как се каваш?

— Моля ви, недейте! — проплака тя и се задърпа.

— О, защо, това ми харесва — отвърна той и я стисна още по-силно.

В този момент се появи Девлън с две чаши в ръце. Той ги остави на съседната маса и каза:

— Ако обичате.

Ерик се обърна и поотпусна хватката си. Девлън с цялата си тежест стъпи върху десния му крак. Шашнат, младежът понечи да се измъкне, но Девлън взе едно от кафетата и го изля върху ризата му.

— Боже, синко, толкова съжалявам!

Загубил ума и дума, Ерик погледна ризата си.

— Ах, ти, долно влечуго! — просъска той и замахна към Девлън. Ирландецът без усилие парира удара му и го ритна в лицето.

— Хайде, иди другаде да си играеш на стражари и апаши!

Лицето на Ерик се изкриви от ярост.

— Копеле! Ще ми платиш за това! Обещавам ти!

Той тръгна като спънат, а Девлът помогна на Мери да седне и ѝ даде другото кафе. Тя отпи глътка и го погледна.

— Беше ужасно!

— Просто един червей, момичето ми, няма защо да се притесняваш. Ще се справиш ли сама, докато отида да се видя с тоя Карвър? Няма да се забавя.

Тя се усмихна.

— Да, господин Девлът, ще се справя.

На вратата в другия край на балкона пишеше „Управител“, но когато я отвори, Девлът се озова в коридор. В дъното му стигна до друга врата, която водеше към стълбищна площадка, застлана с килим. Стълбите надолу явно водеха към задния вход, но отгоре се чуваше музика и Девлът се качи на горната площадка. Там видя отворена врата, откриваща малка стая с бюро и стол, на който Джордж четеше вестник под звуците на музика от радиото. Девлът застана на прага.

— Хубаво парче. Каръл Гибънс от „Савой“. Велик пианист!

Джордж го стрелна със смразяващ поглед.

— Какво искате?

— Минутка от ценното време на Джак Карвър.

— За какво става въпрос? Господин Карвър не се среща с всекиго.

Девлът извади банкнота от пет лири и я остави на бюрото.

— За това става въпрос, синко, за това и за още сто деветдесет и девет такива хартийки.

Джордж остави вестника и взе парите.

— Добре. Чакайте тук.

Той профуча покрай Девлът, почука на другата врата и изчезна зад нея. След малко отново се показа и рече:

— Влезте, ще ви приеме.

Джак Карвър седеше зад масивно орехово писалище от деветнадесети век — очевидно автентично. Беше суров мъж, опасен на вид, с месесто лице, по което личаха следи от разгулния живот. Носеше безупречен костюм от фин вълнен плат в морскосиньо, ушит в „Савил Роу“, и дискретна вратовръзка. С този външен вид можеше да мине за преуспяващ бизнесмен, ако не бе грапавият белег, който разсичаше лицето му от тъгла на лявото око чак до тъмната коса. Издаваше го и зловещият блясък на студените очи.

Джордж застана до вратата, а Девлън набързо огледа стаята, обзаведена с удивително добър вкус.

— Много е хубаво тук — отбеляза той.

— Е, какво е това? — попита Карвър и размаха петте лири.

— Не е ли красива? Същинско произведение на изкуството! Банкнота от пет лири на английската банка.

— Според Джордж сте споменали нещо и за още сто деветдесет и девет такива. Когато ходех на училище, това правеше общо хиляда.

— А, значи си запомнил, Джордж?

В този момент вратата се отвори и влезе Ерик, който бе облякъл чиста риза и тъкмо оправяше вратовръзката си. В първия миг застина в учудване, което мигом се смени с гняв.

— Ето го! Това е той, Джак, оня келеш, дето ме поля с кафе!

— О, без да искам! — подметна Девлън.

Ерик се спусна към него и Джак Карвър извика:

— Стига, Ерик, с него говорим за работа!

Ерик се спря до писалището, но очите му мятаха яростни мълнии.

— Та какво искате да свърша за една хилядарка? — продължи Карвър. — Да убия някого?

— Е, хайде, господин Карвър, и двамата знаем, че бихте свършили това и за удоволствие. Трябва ми нещичко от военното оборудване. Разбрах, че сте човек, който може да намери всичко. Поне така смятат в ИРА. Чудя се какво ли ще кажат хората от Специалния отдел на Скотланд Ярд?

Карвър повъртя банкнотата из пръстите си и го погледна безизразно.

— Май нещо се отклонихте от темата.

— Тази моя пуста уста! — отвърна Девлън. — Всъщност искам само да си купя радиостанция.

— Радиостанция?!

Лицето на Карвър за първи път изрази учудване.

— От онези, дето приемат и предават. Напоследък армията използва едни — същинско бижу. Викат им „двадесет и осмица“. Бог знае защо. Побират се в дървена кутия с дръжка, също като куфар. Много са удобни. — Девлън извади някакво листче и го сложи на писалището. — Тук съм записал данните.

Карвър погледна листчето и каза:

— Тая работа ми изглежда интересна. За какво ви е притрябвало такова чудо?

— Това, господин Карвър, мога да споделя само с Господ. Ще се справите ли?

— Джак Карвър може да се справи с всичко. Хиляда ли казахте?

— Да, но радиостанцията ми трябва за утре.

Карвър кимна.

— Добре, но ще ми дадете половината в аванс.

— Става.

Девлън точно това очакваше и парите бяха в джоба му. Той извади пачката и я остави на писалището.

— Ето.

Карвър сграбчи парите.

— Останалите петстотин — утре в десет вечерта. Надолу по пътя, на пристана „Черния лъв“. Там има склад с моето име на вратата. Бъдете точен.

— Разбира се. Не се работи лесно с вас — отбеляза Девлън. — Но в края на краищата всичко в живота се плаща.

— Тук познахте. А сега се махайте!

Девлън излезе и чу как Джордж затвори вратата след него.

— Той е мой, Джак, искам го! — изръмжа Ерик.

— Остави го, Ерик. Нали му взех парите. Ще взема и останалите, а после ще му видим сметката. Изобщо не ми хареса онази шегичка с ИРА, дето я изтърси. Много невъзпитано! А сега се махайте. Искам да се обадя по телефона.

Девлън завари Мери, седнала кротко и загледана в хората на дансинга.

— Добре ли мина с Карвър? — попита тя.

— По-добре с дявола да си бяхме стиснали ръцете! Онзи плъх, когото ступах, се оказа брат му Ерик. Искаш ли да си тръгваме вече?

— Добре. Ще си взема палтото и ви чакам във фоайето.

Когато излязоха, навън валеше. Тя го хвана под ръка и двамата поеха по мокрия тротоар към главната улица. Отдясно имаше някаква пряка и щом я приближиха, Ерик Карвър и Джордж изскочиха от тъмнината и им препречиха пътя.

— Видях, че си тръгвате и реших да ви пожелаая лека нощ — каза Карвър.

— Боже господи! — възкликна Девлън и избута момичето встрани.

— Хайде, Джордж, размажи го! — извика Ерик.

— На драго сърце — отвърна Джордж и с явна охота се втурна към Девлън.

Ирландецът се отмести вляво и срита Джордж в капачката. Той извика от болка и се преви, а Девлън го фрасна с коляно в лицето.

— Не са ли те научили на тази хватка, Джордж?

Уплашен, Ерик взе да отстъпва заднешком. Девлън улови Мери под ръка и невъзмутимо го подмина.

— Та докъде бяхме стигнали?

— Казах ти да го оставиш на мира, Ерик! — извика Джак Карвър. — Никога не ме слушаш!

— Това копеле едва не осакати Джордж. Размести му капачката, та се наложи да го заведе при доктор Азис зад ъгъла.

— Остави го Джордж. Говорих с Мори Грийн. Той е най-големият специалист по военно оборудване в Лондон.

— Има ли радиостанция, каквато иска оня мръсник?

— Не, но може да намери. Без проблеми. Ще намине утре. Поинтересно е какво ми каза за радиостанцията. Не била обикновена, а от ония, с които армията изпраща фалшиви съобщения на противника.

— Но какво значи това, Джак?

— Че тоя педераст крие много повече, отколкото казва. Утре вечер ще се позабавлявам с него — отвърна Карвър и се засмя дрезгаво. — А сега ми налей едно уиски.

Девлѣн и Мери завиха по Хароу стрийт.

— Да потърся ли такси? — попита той.

— О, не, до къщи има не повече от миля и половина, пък и обичам да се разхождам под дъжда. Бяхте много бърз, господин Девлѣн, изобщо не се поколебахте.

— Така и не разбрах какво точно искаха.

Те повървяха мълчаливо покрай реката към Уапинг. Над Темза се стелеше гъста мъгла. Дълъг товарен кораб със зелени и червени навигационни лампи, запалени въпреки опасността да привлекат вражеските самолети, бавно ги подмина.

— Как ми се иска да съм като този кораб! — каза тихо Мери. — Да плувам в открито море, да посещавам далечни страни, всеки ден да виждам по нещо ново...

— Боже, момиченце, та ти си само на деветнадесет! Бъдещето е пред теб, а и тази проклета война няма да продължи вечно.

Двамата спряха на завет до една стена и той запали цигара.

— Ако имахме време, можехме да се поразходим надолу чак до кея.

— Сигурно е много далече.

— Веднѣж гледах филм, мисля, че беше с Фред Астер. Той вървеше с едно момиче към кея, а шофьорът му го следваше отзад с ролс-ройса.

— И ти хареса, нали?

— Беше много романтично.

— Ето че жената в теб проговори.

Те свиха по Кейбъл Уорф и поспряха на малката тераса, преди да влязат в къщата.

— Прекарах чудесно — каза му тя.

Девлѣн се засмя.

— Шегуваш се!

— Не, наистина ми харесва да бъда с вас.

Тя все още го държеше под ръка и се облегна на рамото му. Той я обгърна със свободната си ръка и двамата постояха така миг-два. Дъждовните пръски проблясваха под слабата лампа над вратата. Девлѣн изведнѣж почувства дълбока, непреодолима тъга за всичко,

което не бе успял да постигне в живота си, спомни си онова момиче в Норфолк, което толкова приличаше на Мери Райън и което той така жестоко нарани, и въздъхна тежко.

— Какво има? — попита го Мери.

— Нищо. Просто си дадох сметка колко бързо и безвъзвратно отлита времето. Явно ме е налегнало онова среднощно чувство, което те кара да мислиш, че си пропуснал всичко.

— Точно вие ли? Та пред вас има още толкова време.

— Мери, скъпа, ти си на деветнадесет, а аз съм зрял тридесет и пет годишен мъж, който е видял всичко на този свят и почти на нищо не вярва. След няколко дни ще тръгна по пътя си и толкова по-добре.

Той леко я притисна към себе си и добави:

— Хайде да влезем, преди да съм изгубил и малкото разум, който ми е останал.

Райън и Девълн седяха един срещу друг на масата.

— Джак Карвър е мошеник, Лайъм. Открай време си е такъв. Откъде си сигурен, че няма да те изиграе?

— Ако реши, може. Но тук има нещо друго, много по-интригуващо. Радиостанцията, която търся, „двадесет и осмицата“, е специален апарат и колкото по-ясно Карвър осъзнава това, толкова по-силно ще е желанието му да разбере за какво ми трябва.

— И какво смяташ да му кажеш?

— Ще измисля нещо, има време. Най-важното сега е да огледаме онзи тунел под приюта.

— Ще дойда с теб — отсече Райън. — С моторницата ще стигнем за петнадесет минути.

— Няма ли да привлечем вниманието?

— Не — поклати глава Райън. — Напоследък Темза е най-натоварената артерия на Лондон. Нощем по реката плават много кораби — и пътнически, и товарни.

— Може ли и аз да дойда? — попита Мери от мивката.

Преди Девълн да се възпротиви, Райън отвърна:

— Добра идея. Ще пазиш лодката.

— Но няма да мърдаш от борда — отсече Девълн. — Това не е шега работа.

— Слушам. Ще отида да се преоблека — отвърна Мери и хукна нагоре.

— Колко е хубаво да си млад! — въздъхна Девлън.

Райън кимна.

— Тя те харесва, Лайъм.

— И аз я харесвам, стари приятелю, но нека не отиваме по-далеч. Дай да видим какво ще ни трябва.

— Нивото на реката е ниско, но все пак в тунела ще има вода. Ще изровя отнякъде гащеризони и ботуши — отвърна Райън и излезе.

Малката моторница свърна към брега с глухо бучене. Носът се врязва в калния пясък и Райън изключи двигателя.

— Е, Мери, отваряй си очите. Няма да се бавим.

Двамата с Девлън, облечени в черни гащеризони и с ботуши, прескочиха борда и изчезнаха в мрака. Райън носеше чанта с инструменти, а Девлън — мощен фенер, като тези, които използват работниците. Нивото на водата в тунела беше почти три фута.

— Май ще се наложи да газим — подхвърли Райън.

Навътре в тунела миризмата ставаше все по-остра.

— Няма начин да не познаеш, че е клоака — подхвърли Девлън.

— Внимавай да не се подхлъзнеш, а ако паднеш, дръж устата си затворена. Тия канали са развъдник на болести.

Девлън вървеше пръв и осветяваше пътя. Тунелът сякаш нямаше край. Каменните стени, явно много стари, бяха разядени и плесенясали. Два плъха скочиха с плясък във водата и отплуваха.

— Гнусни гадини! — просъска отвратен Райън.

— Ей сега ще стигнем — успокой го Девлън. — Сигурно остават не повече от стотина ярда.

И ето че изведнъж я съзряха: метална решетка, три на четири фута, точно над повърхността на водата. Девлън освети вътрешността на криптата и двамата погледнаха през отвора. Виждаха се няколко гроба, почти залети от водата, а в дъното — каменни стъпала, които водеха към врата.

— Едно е ясно — отбеляза Райън. — Решетката с нищо не им е помогнала.

— Поставена е преди четиридесет години. Може би тогава е вършела работа.

Райън извади от чантата лост и го заби в хоросана между решетката и каменния зид, но веднага се дръпна уплашен. Стената поддаде и пет-шест тухли цопнаха във водата.

— Тая сграда ще се срути всеки момент. Можем да извадим решетката за нула време, Лайъм.

— Не, не сега. Трябва да съм наясно с положението горе. Разбрахме, че можем да свалим решетката, когато поискаме, а това за момента е достатъчно. Да се махаме оттук.

По същото време в Ромни Марш високите прозорци в дневната дрънчаха под напора на морския вятър. Шоу дръпна завесите и се върна на мястото си. Мебелите вече бяха овехтели, килимите — избелели, но в камината, пред която се бе изтегнала Нел, гореше буен огън. Вратата се отвори и в стаята влезе Лавиния, облечена в панталони. Носеше поднос.

— Направих кафе, скъпи.

— Кафе ли? — изръмжа Шоу. — Я го зарежи! В избата намерих бутилка шампанско. „Болинджър“. Точно това ни трябва тази вечер.

Той извади бутилката от шампаниерата, отвори я с финес и наля в чашите.

— Този Конлън... Как каза, че изглежда? — поинтересува се Лавиния.

— Обясних ти вече пет пъти, момиче.

— О, Макс, не е ли вълнуващо? За твоє здраве, скъпи!

— И за твоє! — върна ѝ той тоста.

В кабинета на Шеленберг в Берлин беше тихо. Генералът седеше зад бюрото и преглеждаше някакви документи на светлината от настолната лампа. Вратата се отвори и Илзе надникна в стаята.

— Искате ли кафе, генерале?

— Ти още ли си тук? Мислех, че си си тръгнала.

— Ще прекарам нощта на походното легло. И Ейза остана. В бюфета е.

— Да слезем при него — отвърна Шеленберг и стана да си закопчее куртката.

— Безпокоите ли се за Девлън, генерале?

— Скъпа Илзе, Лайъм Девлън е човек с неограничени възможности и невероятна находчивост. Като имам предвид тези му качества, не би следвало да се безпокоя, но... съм уплашен до смърт — отвърна той с усмивка и отвори вратата.

Стаята на Щайнер гледаше към реката. Той надникна през процепа в плътните завеси и след това го затвори.

— По реката се движи голям кораб. Удивително, какво оживление цари навън дори нощем!

Отец Мартин, който седеше на малката масичка, кимна.

— Както се казва в една стара песен, старата майчица Темза, тече ли, тече.

— През деня понякога сядам на прозореца и гледам с часове.

— Разбирам те, синко. Сигурно не ти е лесно. — Пасторът въздъхна и се изправи. — Трябва да вървя. Наближава среднощната литургия.

— Боже мой, отче, никога ли не си почивате?

— Сега е война, синко — отвърна отецът и почука на вратата.

Дежурният полицаи отключи и старецът тръгна по коридора към външната врата. Лейтенант Бенсън седеше зад бюрото в стаята си и щом видя пастора, попита:

— Всичко наред ли е, отче?

— Както винаги — отвърна отец Мартин и отмина.

Когато свещеникът слезе във фойето, сестра Мария Палмър излезе от кабинета си и го заговори:

— Още ли сте тук, отче? Изобщо прибирате ли се у дома?

— Трябва да свърша толкова неща, сестро.

— Изглеждате уморен.

— Войната сякаш няма край — отвърна той и се усмихна. — Лека нощ и Бог да ви благослови.

Нощният пазач излезе от кабинката си, помогна му да си облече дъждобрана, даде му чадъра и едва тогава отвори вратата. Старецът

поспря, погледа дъжда, после разтвори чадъра и тръгна с походка на уморен човек.

Мънроу още беше в кабинета си, надвесен над картите на английската част на Ламанша и подходите към Нормандия, когато в стаята влезе Картър.

— Настъплението ли, сър?

— Да, Джак. Нормандия. Най-после решиха. Дано Фюрера още вярва, че ще започне от Па дьо Кале.

— Разбрах, че личният му астролог го е уверил в това.

Мънроу се засмя.

— Древните египтяни са слагали за генерали само хора, родени под знака на Лъва.

— За пръв път го чувам, сър.

— Е, човек се учи, докато е жив. Няма ли да се прибиращ тази вечер, Джак? Аз ще дремна тук час-два. Айзенхауер иска справка за силата на френската съпротива в този район. Трябва да му я предам утре.

— Ясно, сър.

— Има ли нещо друго?

— Варгас ми се обади.

— Какво иска?

— Дошло е ново съобщение от братовчед му в Берлин. Трябва му подробна информация за приюта „Светата Дева“.

— Добре, Джак, тия дни измисли нещо, като се придържащ максимално до истината, и го предай на Варгас. В момента имаме по-важни задачи.

— Добре, сър. Ще ви донеса малко чай и сандвичи.

— Няма да е зле, Джак, очертава се дълга нощ.

Картър излезе и Мънроу се върна към картите.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин отец Мартин беше приклепнал със затворени очи пред олтара и се молеше. Усещаше умора и това го безпокоеше. Не се бе чувствал така доста отдавна и сега се молеше на Господ, когото бе почитал неизменно цял живот, да му даде сили да продължи делото си.

— Да бъде благословен Господ, който ме напътства и ръководи сърцето ми дори нощем. И нека Бог винаги ме закриля...

Той изрече, молитвата на глас, но последните думи от нея сякаш изчезнаха от съзнанието му. Плътен глас зад него продължи:

— ... защото докато Той стои до дясната ми ръка, делата ми ще бъдат праведни.

Отец Мартин се извърна и видя Девълн, който стоеше зад него, облечен в униформа и праметнал през ръка шинела.

— Майоре?

Старецът се опита да се изправи и Девълн му подаде ръка.

— Или отче — отвърна той. — Униформата е само докато трае войната. Конълн. Хари Конълн.

— А аз съм Франк Мартин, енорийски свещеник. Какво ви води насам?

— О, нищо особено. В отпуск съм. Бях ранен в Сицилия. Дойдох да прекарам няколко дни с приятели наблизко. Видях църквата и реших да намина.

— Е, тогава да ви предложи чаша чай.

Девълн се настани в малката претъпкана ризница, а Мартин сложи водата да заври в електрически чайник и се зае да приготвя чая.

— Значи от самото начало сте в армията? — попита пасторът.

— Да — кимна Девълн. — Призоваха ме през ноември тридесет и девета.

— Виждам, че са ви дали Кръст за храброст.

— Заради десанта в Сицилия.

— Тежко ли беше?

Отец Мартин наля чая и предложи кутия с кондензирано мляко.

— Да, тежко — отвърна Девълн и запали цигара. — Но и на вас не ви е леко с тези бомбардировки. Доста сте близо до пристанището.

— Да, лоша работа — кимна Мартин. — А и става все по-зле. Напоследък останах сам тук.

Внезапно Девълн забеляза, че старецът изглежда грохнал от умора и съвестта му заговори, но в следващия миг си рече, че трябва да доведе нещата докрай.

— Влязох в кварталната кръчма да си купя цигари, май се казваше „Лодкаря“. Там поговорих с едно момиче, което каза много добри думи за вас.

— А, това сигурно е Меги Браун.

— Каза ми, че изповядвате и обитателите на близкия приют, „Светата Дева“.

— Да, така е.

— Сигурно имате доста работа, отче.

— Вярно е, но какво да се прави. Всички трябва да изпълним дълга си — отвърна пасторът и погледна часовника си. — Всъщност след няколко минути тръгвам за там. Трябва да обиколя пациентите.

— Много ли са?

— Зависи. Понякога са петнадесет, стигат и до двадесет. Мнозина от тях са на смъртно легло, други имат специфични проблеми — офицери, претърпели злополука, понякога пилоти. Знаете как е.

— Разбирам ви — отвърна Девълн. — На минаване покрай приюта ми направи впечатление, че вътре влизат двама военни полицаи. Стори ми се странно. Какво прави полицията на място като това?

— А, има си причина. От време на време на последния етаж довеждат по един немски военнопленник. Не знам подробности, но обикновено случаите са по-особени.

— Ясно. А сега има ли някой там?

— Да, полковник от Луфтвафе. Добър човек. Дори успях да го склоня да дойде на литургия, след като от години не бил стъпвал в църква.

— Интересно.

— Е, аз наистина вече трябва да тръгвам.

Старецът взе дъждобрана си и Девлън му помогна да се облече. Когато излязоха пред олтара, ирландецът каза:

— Мислех си, отче... Така и така съм тук и нямам друга работа, защо да носите сам цялото бреме на плещите си? Бих могъл да ви помогна. Ако не друго, поне някоя изповед да изслушам.

— Защо не. Много мило от ваша страна — отвърна отец Мартин.

Лайъм Девлън се почувства така неловко, както почти никога през живота си, но продължи:

— На драго сърце бих ви помогнал в работата в приюта.

— О, разбира се, елате — каза старецът и тръгна по стълбите.

В параклиса на приюта беше кучешки студ.

— Вижда ми се много влажно — отбеляза Девлън, докато вървяха към олтара. — Да не би да има течове?

— Да, криптата е наводнена от години. Понякога положението става много тежко, но няма пари за ремонт.

Девлън видя масивната дъбова врата в тъмния ъгъл насреща и попита:

— Това ли е входът?

— Да, но никой вече не ходи там.

— Спомням си една църква във Франция, която имаше същия проблем. Може ли да погледна?

— Щом искате.

Вратата беше залостена. Той дръпна резето и слезе две-три стъпала надолу. Щракна със запалката и видя как черната вода около гробовете се плиска в решетката. Върна се и отново затвори вратата.

— Проблемът наистина е сериозен — провикна се Девлън.

— Уви, да — отвърна му свещеникът. — Залостете добре вратата. Не ми се ще някой да попадне там. Може да се нарани.

Ирландецът спусна резето така, че металният звук да прокънти из параклиса, а после тихо го вдигна. Вратата беше в ъгъла, обвита в мрак, и бе малко вероятно някой да забележи, че е отключена. Девлън се върна при отец Мартин и двамата тръгнаха към изхода. Тъкмо бяха отворили вратата, и сестра Мария Палмър излезе от кабинета си.

— А, ето ви и вас — посрещна я отец Мартин. — Надникнах в стаята, щом дойдохме, но ви нямаше. Показвах на отец Конлън... —

Той се засмя и се поправи: — Та, показвах на майор Конлън параклиса. Той ще ме придружи при посещенията.

— Спокойно може да ми викате отче — каза Девлън и се здрависа с игуменката. — Приятно ми е, сестро.

— Майор Конлън е бил ранен в Сицилия.

— Разбирам. В Лондон ли ви назначиха? — попита тя.

— Не, още съм в отпуск по болест. Просто наминах насам за няколко дни. Срещнах отец Мартин в църквата.

— Беше така любезен да ми предложи помощ в църковните дела. Да изслуша някоя-друга изповед и прочее — уточни Мартин.

— Чудесно, вие имате нужда от почивка. Хайде, ще направим обиколката заедно — каза тя и тръгна нагоре по стълбите. — Между другото лейтенант Бенсън ще отсъства три дни. Сега онзи млад сержант отговаря за охраната. Как му беше името? Май Морган.

— А, уелсецът ли? — отвърна Мартин. — Снощи се отбих при Щайнер. Вие видяхте ли го?

— Не, отче. След като си тръгнахте, приехме нов пациент по спешност. Не ми остана време. Сега обаче ще го видя. Надявам се пеницилинът най-сетне да е заличил и последните следи от белодробната му инфекция.

Тя бързо закрачи нагоре по стълбите, развявайки поли. Девлън и Мартин я последваха.

Преминаваха от стая в стая, поспираха се тук-там да поговорят с пациентите и едва след половин час стигнаха до последния етаж. Щом видя Девлън, дежурният полицаи пред външната врата скочи и машинално отдаде чест. Колегата му отвори вратата и тримата влязоха в коридора.

Младият сержант, който седеше в стаята на Бенсън, стана и излезе да ги посрещне.

— Сестро, отец Мартин — поздрави ги той.

— Добро утро, сержант Морган — отвърна сестра Мария Палмър. — Бихме искали да видим полковник Щайнер.

Морган видя униформата и свещеническата якичка на Девлън и кимна неуверено.

— Разбирам.

— Майор Конлън ни придружава при обиколката — обясни сестрата.

Девлън извади от портфейла си фалшивия пропуск, който хората на Шеленберг му бяха осигурили, и го подаде на полицая.

— Ето, сержант, мисля, че това ще ви послужи.

Морган разгледа пропуска и отвърна:

— Само ще запиша данните в листа за посещенията сър.

След като вписа необходимото, сержантът ги поведе към дъното на коридора, кимна на дежурния пред вратата и сестра Мария Палмър, отец Мартин и Девлън влязоха в стаята.

Щайнер седеше до прозореца и като ги видя, се изправи.

— Как сте днес, полковник? — попита сестрата.

— Добре, сестро.

— Извинете ме, снощи не можах да ви посетя. Имахме спешен случай, но разбрах, че отец Мартин е идвал.

— Както винаги — кимна Щайнер.

— Между другото това е майор Конлън — намеси се старият пастор. — Както виждате, той е военен свещеник. Също като вас е бил ранен наскоро и сега е в отпуск по болест.

Девлън се усмихна дружелюбно и подаде ръка.

— За мен е удоволствие, господин полковник.

Курт Щайнер с неимоверни усилия успя да запази самообладание и отвърна:

— Приятно ми е, майор Конлън. Къде ви раниха? Имам предвид, дали поне си е струвало?

— В Сицилия.

— Тежко сражение.

— Е, всъщност аз не разбрах много-много от него. Раниха ме още първия ден — уточни Девлън и отиде да погледне през прозореца. — Имате хубав изглед оттук. Виждате стъпалата към реката, малко от брега, минаващите лодки. Поне има какво да наблюдавате.

— Да, така времето минава по-бързо.

— Трябва да тръгваме вече — подкани ги сестра Мария Палмър и почука на вратата.

Отец Мартин сложи ръка на рамото на Щайнер и каза:

— Не сте забравили, че довечера в осем ще бъда в параклиса за изповед? Всички грешници са добре дошли.

— Е, отче, нали се разбрахме да поема част от товара ви? — намеси се Девлън. — Днес аз ще ида в изповедалнята. Но вие пак заповядайте, полковник.

— Наистина ли нямате нищо против? — попита отец Мартин.

Полицаят отключи вратата и сестра Мария Палмър ги прекъсна:

— Идеята е чудесна, отче.

Тримата тръгнаха по коридора и Морган им отвори външната врата.

— Щях да забравя — каза отец Мартин на Девлън. — Обикновено започвам в седем, но полицаите довеждат Щайнер в осем, след като всички са си отишли.

— Значи го изповядвате последен.

— Именно.

— Няма проблеми.

Бяха стигнали до фоайето и портиерът им подаде връхните дрехи.

— Ще се видим довечера, майоре — каза сестра Палмър.

— Доскоро, сестро — отвърна Девлън и тръгна по стълбите след стария пастор.

— Боже опази, Лайъм, ти направо си влязъл в клетката на лъва! — възкликна Райън.

— Да, но номерът мина — отвърна Девлън. — Не ми се ще обаче да се мотая много-много там. Може да си докарам някоя беля.

— Но довечера ще отидеш, нали?

— Налага се. Това е единственият ми шанс да говоря с Щайнер насаме.

Мери, свита в другия край на масата, възкликна:

— Но, господин Девлън, да седите там и да слушате изповеди, някои от които на монахини — това е смъртен грях!

— Нямам друг избор, Мери. Трябва да отида. И на мен не ми се нрави да лъжа този благ старец, но няма как.

— И все пак мисля, че това е отвратително — отсече тя и напусна стаята.

След малко се върна с шлифера си и излезе.

— Понякога е малко дръпната — каза Райън.

— Няма значение, сега имаме по-важна работа. Довечера трябва да се срещна с Карвър на пристана „Черния лъв“. Може ли да отидем с твоята лодка?

— Да. Знам къде е. На около тридесет минути оттук. В десет часа ли каза?

— Ще ми се да отида малко по-рано. Да огледам обстановката.

— Да го направим в девет. Дотогава сигурно ще си се върнал от приюта.

— Мисля, че да — отвърна Девълн и запали цигара. — Сега за Шоу. Не мога да отида с таксито дотам, Майкъл. В Ромни Марш лондонско такси би изглеждало съвсем не на място. Твоята камионетка върви ли?

— Да, нали ти казах, че от време на време я карам.

— И още нещо много важно — добави Девълн. — Като измъкна Щайнер, ще трябва да се придвижим изключително бързо. За два часа трябва да стигнем до имението на Шоу, самолетът ще ни чака там и се омитаме, преди властите да са се усетили. Камионетката ще ми трябва само за това пътуване. Мисля, че няма да е уместно да си я прибереш после.

Райън се усмихна.

— Преди две години я взех от един търговец в Брикстън, който ми дължеше пари. Пътният лист е толкова изпомачкан, че нищо не може да се разчете. Пък и номерата са в окаяно състояние. Няма начин да стигнат до мен, а колицата си я бива. Нали знаеш, че съм луд по машини. Хоби са ми.

— Е, добре, ще ти дам някоя друга лира отгоре за това — отвърна Девълн и се изправи. — А сега ще отида да се сдобря с племенницата ти.

Тя седеше под тентата и пак четеше книга.

— Сега пък какво е? — попита той.

— „Среднощен съд“ — отвърна му сърдито Мери.

— На английски или на ирландски?

— Нямам я на ирландски.

— Жалко. Навремето я знаех цялата наизуст. Чичо ми ми подари библия по този случай. Беше свещеник.

— Какво ли би казал, ако разбере какво ще правите довечера?

— Мога да ти отговоря. Ще ми прости — отвърна Девлън и тръгна нагоре по стълбите.

В изповедалнята Девлън, облечен в униформа, праметнал през врата си само виолетов епитрахил, изслуша търпеливо изповедите на четири монахини и двама пациенти. Не чу нищо ужасяващо: главно неволни прегрешения или такива дреболии, че дори не си заслужаваше да се замисли за тях. Ала за онези, които сядаха от другата страна на решетката, тези простъпки не бяха без значение. Той чистосърдечно се стараеше да даде най-доброто от себе си, да изрече най-подходящите думи, но не му беше лесно. Най-сетне и последният си тръгна. Девлън остана сам в тишината и зачака. Не след дълго чу тропота на войнишки ботуши по каменния под.

Вратата на изповедалнята се отвори и отново се затвори. От тъмнината зад решетката прозвуча гласът на Щайнер:

— Благословете ме, отче, съгреших.

— Не колкото мен, полковник — отвърна Девлън, запали лампата и му се усмихна иззад решетката.

— Господин Девлън, какво са направили с вас?

— Някои малки промени просто за да заблудим хрътките — отвърна Девлън и прокара пръсти по прошарената си коса. — Вие как оживяхте?

— Оставете това. Британците се надяваха, че ще се появите. Разпита ме бригаден генерал Мънроу от Управлението за специални операции. Сигурен е, че местонахождението ми в Лондон е известно на Берлин. Информацията е предадена чрез служител в испанското посолство на име Варгас. Той работи за тях.

— Знаех си. Копеле!

— Казаха ми две неща: че генерал Валтер Шеленберг отговаря за организиране на бягството ми и че очакват да наеме вас. Дебнат кога ще се появите.

— Да, но аз пратих британското разузнаване за зелен хайвер. Варгас още получава запитвания за допълнителна информация и те вероятно смятат, че още съм в Берлин.

— Боже господи!

— Колко полицаи ви придружават тук?

— Двама. Обикновено идва и Бенсън, лейтенантът, но той в момента е в отпуск.

— Ясно. В близките два-три дни ще ви измъкна оттук. Ще излезем през криптата. Всичко е организирано. На брега ще ни чака лодка, а на два часа път с кола от Лондон ще ни вземе самолет, който ще дойде от Франция.

— Разбирам. Всичко е изпитано до най-малката подробност, точно като операция „Орел“, но нали помните какво стана тогава.

— Да, но този път отговарям аз — отвърна му с усмивка Девлън.
— Вечерта на бягството ще дойдете за изповед в обичайното време, както днес.

— Но как ще разбере кога?

— Нали си спомняте хубавия изглед от вашия прозорец и стълбичките към брега на Темза?

— Да.

— Когато дойде моментът, на стълбите до стената ще стои девойка с черна барета и овехтяло палто. Ще застане там точно по обед, затова поглеждайте, всеки ден през прозореца и няма да я пропуснете. Тя куца забележимо, полковник, не може да я сбъркате.

— Значи щом я видя, същата вечер ще се измъкнем? — Щайнер се замисли. — А полицаите?

— Това са подробности — усмихна се Девлън. — Имайте ми доверие. А сега се помолете три пъти на светата Дева и два пъти на Господа и тръгвайте.

Той загаси лампата. Вратата се затръшна и отвън се чу шепот, тропот на ботуши и захлопването на външната порта.

Девлън излезе и застана пред олтара.

— Прости ми, Господи.

После провери резето за криптата, отиде в ризницата, облече шинела си и излезе.

Райън бе застанал в рамката на вратата, а Девлън се преобличаше в тъмен панталон и пуловер. Ирландецът вдигна десния си крачол и закопча кобура на глезена си, като захвана края му с чорапа. После пъкна смит-енд-уесъна в кобура и спусна крачола.

— За всеки случай — промърмори той, облече старото кожено яке, което му даде Райън, извади от куфарчето си една пачка от по пет лири и я мушна във вътрешния джоб.

Двамата слязоха в кухнята и завариха Мери да чете, седнала край масата.

— Остана ли нещо в чайника? — попита Девлън.

— Мисля, че има една глътка. Тръгваме ли вече? — отвърна тя и му наля чай.

Той отвори чекмеджето на масата, извади пистолета на Райън, провери го и го пъкна в джоба си.

— Този път никъде няма да ходиш, мило момиче — отсеке Девлън и гаврътна чая си.

Тя се опита да протестира, но чичо ѝ поклати глава.

— Прав е, малката, може да стане напечено. По-добре да стоиш настрана.

Райън и Девлън слязоха по стълбите при лодката и започнаха да я развързват, а Мери ги проследи със сърдит поглед. Когато Райън запали мотора, Девлън застана в малката кабинка до него и запали цигара.

— Същото се отнася и за теб, Майкъл. Стой настрана. Това е моя работа.

В десет без петнадесет Джак и Ерик Карвър пристигнаха на пристана „Черния лъв“ с лимузина. Джордж караше. Пристанът тънеше в почти непрогледен мрак, светеше само лампата над вратата на склада, но и тя бе затъмнена според изискванията за противобомбена защита. На табелката над вратата пишеше: „Братя Карвър: внос-износ“, и на слизане от колата Джак погледна нагоре със задоволство и възкликна:

— Много е хубава! Фирмописецът свърши добра работа.

Наоколо цареше пълна тишина, нарушавана само от движението по реката. Ерик слезе от колата, а Джордж закуцука към багажника и извади масленозеленото дървено куфарче с радиостанцията.

— Хайде, Ерик, давай! — подкани той брат си.

Ерик отключи вратата, влезе и запали лампата. Брат му и Джордж го последваха. Складът беше пълен с всевъзможни сандъци. В

средата имаше маса и няколко стола, явно за склададжията.

— Добре, сложи го на масата. — Джордж изпълни нареждането и Карвър добави: — Пистолетът у теб ли е?

Джордж извади от джоба си един валтер, после измъкна и заглушител и го завинти на цевта.

— Виж го, Ерик, истински красавец! Куршумът излиза като тапа на шампанско! — възкликна Карвър и запали цигара.

— Нямам търпение да дойде онова копеле! — просъска Ерик.

Девлън всъщност вече беше там. Влязъл бе през един от прозорците на втория етаж и наблюдаваше всичко, спотаен сред мрака в дъното на сградата. Видя как Джордж се скри зад една купчина кашони, как братята Карвър седнаха край масата и едва тогава се измъкна навън по същия път.

Няколко минути по-късно ирландецът се появи на входа, като весело си подсвиркваше, отвори вратата и влезе.

— Дал Бог добро! — поздрави той и тръгна към масата. — Значи все пак я намерихте, господин Карвър?

— Нали ви казах. Няма нещо, което да не мога да намеря. Впрочем снощи не си казахте името.

— Чърчил — отвърна ирландецът. — Уинстън.

— Много смешно!

Девлън отвори куфарчето. Радиостанцията изглеждаше съвсем нова. Слушалките, морзовият клопфер, антените — всичко беше налице.

— Доволен ли сте? — попита Карвър.

— О, да.

— Тогава да видя парите на масата!

Девлън извади пачката от джоба си и му я подаде.

— Безкомпромисен човек сте, а, господин Карвър?

— Точно така — отсече Карвър и хвърли парите на масата. — А сега идва ред и на другия въпрос.

— И кой е той?

— Вашето обидно отношение към брат ми и заплахите, които отправихте към мен. ИРА и Специалният отдел. Хич не ги обичам тия работи. Аз държа на репутацията си и вие ще си получите заслуженото

— отвърна Карвър и издуха дима от пурата си в лицето на Девлън. — Джордж!

Въпреки раненото си коляно Джордж за нула време опря дулото на валтера в тила на Девлън. Ерик бръкна в якето на ирландеца и извади револвера му.

— Виж го ти, гадното копеле!

Девлън вдигна ръце.

— Добре. Признавам, господин Карвър, пипнахте ме. И какво ще последва?

Той седна на един сандък и запали цигара.

— Хладнокръвен сте, не може да се отрече — призна Карвър.

— Ей сега ще ти светна какво ще последва! — Ерик извади от джоба си бръснач и го отвори. — Ще нарежа ушите ти на лентички, ето какво.

— Докато Джордж ме държи на мушката? — попита Девлън.

— Нещо такова.

— Има само една пречка — обясни му ирландецът. — Този пистолет е валтер и за да се стреля с него, трябва да се освободи предпазителят, а Джордж май е забравил.

Джордж започна отчаяна борба с предпазителя, но Девлън светкавично вдигна крачола си, измъкна револвера от кобура и го простреля в рамото. Джордж зави от болка и изпусна валтера.

— Сърдечни благодарности! — каза Девлън и мушна пистолета в колана си.

Карвър седеше и не вярваше на очите си. Ерик, уплашен до смърт, проследи с поглед Девлън, който прибра първо парите, после пистолета, а накрая взе куфарчето с радиостанцията и тръгна към вратата. На прага ирландецът се обърна и спокойно каза:

— Боже, Ерик, щях да забравя. Беше споменал нещо за ушите ми.

Той вдигна ръка, насочи пистолета и стреля. Долната половина от ухото на Ерик отхвъркна, той изпищя и притисна с ръка кървящата рана.

— Добре че не носиш обици — подхвърли Девлън и затръшна вратата подире си.

Шеленберг седеше в кабинета си, когато в стаята с гръм и трясък нахлу Илзе, последвана от Ейза Вогън.

— Какво става, за бога? — попита генералът.

— Елате бързо при радиста! Девлън е! — Тя беше толкова развълнувана, че едва изговаряше думите. — Девлън е, генерале, обажда се от Лондон.

Радиостанцията беше монтирана върху кухненската маса. Навсякъде по стените висяха антени, а Райън и Мери възбудено наблюдаваха Девлън, който чукаше морзовите знаци.

— О, боже! — възкликна той намръщен.

После отново зачука и след минута-две отсече:

— Готово! Сваляйте антените!

Мери се зае да навива жиците, а Райън попита:

— Всичко наред ли е, Лайъм?

— Нищо не е наред, стари приятелю. До двадесет и първи трябваше на всяка цена да се върнем във Франция. Сега ми казват, че великото събитие е на петнадесети, а днес е дванадесети. Не ни остава много време.

— Дали ще се справим, Лайъм?

— Първата ни работа е утре да отскочим до Ромни Марш и да видим какво е положението при Шоу — отговори Девлън и се обърна към Мери: — Какво ще кажеш за една разходка извън града?

— Аз съм „за“.

— Добре, тогава ще се обадя на Шоу и ще го предупредя да ме чака.

Когато се върна в кабинета, Шеленберг седна зад бюрото си и се зае да изучава съобщението от Девлън. Ейза и Илзе стояха и го наблюдаваха.

— И така, какво знаем? — попита Шеленберг. — Той е в дома на своя приятел от ИРА, свързал се е с Шоу и Щайнер...

— Всичко се нарежда — отвърна Ейза.

— Да, но няма да успее до петнадесети. Това е невъзможно дори за Девлън.

— Чудя се дали за него изобщо има невъзможни неща?

— Чакайте повикване утре! Това е последната му инструкция — каза Шеленберг. — Е, добре, ще чакаме — отсече той и се изправи. — Съмнявам се, че в бюфета могат да ни предложат шампанско, но каквото и да имат — аз черпя.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На юг от Темза те поеха по шосето за Мейдстоун. Райън караше, а Девлън седеше до него. Лайъм не беше в униформа, но бе наметнал шинела върху свещеническия си костюм, а меката му черна шапка бе килната на една страна. Райън не се бе пошегувал. Двигателят на форда наистина беше в отлично състояние, независимо от раздрънканото купе.

— Прав беше, Майкъл. Тази камионетка наистина си я бива.

— Разбира се. Можех да я пусна на състезанията в Брукландс, ако не ги бяха прекратили — ухили се Райън.

Мери седеше на задната седалка и както винаги, четеше книга.

— Добре ли си там отзад? — попита я Девлън.

— Идеално!

— След малко ще спрем да пийнем по чаша чай.

В Мейдстоун Райън направи кръгче из центъра и накрая намери магазинче за части, откъдето Девлън купи няколко велосипедни фара с нови батерии.

— Направо го сразих! — каза той, когато се върна от магазина. — Казах му, че ми трябва за скаутската дружина към църквата. Без съмнение тази якичка ми помага от време на време.

— А за какво всъщност ви трябва? — попита Мери.

— Самолет, който каца нощем, е като заблудена птица, момичето ми. Някой трябва да го насочи. Тъй да се каже, да го осветли за положението.

След като прекосиха Ашфорд, отбиха край пътя и Мери отвори термоса и им наля чай. Тясна пътека водеше към близката горичка. Дъждът бе спрял, но земята все още беше влажна. Небето бе тъмно, а от морето към Ромни Марш се носеха облаци. Мери и Девлън тръгнаха по пътечката и спряха да си поприказват под едно дърво.

— Какво четеш? — кимна той към книгата ѝ.

— Поезия. Робърт Браунинг. Обичате ли поезия?

— Навремето дори бяха публикували мои неща — в брошурка, както се казва в бранша — засмя се той. — Вдъхновявах се и по най-

дребния повод, но после реших, че стиховете ми за нищо не стават.

— Не ви вярвам. Съчинете някое стихче.

— Добре — отвърна той, дръпна от цигарата си, помисли за миг и каза:

*Коя си ти, загадъчна девойко?
Забързана заникъде във тясната пола,
с коси на букли и крака, натежали от обещания...*

По лицето му пробягна закачлива усмивка и Мери го перна лекичко с юмруче.

— Отвратително!

— Предупредих те — отвърна ѝ той. — Добрата поезия ти казва всичко само с две думи.

— Добре тогава, как ще обобщите характера ми?

— Лесна работа. „Е, пътник, върви, търси, откривай!“

— Но това е прекрасно! — възкликна тя. — Вие ли сте го писали?

— Не съвсем. Най-напред е хрумнало на един американец на име Уолш Уитман. По ми се иска да го бях написал за теб.

Заваля дъжд. Той я улови за лакътя и я поведе към камионетката.

В апартамента над „Астория“ Джак Карвър похапваше, седнал на масата до прозореца, когато в стаята влезе Ерик. Изглеждаше ужасно. Ухото му беше превързано и челото му се пресичаше от лейкопласт, който придържаше превръзката.

— Как си? — попита Карвър.

— Скапан, Джак, болката е непоносима. Азис ми даде някакви хапчета, но няма ефект.

— Той ми каза, че Джордж го е закъсал. Куршумът е раздробил костта. Рамото му може и да не зарасне, както и кракът.

Ръцете на Ерик трепереха, докато си наливаше кафе.

— Тоя педераст! Джак, трябва да му видим сметката. На всяка цена.

— Няма страшно, синко. Ще го спипаме. И тогава ще дойде нашият ред. Разпространил съм описанието му из цял Лондон. Все ще се появи отнякъде. Сега си изпий кафето и вземи да хапнеш нещо.

Райън лесно намери Чарбъри на картата, а когато попитаха в местното магазинче за имението на Шоу, селяните веднага ги упътиха.

Ръждясалата метална порта в дъното на алеята зееше. Павираният път, водещ към старата сграда, бе обрасъл с трева.

— Това място е виждало и по-добри дни — отбеляза Райън.

Девлън слезе от камионетката, отвори задната врата и извади радиостанцията и велосипедните фарове.

— Ще ида до къщата пеша — каза им той.

— След колко време да се върнем? — попита Райън.

— Да речем, след четири часа. Ако ме няма, просто почакайте или проверете в кръчмата.

— Разбрано. Пази се, Лайъм — отвърна Райън и потегли.

Девлън взе куфарчето и тръгна по дългата алея. Безпаричието на сестрата и брата Шоу си личеше по къщата. Високите капаци на прозорците отдавна плачеха за боядисване. Както впрочем и вратата, над която висеше звънец. Девлън дръпна въженцето и зачака, но на входа не се показва никой. Той постоя минута-две, взе отново куфарчето, заобиколи къщата и се озова в застлан с плочи двор. Една от вратите на обора беше отворена и отвътре се чуваше шум. Девлън остави куфарчето и отиде да погледне.

Лавиния Шоу разчесваше едър черен жребец. Беше обута в бричове и ботуши, а на главата си носеше забрадка. Девлън извади цигара и щракна със запалката. Звукът я стресна и тя се обърна.

— Мис Лавиния Шоу? — попита той.

— Да.

— Аз съм Хари Конлън. Снощи говорих с брат ви по телефона. Той ме очаква.

— Майор Конлън! — извика възторжено. Остави чесалото и отупа ръце в панталоните си. — Но, разбира се! Много се радвам да ви видя!

Обработеният ѝ аристократичен глас, обноските, маниерът на говорене — всичко това се стори на Девлън доста необичайно, но той

пое подадената му ръка и се усмихна.

— Приятно ми е, мис Шоу.

— Максвел се е запилял някъде из блатата с пушката. Всеки ден ходи да стреля. Нали знаете как е? Храната не стига и всеки негов улов е добре дошъл. — Тя сякаш не бе в състояние да спре да говори. — Желаете ли да отидем в кухнята?

Кухнята беше огромна. Подът бе застлан с червени плочки, а в средата имаше голяма маса и столове от чам. Мивката бе пълна с неизмити чинии, а цялото помещение бе разхвърляно и занемарено. Липсата на прислуга бе очевидна.

— Чай? — попита тя. — Или предпочитате нещо по-силно?

— Нека бъде чай.

Девълн внимателно сложи куфарчето и чантата с фаровете на масата, а Лавиния кипна вода. Беше толкова възбудена и притеснена, че дори не изчака чая да се запари както трябва.

— Боже, само го похабих!

— Няма нищо. Нали е топъл? — отвърна ѝ Девълн.

Той си доля малко мляко в чашата, а тя седна на масата срещу него и скръсти ръце под пищния си бюст. Блесналите ѝ очи не го изпускаха нито за миг.

— Просто не мога да ви обясня колко се вълнувам! Не съм се чувствала така от години!

Беше като актриса в слаба пиеса, като дъщеря на стар херцог, която в екип за езда влиза през френския прозорец и залива с порой от думи първия срещнат.

— Били ли сте наскоро в Германия? — попита тя.

— О, да. Онзи ден бях в Берлин.

— Прекрасно е човек да бъде част от всичко това! Тук хората са толкова самодоволни! Не могат да разберат какво направи Фюрера за Германия.

— И за цяла Европа — добави Девълн.

— И за цяла Европа. Сила, усещане за пълноценност, дисциплина... А тук! — Тя се изсмя надменно. — Този пиян глупак Чърчил няма представа какво върши. Хвърля се от грешка на грешка.

— Да, но не спира да упорства, нали? — отвърна сухо Девълн. — Дали ще мога да поогледам наоколо? Да ми покажете Саут Мийдоу и стария хамбар, където сте държали самолета?

— Естествено!

Тя скочи толкова ентузиазирано, че събори стола. Вдигна го и добави:

— Само да си взема палтото.

Ливадата беше по-широка, отколкото бе очаквал. Простираше се чак до редицата дървета в далечината.

— Колко е дълга? — попиша Девълн. — Двеста и петдесет или триста ярда?

— О, не! Почти триста и петдесет. Тревата е ниска, защото бяхме пуснали един местен овчар със стадото си, но животните му са вече на пазара.

— Навремето често ли използвахте ливадата за писта?

— Непрекъснато, докато ми конфискуват самолетчето. Чудесно се забавлявах.

— А машината държахте в хамбара, така ли?

— Точно така. Ей сега ще ви го покажа.

Постройката беше просторна, но както всичко останало — занемарена и порутена. Масивната врата беше ръждясала, липсваха и панти. Девълн помогна на Лавиния да отвори вратата и двамата влязоха. В единия ъгъл се виждаше ръждясал трактор, а в дъното беше натрупана прогнила слама. Иначе помещението бе празно и от дупките в покрива капеше.

— Самолет ли ще вкарате тук? — попита го тя.

— Само за малко, колкото да не се набива на очи. Лизандърът не е голям и без проблеми ще се побере тук.

— А кога ще дойде?

— Утре вечер.

— О, боже, не си губите времето.

— То е много ценно.

Те излязоха и Девълн затвори вратата. Някъде в далечината се чу изстрел.

— Това е брат ми. Да отидем да го потърсим.

Докато прекосяваха ливадата, тя отново заговори:

— Имахме приятел, немец, който навремето често ни навестяваше. Вернер Кайтел. Двамата често летяхме над околността.

Познавате ли го?

— Той загина в Британската битка.

Тя се спря за миг и после отново тръгна.

— Да, предполагам, че нещо му се е случило.

— Съжалявам — отвърна Девлън.

Лавиния сви рамене.

— Беше отдавна, майоре — въздъхна тя и ускори крачка.

Те вървяха по дигата сред тръстиката и пред погледа им изникна най-напред Нел, кучката на Шоу. Тя излезе с плясък от водата и заскача около тях, но после отново се стрелна напред. Чу се втори изстрел и не след дълго от тръстиката се появи и самият Шоу.

— Виж какво улучих, миличка — каза той и вдигна два заека.

— Имаме гости — отвърна му Лавиния.

Шоу се спря за миг, после пристъпи напред.

— Конлън, скъпи приятелю! Радвам се да те видя! Няма да се ръкуваме. Изцапан съм с кръв — възкликна Шоу, сякаш Девлън му беше дошъл на гости за уикенда. — Да влезем вкъщи да ти наля едно питие.

Тримата тръгнаха обратно по дигата. Девлън огледа мочурливата местност и въздъхна:

— Голяма пустош.

— Мъртво е, човече. Всичко в този проклет край е мъртво. Дъжд, мъгла и духове от миналото. По времето на дядо ми нещата стояха по-иначе. Само в къщата имаше двадесет и пет слуги, а Бог знае колко шетаха из имението. Сега на хората не им се работи. Там е проблемът. Проклетите болшевики са навсякъде. Ето това му харесвам на Фюрера — слага ред в живота на хората.

— Искаш да кажеш, че ги приучава да изпълняват заповедите му? — попита Девлън.

Шоу закима въодушевено.

— Точно така, старче, точно така.

Девлън разположи радиостанцията в малкия кабинет зад библиотеката. Шоу бе влязъл да се изкъпе, а Лавиния помогна на ирландеца да разпънат антените из стаята и внимателно изслуша разясненията.

— Много ли се различава от вашата? — попита Девлън.
— Малко по-съвременна е.
— Помните ли морзовата азбука?
— За бога, майор Конлън! Такова нещо не се забравя. Научих я, когато бях в девическата организация.
— Чудесно. Да видим как се справяте.

В апаратната на Принц Албрехтцрасе Шеленберг прочете първото съобщение на Девлън и се обърна към Илзе и Ейза Вогън:

— Невероятно! Утре вечер възнамерява да измъкне Щайнер. Искате да бъдете не по-късно от полунощ в имението на Шоу.

— Значи трябва да действаме — каза Ейза.

— Нямаме много работа, от вчера лизандърът е в Шерне. Трябва само да се придвижим дотам — отговори Шеленберг и се обърна към радиста: — Изпрати на „Сокол“ следното съобщение: „Ще спазим изискванията. За точния час на отлитане ще ви уведомим утре вечер.“

Шеленберг вече се бе запътил към вратата, когато радистът извика след него:

— Получи се отговор, генерале.

— Какъв е?

— „Удоволствие е да се работи с вас.“

Шеленберг се усмихна и излезе, следван от Ейза и Илзе Хубер.

— Добре ли се справих? — попита Лавиния и свали слушалките.

Брат й, който седеше пред празната камина с шише уиски в ръка, отвърна:

— На мен ми се видя добре.

— Справихте се отлично — похвали я Девлън. — Тази радиостанция се различава от онази, която сте изхвърлили в блатото. При нея има директна връзка само на къси разстояния. Да речем, в радиус двадесет и пет мили. Сега съм настроил честотата. Трябва само да натиснете копчето и готово. Когато самолетът се приближи, ще можете да разговаряте с пилота.

— Чудесно! Нещо друго?

— В седем и нещо ще се обадят от базата във Франция да потвърдят часа на отлитане. После ще разположите велосипедните фарове както ви обясних.

— Разчитайте на мен — отговори Лавиния и се обърна към Шоу.
— Не е ли прекрасно, скъпи?

— Да, момичето ми — каза той със светнали от уискито очи и си наля поредната чаша.

— Време е да тръгвам — съобщи Девлън, леко подразнен от поведението на стареца. — Ще се видим утре вечер.

Шоу измърмори нещо, а Лавиния отведе ирландеца в кухнята да си вземе шинела и шапката.

— Ще се оправи ли? — попита той на прага.

— Макс ли? О, да. Не се притеснявайте, майоре.

— Е, доскоро.

Навън заваля. Девлън тръгна по алеята, но от камионетката нямаше и следа. Той зачака с ръце в джобовете и едва след половин час Райън се появи.

— Добре ли мина? — попита той.

— Ние прекарахме чудесно — намеси се Мери. — Рай е прекрасно място.

— Радвам се за вас — каза кисело Девлън. — Тия двамата не ми предложиха нито залък.

Ейза тъкмо привършваше обяда си, когато Шеленберг нахлу в столовата.

— Малка промяна в плановете. Получих съобщение, че райхсфюрерът иска да ме види. Най-интересното е, че трябва да заведе и теб.

— Защо?

— Изглежда, са те наградил с Железен кръст за храброст първа степен, а райхсфюрерът обича лично да закача ордените на офицерите си.

— Боже, какво ли би казал баща ми! Та аз съм завършил „Уест Пойнт“!

— Другият проблем е, че Химлер е във Вевелсбург. Нали си чувал за това място?

— О, да. Кътче от рая според всеки добър есесовец. Как ще се отрази на плановете ни?

— Няма страшно. На десет мили оттам има база на Луфтвафе. Ще отлетим за там, а после за Шерне. — Шеленберг погледна часовника си. — Срещата е в седем, а райхсфюрерът изключително държи на точността.

В шест и половина над Темза беше паднал непрогледен мрак. Райън придърпа моторницата към малкия пристан и каза на Мери:

— Чакай тук. Няма да се бавим.

Девлън взе инструментите и фенера и слезе от лодката. Нивото на водата в тунела сега беше по-високо, на места стигаше дори до гърдите им, но те продължаваха да вървят, докато не се озоваха пред решетката.

— Сигурен ли си? — попита Райън.

— Майкъл, ти каза, че всичко ще мине гладко, но съгласи се, ще изпадна в идиотско положение, ако утре дойда да измъкна Щайнер и се окаже, че не мога да сваля проклетата решетка!

— Добре, да започваме тогава.

— И без да вдигаш шум. Не ми се ще да разбудим духовете горе.

Именно това затрудни значително задачата. Бавното и предпазливо човъркане в стената отне доста време. Някои от тухлите паднаха почти веднага, но други се оказаха здраво закрепени и не поддаваха. Само едната страна на решетката им отне половин час. След още петнадесет минути приключиха.

— Прав беше, по дяволите — въздъхна Райън и ядосано дръпна решетката.

Девлън взе фенера и освети криптата.

— Ще вляза да разгледам.

— Внимавай — предупреди го Райън.

Девлън се промуши през отвора и нагази във водата, която стигаше почти до раменете му. Криво-ляво стигна до стъпалата, изкачи ги и застана пред вратата. Край него изцвърча плъх и се гмурна в тъмната вода. Девлън леко натисна дръжката, вратата едва доловимо изскърца и се отвори. Той видя олтара и статуята на Светата Дева, обляна от светлината на свещите. Лайъм внимателно огледа пустия

параклис. Изведнъж другата врата се отвори и в църквичката влезе монахиня. Девльн предпазливо затвори вратата и се върна обратно.

— Всичко е наред — каза той на Райън и се измъкна през отвора.
— Да се махаме.

Шеленберг се разпореди да заредят самолета, извика дежурната кола и двамата с Ейза потеглиха за Вевелсбург. Валеше сняг, но когато приближиха, замъкът засия пред тях в целия си блясък. Всички прозорци светеха и над портала имаше дори прожектор. Тук правилата за противовъздушна защита не важаха.

Ейза погледна замъка, извисил кули сред пухкавия сняг и възкликна:

— Боже мой! Невероятно е!

— Знам — отвърна Шеленберг и затвори прозорчето между тях и шофьора. — Прилича на филмов декор. А всъщност е лично убежище на райхсфюрера, център за изследвания на расата и втори дом за елита на СС.

— И какво правят тук?

— Райхсфюрерът е луд по крал Артур и рицарите на Кръглата маса. Той и дванадесет от най-верните му помощници сядат около кръглата маса и се правят на рицари.

— Вие не сте сред тях, нали?

— Определено не. Човек трябва да е луд, за да участва в такава игра. Имат мемориал със свастика на тавана и пода, на която да изгорят останките на богоизбраните. Дванадесет пиедестала с урни върху тях чакат праха им.

— Шегувате се!

— Съвсем не. Ще ви ги покажа, ако ни се удаде случай. — Шеленберг се засмя и поклати глава. — И такива хора се разпореждат със съдбата на милиони.

Те се записаха във фоайето и оставиха шинелите и фуражките си на дежурния сержант, който погледна в бележника си и каза:

— Да, генерал Шеленберг, райхсфюрерът ви очаква в седем часа в своята дневна в южното крило. Ще ви заведе.

— Няма нужда. Знам пътя.

Ейза тръгна след Шеленберг и когато завиха по коридора, каза:

— Прав сте. Това тук ще засрами и Луис Майер^[1].

Шеленберг погледна часовника си.

— Имаме петнадесет минути. Елате, ще ви покажа мемориала, за който говорих.

Малко по-нататък видяха десетина стъпала, които водеха към дъбова врата. Шеленберг я отвори без усилие и отвътре се чува гласове. Генералът се спря и свъси вежди. После даде знак на Ейза да мълчи и двамата прекрачиха прага.

Овалната зала тънеше в полумрак, по стените играеха сенки. Ейза видя пиедесталите и урните, за които му разказа Шеленберг, забеляза кладата под пречупения кръст, но най-силно впечатление му направиха присъстващите. От едната страна стоеше Росман, адютантът на Химлер. Самият райхсфюрер бе застанал пред кладата лице в лице с щурмбанфюрер Хорст Бергер. Всички бяха облечени в парадни униформи.

— Бергер, доведох ви тук, на това свято място, преди да изпълните, бих казал, свещената си мисия.

— За мен е чест, райхсфюрер.

— А сега да повторим всичко. Утре в шест вечерта ще посрещнете самолета на Фюрера в базата на Луфтвафе край Шербург. Аз ще пътувам с него. Ще ни ескортирате до замъка Бел Ил, където ще пренощуваме. В седем сутринта Фюрера ще закуси с Ромел и адмирал Канарис.

— Кога да пристъпя към действие, райхсфюрер?

Химлер сви рамене.

— Няма значение. Според мен към края на закуската. Колко постови сте предвидили?

— Тридесет.

— Отлично. Мисля, че са достатъчно.

— Всички са проверени, райхсфюрер.

— Колкото по-малко, толкова по-добре. Ние сме членове на забележително братство, Бергер, макар че някои хора не биха се съгласили с намеренията ни. Ето генерал Шеленберг например. Той е по-хитър от лисица. Затова исках да отвлека вниманието му през последните три седмици и му възложих тази абсурдна мисия. От нашите агенти научих, че Варгас, който работи за нас в Лондон, има

вземане-даване и с британците, но не казах това на Шеленберг, нали, Росман?

— Да, райхсфюрер.

— Така че онзи ирландец Девълн няма да остане дълго на свобода.

— Това може само да ме радва, райхсфюрер — каза Бергер.

— Можехме да спечелим тази война още при Дюнкерк, Бергер, ако Фюрера беше разрешил на танковете да навлязат в страната. Но той им нареди да спрат. После дойде Русия, катастрофа след катастрофа. След това и Сталинград — най-тежкото поражение, което е претърпявала немската армия. Грешка след грешка, а той все не иска и да чуе нечий съвет.

— Всеки разумен човек би се вслушал, райхсфюрер — кимна Бергер.

— И както можеше да се очаква, Германия, нашата любима родина, затъва все повече и повече. Затова Фюрера трябва да умре, Бергер, и именно вие ще извършите това свещено дело. Ромел, Канарис и Фюрера. Дватама го нападат, той среща смъртта си, а верните есесовци убиват и тях.

— А после? — попита Бергер.

— Ние, есесовците, естествено поемаме управлението на страната. И тогава войната може да продължи — без слабости, без бягство от отговорност. — Химлер сложи ръка на рамото на Бергер. — Ние сме част от свещено братство, майоре. Завиждам ви за този шанс.

Шеленберг кимна на Ейза и затвори вратата подире си.

— Боже мой! — възкликна Ейза. — И какво ще правим сега?

— Ще спазим уговорката. Ако разбере, че сме го подслушали, живи няма да излезем оттук. Каквото и да каже Химлер, оставете на мен да говоря и в никакъв случай не споменавайте нищо за Девълн — предупреди го генералът и двамата забързаха по коридора.

Когато стигнаха до дневната на Химлер в южното крило, Шеленберг седна зад бюрото на Росман и каза:

— Сега ще чакаме. Най-вероятно ще влязат през задния вход.

След миг вратата се отвори и от дневната излезе Росман.

— А, ето ви и вас.

— Съвсем навреме — отвърна Шеленберг и тръгна към стаята.

Седналият зад бюрото Химлер вдигна поглед към двамата.

— Е, генерале, значи това е хауптшурмфюрер Вогън, пилотът, когото избрахте за мисията Щайнер.

— Да, райхсфюрер.

— Някакви новини от господин Девлън?

— За съжаление не, райхсфюрер — отвърна Шеленберг.

— Ако трябва да бъда откровен, винаги съм смятал тази мисия за трудноосъществима. Утре вечер Фюрера ще пристигне в „Бел Ил“. В седем часа на следващата сутрин Канарис и Ромел ще закусят с него. Аз, разбира се, също ще присъствам. В момента двамата глупаци се забавляват из Нормандия. Хрумнала им е безумната идея, че съюзниците ще атакуват оттам, и се опитват да убедят и Фюрера в това.

— Разбирам, райхсфюрер.

— Но както и да е. Да преминем към същността на въпроса. Повиках ви тук заедно с офицер Вогън, защото... Росман!

Росман отвори кутийка за медали, Химлер се изправи, извади отвътре Железен кръст за храброст и го закачи на куртката на Ейза.

— Хауптшурмфюрер Ейза Вогън от легиона „Джордж Вашингтон“, присъждам ви това отличие за проявена храброст във въздушната битка над Полша.

— Райхсфюрер — кимна Ейза, който едва-едва успя да запази сериозното си изражение.

— А сега сте свободни. Има още много работа.

Шеленберг и Ейза излязоха набързо, взеха шинелите и фуражките си и се качиха в мерцедеса, който чакаше отвън.

— Какво разбрахте от цялата тази работа? — попита Ейза, щом потеглиха.

— Само едно: убийството на Хитлер би имало фатални последици. Със своите грешки той поне ни дава надежда за близък край на войната. Виж, ако Химлер дойде на власт... Можете ли да си представите какво ще стане, ако това животно получи абсолютна власт над всичко, над СС, над правителството, над армията? Войната може да продължи с години.

— И как смятате да постъпите? Да предупредите Ромел и Канарис?

— Първо, не знам къде се намират, второ, надали ще ми повярват. Кой ще приеме сериозно моята дума, след като от другата

страна е райхсфюрерът?

— Стига, генерале! Според Лайъм Девлън вие сте умен човек. Сигурен съм, че ще измислите нещо.

— Ще напрегна целия си мозък — обеща му Шеленберг, — но за момента нека се съсредоточим върху пистата и самолета. Трябва да отлетим незабавно. Колкото по-скоро кацнем в Шерне, толкова по-добре.

---

[1] Собственик на филмовата компания „Метро Голдуин Майер“.
— Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всяка сутрин в единадесет дежурният полицай носеше на Щайнер чаша чай. Този ден той закъсна пет минути и завари германеца да чете, седнал до прозореца.

— Ето чая ви, полковник.

— Благодаря, ефрейтор.

— Чудех се дали не бихте предпочели кафе? — попита ефрейторът просто за да размени няколко думи с Щайнер. Полковникът му харесваше.

— Но аз съм израснал с чай, ефрейтор. Ходил съм на училище тук, в Лондон. В „Сейнт Пол“.

— Наистина ли, сър? — подхвърли полицаят и се запъти към вратата.

— Върна ли се лейтенант Бенсън? — попита Щайнер.

— Отпускът му изтича днес в полунощ, сър, но доколкото го познавам, ще дойде още довечера. Нали знаете какви са младите офицери. Горят от желание за работа. Гледат час по-скоро да получат нова нашивка.

Той излезе, резето щракна и Щайнер се върна на стола до прозореца. Зачака да стане пладне, както бе чакал и вчера, едва сдържайки нетърпението си.

Навън отново валеше. Над града бе паднала мъгла, толкова гъста, че той едва виждаше отсрещния бряг. По реката се спусна огромен товарен кораб, следван от множество по-малки баржи. Щайнер ги проследи с очи и чак тогава видя момичето; изглеждаше точно както Девлън го бе описал; с черна барета и овехтяло палто.

Мери закуцука по паважа с вдигната яка и ръце, пъхнати дълбоко в джобовете, спря, облегна се на стената и зарея поглед по реката. Не погледна към приюта. Девлън я бе предупредил да не го прави. Просто постоя така десетина минути, после се обърна и си отиде.

Щайнер се разтрепери от вълнение и се улови за решетката на прозореца, за да успокои нервите си. Вратата зад него отново се отвори и ефрейторът влезе в стаята.

— Ще прибера съдовете, ако сте готов, полковник.

— Да, благодаря ви.

Полицаят взе подноса и тръгна към вратата.

— Не знам кой от вас е дежурен тази вечер, но ще сляза да се изповядам — каза му Щайнер.

— Добре, сър, ще запиша. В осем, както обикновено, нали?

Той излезе и заключи вратата. Щайнер чу как стъпките му заглъхват по коридора и отново стисна решетката.

— А сега да се молим, господин Девълн, да се молим — прошепна той.

Когато отиде в „Сейнт Патрик“, Девълн бе с шинел и униформа. Сам не знаеше защо идва — дали заради гузната си съвест или просто за да се поотпусне. Знаеше само, че не може да си тръгне, без да каже дума на стария свещеник. Съзнаваше, че го е използвал и това не му даваше мира. Най-лошото от всичко бе, че същата вечер двамата щяха да се срещнат отново в приюта „Светата Дева“. Нито срещата, нито неудобството от нея можеха да се избегнат.

В църквата бе тихо. Отец Мартин беше сам и подреждаше цветята пред олтара. Като чу стъпки зад гърба си, той се обърна и на лицето му грейна ведра усмивка.

— Здравейте, отче.

Девълн се усмихна с усилие.

— Наминах да ви кажа, че довечера ще се видим за последен път. Сутринта получих заповедта.

— Не я очаквахте толкова рано, нали?

— Може да се каже. Връщат ме на служба. Трябва да се явя във военната болница в Портсмут — излъга Девълн през зъби.

— Е, какво да се прави, нали сме във война.

— Да, войната, проклетата война, отче — кимна Девълн. — Продължи толкова време и заради нея всички вършим неща, които иначе никога не бихме вършили. Неща, от които после ще се срамуваме.

— Виждам, че сте притеснен, синко — каза благо свещеникът. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, отче, в този случай не. Има неща, с които човек трябва да се справи сам — отвърна Девълн и му подаде ръка. — За мен беше удоволствие да се запозная с вас, отче.

— За мен също — отвърна отецът.

Ирландецът се обърна и излезе, вратата хлопна подире му. Стариият свещеник постоя някое време озадачен, а после отново се зае с цветята.

В четири часа, когато Шеленберг тръгна да търси Ейза, над Шерне също бе паднала лека мъгла. Намери го в един от хангарите. Въртеше се около самолета заедно с Лебер.

— Как е? — попита генералът.

— Идеално, генерале — усмихна се Лебер. — По-добре не може и да бъде. Хауптцурмфюрерът естествено отново проверява всичко. За пети път, но това е разбираемо.

Лизандърът беше с отличителните знаци на Кралските военновъздушни сили, изписани върху парче бял плат, както бе поискал Ейза, а свастиката на опашката бе закрыта с черен плат.

— Разбира се, не гарантирам, че камуфлажът няма да падне по време на полета, но ще стискаме палци.

— А времето? — попита Шеленберг.

— Променливо. Видимостта може да намалее. Насам се придвижват неблагоприятни въздушни фронтове. Попитах в базата ни в Шербург, но, честно казано, и оттам не могат да дадат точна информация. Времето е непредсказуемо.

— Но самолетът е готов, нали? — попита Шеленберг.

— О, да — отвърна му Ейза. — Едно от предимствата на тази красавица е, че има допълнителен резервоар. Вероятно британците са я ползвали за специални цели. По моя преценка полетът до Шербург ще ми отнеме около час и половина, а благодарение на разузнавачите от Луфтвафе, приближа ли английския бряг, ще мога да премина на честотата на Кралските военновъздушни сили.

— Отлично. А сега да се поразходим. Имам нужда от глътка чист въздух.

Навън ръмеше. Двамата тръгнаха по пистата и Шеленберг мълчаливо запали цигара. Когато стигнаха до края на полосата и

спряха пред оградата над морето, генералът попита:

— Безпокоите ли се?

— От пътуването ли? — отвърна Ейза. — Самият полет не ме тревожи. По-скоро ситуацията отгатък.

— Да, там всичко зависи от Девлън.

— Да предположим, че всичко мине нормално и утре сутринта докарам нашите хора тук. А после? Знаете ли нещо за Бел Ил? Имате ли представа как ще се развият събитията?

— Да, всичко ще бъде едно приключение. Но поне ще е лесно. Обичам лесните неща. Доставят ми удоволствие — отвърна генералът.

— Целият съм в слух.

— Е, добре, Фюрера ще закусва с адмирала, райхсфюрера и Ромел. Бергер ще ги нападне в края на закуската.

— Да, знам, нали бях там. Забравихте ли?

— А ако ние тримата, вие, аз и Девлън, пристигнем преди срещата и разкрием заговора...

— Също ще попаднем в кюпа. Дори да разкажем своята версия на Фюрера, Бергер и хората му пак ще се отърват.

— Да. И райхсфюрерът безболезнено ще ме отстрани от войната — усмихна се Шеленберг. — Но имаме един коз, за който още не съм споменал. Помните ли Дванадесета парашутна част край Сент Обен, хауптман Ерих Крамер и тридесет и петте му парашутисти?

— Да.

— Според вас какво ще стане, ако полковник Курт Щайнер — живата легенда, се появи при тях и им каже, че се нуждае от услугите им, защото на десет мили оттам есесовците подготвят заговор срещу фюрера?

— Господи! — възкликна Ейза. — Та тези момчета ще го последват навсякъде!

— Точно така. А парашутистите открай време се славят с омразата си към СС.

— Номерът може и да успее.

— Стига всичко останало да мине добре.

— Ако правилно съм разбрал, ние отиваме първи, а Щайнер идва по-късно, така ли?

— Да, петнадесет минути по-късно.

— Ще бъде адска закуска — отбеляза Ейза.

— Е, засега предпочитам да не мисля за това — отвърна генералът. — В момента главата ми е заета с други неща. Да отидем да изпием по чаша кафе.

Девлън седеше в кухнята на Райън и преглеждаше разпръснатите по масата предмети.

— Да видим с какво разполагаме — каза той. — Полицайте сигурно имат белезници, но ще взема и малко канап за всеки случай.

— Приготвил съм лепенки да им запушим устата — докладва Райън. — Не забравяй и за свещеника.

— Щеше ми се да не го закачаме, но няма как — каза Девлън.

— А оръжие?

— Ще взема моя смит-енд-уесън и валтера със заглушителя, дето го прибрах от Карвър. Може да ни потрябват.

— Мислиш ли, че ще се наложи да убием някого? — попита разтревожено Райън.

— Само в краен случай. Взе ли си торбичката?

— Боже, щях да забравя! — възкликна Райън, отвори чекмеджето на масата и извади кожена торбичка, пълна с олово. Почти всички лондонски таксиджии имаха такова средство за самозащита.

Девлън взе торбичката, претегли я на ръка и я сложи до валтера.

— Е, това май е всичко? — попита Райън.

— Остава само да измъкнем Щайнер — усмихна му се Девлън.

В този момент вратата се отвори и влезе Мери.

— Умирам от глад, момичето ми — подвикна ѝ Райън. — Ще ни изпържиш ли яйца с бекон?

— Разбира се, но сме останали без хляб, пък и чайт ни свърши. Ще изтичам до бакалията, преди да затворят — отвърна Мери, грабна баретата и палтото си и излезе.

Старата магазинерка измъкна отнякъде консерва съомга и пакет цигари, даде ѝ хляб и чай и Мери забърза обратно към къщи. Мъглата ставаше все по-гъста. Движението по улицата вече намаляваше, но тя все пак поспря на ъгъла и внимателно се огледа, преди да пресече.

Ерик Карвър беше спрял лимузината на брат си на светофара. Мери прекоси платното точно пред него и той ясно я видя. Тя се качи на отсрещния тротоар и сви в една пресечка. Щом светна зелено, Ерик я последва, паркира колата до бордюра и предпазливо тръгна след нея. Мери зави по Кейбъл Уорф и забърза към къщи, колкото ѝ позволяваха силите. Ерик се затича подире ѝ и внимателно надникна иззад ъгъла точно когато Мери отваряше вратата на кухнята. Отвътре се чу гласът на Девълн:

— А, ето те и теб. Влизай бързо!

Вратата се затвори и Ерик процеди през зъби:

— Е, копеле, сега вече няма да ти се размине.

Джак Карвър се обличаше в спалнята си, когато Ерик нахлу с гръм и трясък при него.

— Колко пъти да ти повтарям, Ерик? Не желая никога да влиза тук, когато се обличам. Това се отнася и за теб — скара му се Карвър.

— Намерих го, Джак! Открих къде се крие онова гадно копеле! Видях момичето и го проследих. Онзи е в къщата ѝ.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен, по дяволите!

— Къде е къщата?

— На улица Кейбъл Уорф в Уапинг.

— Чудесно! — зарадва се Карвър, облече самото си и излезе.

Ерик го последва.

— Е, и какво ще правим? — попита той брат си.

— Какво ли? Ще го очистим.

— Кога?

Карвър погледна часовника си.

— Довечера имам много важна работа, нали знаеш? Надявам се, че ще свърша до десет и след това ще го посетим. Тъкмо ще се е приготвил да си легне, доволен от изминалия ден. Ще идем само аз, ти и този приятел — каза усмихнат Карвър и извади браунинг от чекмеджето си.

Лицето на Ерик се изкриви в зловеща гримаса.

— Исусе, Джак, изгарям от нетърпение!

Лейтенант Бенсън дойде в приюта малко след седем, поздрави портиера и се качи направо на последния етаж. Всъщност, както бе казал полицаят сутринта, отпускът му още не бе изтекъл, но единственият влак от Норуич, където живееха родителите му, пристигаше в Лондон следобед.

Бенсън мина по коридора и влезе в кабинета си. На бюрото му седеше дежурният ефрейтор, който скочи на крака, щом го видя.

— Значи се върнахте, сър.

— Естествено, отпускът ми изтича довчера. Къде е сержант Морган?

— Тръгна си преди около час, сър.

— Всичко наред ли беше, докато отсъствах?

— Да, сър.

— Добре, да погледнем дневника. Виждам непознато име сред списъка на посетителите. Майор Конлън?

— О, да, сър, отчето. Той обиколи болните заедно с отец Мартин и сестрата.

— Кой му даде разрешение?

— Имаше военновременен пропуск, сър. От онези, които позволяват неограничен достъп. Мисля, че сержант Морган записа данните.

— Да, виждам. Въпросът е какво търси този Конлън тук?

— Нямам представа, сър. Стори ми се добър човек — посивяла коса, очила... по лицето му ще речеш, че е преживял доста неща. А, имаше и Кръст за храброст, сър.

— Е, това може да означава какво ли не — отвърна замислено Бенсън. — Ще слеза да навестя сестрата.

Когато лейтенантът почука и влезе в кабинета, сестра Мария Палмър седеше зад бюрото си и ведро му се усмихна.

— Вече сте тук? Добре ли прекарахте отпуска си?

— Да, не мога да се оплача. Отец Мартин в приюта ли е?

— Тъкмо слезе в параклиса за изповеди. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Някой си майор Конлън е идвал тук, докато ме нямаше.

— А, да, военният свещеник. Добър човечец. Пуснали са го в отпуск по болест. Доколкото разбрах, миналата година е бил ранен в

Сицилия.

— Добре, но какво прави тук?

— Нищо. Просто го разведох из приюта. Веднъж замести отец Мартин. Той напоследък не се чувства добре, нали знаете.

— Идвал ли е пак?

— Не, научих от отец Мартин, че вече е получил назначение. Струва ми се, в някаква военна болница в Портсмут — отвърна сестрата, леко озадачена. — Има ли някакъв проблем?

— О, не, просто когато се появяват неканени гости с военни пропуски, не е зле да се разбере какви са, що са.

— Прекалено много се тревожите.

— Може би сте права. Лека нощ, сестро — отговори лейтенантът, но съмнението, което се беше загнездило в съзнанието му, не го напусна и щом се върна в кабинета си, Бенсън се обади на Дъгъл Мънроу.

Джак Картър беше заминал за Йорк и влакът му оттам щеше да пристигне в Лондон не по-рано от десет часа. Ето защо, когато Бенсън телефонира, Мънроу беше сам в кабинета си. Генералът търпеливо изслуша лейтенанта и каза:

— Добре че се обаждате. И на мен не ми харесва разни офицери с пропуски да си врат носа в нашите работи, но ето че го правят. Това е едно от неудобствата на приюта, Бенсън. Хората, които служат на религията, не са като останалите.

— Записали сме данните на Конлън в дневника, сър. Искате ли да ви ги дам?

— Знаете ли, вече привършвам тук. Ще се отбия на път за вкъщи — отвърна Мънроу. — След около час и нещо.

— Чакам ви, сър.

Бенсън затвори телефона и ефрейтор Смит, който стоеше на вратата, му доложи:

— Полковник Щайнер е изявил желание да слезе в параклиса, сър.

— Какво пък толкова има да изповядва, след като от сума ти време е затворен тук? — учуди се лейтенантът.

— Не знам. Записал се е за осем часа, както обикновено с ефрейтор Рос ли да го придружим?

— Не. Ще отидем двамата с теб. Очаквам генерал Мънроу, но той ще дойде не по-рано от осем и половина. А сега ми донеси чаша чай.

В Шерне времето определено се беше опълчило срещу тях. Откъм морето се носеха мъгла и дъждовни облаци. Шеленберг и Ейза Вогън стояха до радиостанцията и нетърпеливо очакваха сержант Лебер да провери обстановката в Шербург.

Не след дълго той се обърна към тях и каза:

— Самолетът на Фюрера е пристигнал благополучно, генерале. Приземил се е в шест часа, точно преди времето да се развали.

— Е, каква ми е присъдата? — попита Ейза.

— На места над Ламанша ще срещнете силни ветрове.

— Мога да се оправя с тях. Друго?

— Над Южна Англия има мъгла, от Лондон чак до брега. Освен това прогнозираат, че през нощта времето ще се влоши — добави Лебер с тревога в гласа. — Откровено казано, скапана работа, сър.

— Не се безпокойте, сержант. Ще се оправя някак си.

Ейза и Шеленберг излязоха навън и притичаха под дъжда до бараката, която им бяха предоставили. Шеленберг седна на леглото и си наля шнапс.

— Искате ли? — предложи той на Ейза.

— По-добре не — отвърна Ейза и запали цигара.

За миг настъпи тишина, която Шеленберг наруши:

— Вижте какво, ако мислите, че е опасно, ако не желаете да тръгнете...

— Дума да не става — прекъсна го Ейза. — При всяко положение тръгвам. Животът на Девълн зависи от мен. Не мога чисто и просто да го зарежа. Ветровете не ме притесняват. По време на Зимната война във Финландия всеки ден се борех с урагани. А колкото до мъглата, излитането не е сложно, кацането ме тревожи. Опасявам се, че няма да успея да се приземя.

— В такъв случай ще трябва да се върнете.

— Лесна работа, но както спомена Лебер, и тук няма да е по-добре.

— И как ще постъпите?

— Ще тръгна колкото е възможно по-късно. Девлън ме иска там в полунощ. Ще изчакам до десет, дано времето дотогава се пооправи.

— А ако не се оправи?

— Ами ще рискувам.

— Добре — отвърна Шеленберг и се изправи. — Ще пратя съобщение до имението на Шоу.

Седнала пред радиостанцията със слушалки на главата, Лавиния Шоу прие съобщението. Тя бързо натрака „Прието“, свали слушалките и се обърна към брат си, който седеше пред камината:

— Няма да тръгнат преди десет, скъпи. Времето е лошо.

Тя отиде до френския прозорец, дръпна завесите и се загледа навън.

— Мисля, че това отвратително време е много подходящо за такова конспиративно кацане — присъедини се към нея брат й.

— Не говори глупости, Макс. Най-лошото за един пилот е мъглата. Помниш ли как през тридесет и шеста не можах да се приземя в Хелмсли? Кръжах горе, докато останах без капка гориво и се разбих в една стена. Едва не се претрепах тогава, забрави ли?

— Извинявай, момичето ми. Бях забравил.

На терасата пред тях заплющяха едри капки дъжд.

— Ето това ще поразее мъглата — отбеляза Шоу. — Хайде, затвори прозореца и да пийнем по още едно.

— Всичко ли взе? — попита Майкъл Райън, когато лодката достигна малкия кей.

Девлън, облечен в тъмносин гащеризон и с ботуши, опипа джобовете си и провери съдържанието им.

— Всичко е на мястото си — отвърна той.

— Да бях дошъл с теб, а?

— Не, по-добре да се оправя сам, Майкъл. При най-малката засечка ти и Мери моментално изчезвате отгук. Тая гадна мъгла ни

идва донякъде като божия благодат — каза Девлън и се обърна към Мери: — Права беше за мъглата.

Момичето се приближи и го целуна по бузата.

— Бог да ви пази, господин Девлън. Молих се за вас.

— Е, значи всичко ще мине като по мед и масло — отвърна Девлън и се качи в лодката.

Нивото на водата не бе високо, а това вече беше нещо. Той влезе в тунела, като си осветяваше пътя с фенера, извървя разстоянието до отвора в стената и погледна часовника на ръката си. Беше осем и няколко минути. После се провря в криптата, нагази в дълбоката вода и изкачи стъпалата.

Дъгъл Мънроу свърши по-рано, отколкото бе очаквал, обади се на дежурния шофьор и му нареди да го закара до „Светата Дева“. Беше тежко пътуване, колата пълзеше в мъглата с не повече от петнадесет мили в час. Беше вече осем часът, когато стигнаха до приюта.

— Няма да се бавя — каза Мънроу и слезе от колата.

— Ще се дръпна встрани, сър. Иначе някой може да ме удари отзад. Ето там, малко по-надолу.

— Ще те намеря — отвърна генералът и позвъни на вратата.

Портиерът веднага отвори и го поздрави:

— Добър вечер, генерале.

— Сестра Мария тук ли е?

— Не, повикаха я в болницата на Кромуюел роуд.

— Добре. Ще се кача горе. Искам да се видя с лейтенант Бенсън.

— Преди пет минути го видях, сър, отиваше в параклиса с един от ефрейторите и онзи немски офицер.

— Така ли? — Мънроу се поколеба, после тръгна към параклиса.

Девлън отвори вратата за параклиса и се смрази от изненада. На около шест фута, застанал гърбом към него, ефрейтор Смит разглеждаше някаква статуя. Бенсън беше до входа. Девлън изобщо не се поколеба. Измъкна торбичката с олово, удари Смит по тила и се скри зад вратата миг преди ефрейторът да се строполи на пода.

— Смит? Какво става? — извика Бенсън.

Той изтича по пътеката, видя тялото и застина. Едва тогава разбра, че става нещо нередно и посегна към револвера си, но Девълн изникна пред него с валтера в едната и торбичката в другата ръка.

— Недей, синко. Този пистолет издава шум колкото едно изкашляне. А сега се обърни.

Бенсън се подчини и Девълн го халоса с оловото. Младият лейтенант изохка и рухна върху Смит.

Ирландецът набързо пребърка двамата за белезници, но намери само у ефрейтора.

— Там ли сте, полковник? — извика той.

Щайнер излезе от изповедалнята, последван от отец Мартин. Старият пастор изглеждаше стреснат и объркан.

— Майор Конлън? Какво става тук?

— Наистина съжалявам, отче — отвърна Девълн и му сложи белезниците.

— Значи не сте свещеник.

— Чичо ми беше, отче.

— Прощавам ти, синко — каза отец Мартин.

В този момент вратата се отвори и Дъгъл Мънроу влезе в параклиса. Преди генералът да реагира, Щайнер стисна гърлото му с желязна хватка.

— Този пък кой е? — попита Девълн.

— Бригаден генерал Дъгъл Мънроу — отвърна Щайнер. — От УСО.

— Сериозно! — възкликна Девълн и премести пистолета в дясната си ръка. — Както навярно забелязахте, това чудо е със заглушител, генерале, така че бъдете благоразумен.

Щайнер отслаби хватката си и Мънроу промълви:

— Боже мой, Девълн! Лайъм Девълн!

— Тъй вярно, генерале.

— А сега? — попита Щайнер.

— Сега ни предстои кратко пътуване по реката, лека разходка из провинцията, а после изчезваме, докато тези юнаци обикалят насам-натам да ни търсят.

— Значи имате намерение да летите — каза Мънроу. — Много интересно.

— Ех, тази моя пуста уста! — въздъхна Девлън и опря дулото в брадичката на генерала. — Ако ви оставя тук, ще пуснете всички самолети от Кралските военновъздушни сили подире ни. Мога и да ви убия, но днес съм много великодушен.

— Тогава? — попита Мънроу.

— Ще трябва да ви вземем с нас — каза Девлън и кимна на Щайнер. — Наглеждай го.

После отиде до вратата, откряна я и огледа фоайето. В този момент портиерът излезе от кабинката си с поднос в ръка и подсвирквайки си, се качи на втория етаж.

— Чудесно. Няма да се наложи да си измокрите краката. Ще излезем през парадния вход. В тази мъгла никой нищо няма да забележи.

Девлън отвори вратата и бутна генерала напред с опрания в гърба му валтер.

— Не забравяйте, генерале — една дума и стрелям!

Щайнер отвори вратата и излезе навън. Мъглата беше гъста, кафеникава — каквато може да бъде само в Лондон, и нагарчаше. Девлън изтича Мънроу до отсрещния тротоар, а Щайнер ги последва. Наоколо не се виждаше жива душа. Останали сами с мислите си, тримата заслизаха по стъпалата към малкия кей. Когато стигнаха, Девлън спря и даде пистолета си на Щайнер.

— Долу ме чакат приятели. Не ми се ще тази стара хиена да ги види. Нищо чудно да ги обеси в Уондсурт Гоул.

— Само ако го заслужават — намеси се Мънроу.

— Въпрос на гледна точка.

Девлън бързо стегна китките на генерала с канап, свали коприненото му шалче и му завърза очите.

— Така е добре. Да потегляме — каза той и тръгна по кея, хванал Мънроу под ръка.

— Ти ли си, Лайъм? — подвикна тихо Райън, когато лодката изплува от мъглата.

— Аз я, кой друг. Дай да изчезваме оттук — отвърна му Девлън.

В спалнята на Райън Девлън набързо облече свещеническия костюм и тъмното поло, събра малкото си багаж, напъха го в сака

заедно с двата пистолета, провери смит-енд-уесъна в кобура си и излезе. В кухнята Щайнер пиеше чай с Райън, а Мери го гледаше със страхопочитание.

— Добре ли сте, полковник? — попита Девлън.

— Повече не може и да се желае, господин Девлън.

Ирландецът му подхвърли шинела, който бе задигнал от Военноморския клуб, и каза:

— Това ще скрие униформата, а Мери със сигурност ще ви измисли отнякъде и един шал.

— Разбира се — отговори Мери и само след миг се върна с бял копринен шал.

— Много мило — благодари Щайнер.

— Добре. Да тръгваме. — Девлън отвори малкия килер под стълбата и измъкна Мънроу, който седеше там все още с превръзка на очите. — Хайде, генерале — подкани го той и погледна часовника си. — Вече е девет. Измина един много дълъг час, Майкъл, стари приятелю. Време е за път.

Двамата мъже си стиснаха ръцете, а когато Девлън се обърна към Мери, тя бе обляна в сълзи. Девлън метна сака си в камионетката и разпери ръце. Момичето се хвърли в прегръдките му.

— Пред теб е целият прекрасен живот, а ти самата си прелестно момиче.

— Никога няма да ви забравя — изхлипа Мери. — Всяка вечер ще се моля за вас.

Девлън бе твърде завладян от предстоящото пътуване, за да й каже още нещо. Той се качи в колата до Щайнер и потегли.

— Добро момиче — обади се немецът.

— Да. Не биваше да ги замесвам, нито тях, нито стария пастор, но нямах друг изход.

— Такива са правилата на играта, в която участваме, господин Девлън — каза Мънроу отзад. — Кажете ми нещо просто за да задоволите любопитството ми. Варгас ли?

— О, надуших този плъх още от самото начало — отвърна Девлън. — Все ми се струваше, че едва ли не ме очаквате с отворени обятия. Знаех, че единственият начин да изиграя вас е да изиграя Варгас. Затова той все още получава запитвания от Берлин.

— А свързките ви? Никой от тях не действа активно напоследък, прав ли съм?

— Горе-долу.

— Бих казал, че ви щрака мозъкът, но не забравяйте старата поговорка: пилците се броят наесен.

— И как да я разбирам?

— Мъгла, господин Девлън, мъгла.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В задната зала на „Астория“ Джак Карвър играеше хазарт. Изобщо не му вървеше, а ако имаше нещо, което можеше да го изкара извън нерви, това бе загубата на пари.

В осем и половина той заряза играта, запали пура и застана на балкона над балната зала. Ерик, който танцуваше долу с някакво момиче, веднага го забеляза.

— Извинявай, съкровище, друг път ще продължим — каза той и се качи при брат си. — Бързо свършихте, Джак.

— Ами да, писна ми.

Ерик, който добре познаваше брат си, реши, че няма смисъл да се задълбочава, и смени темата:

— Мислех си, Джак... Наистина ли не искаш да вземем някое от момчетата с нас?

Карвър побесня.

— За какво намекваш? Че не мога да се справя сам с оня нещастник? Че трябва да си вода биячи?

— Няма такова нещо, Джак. Просто си помислих.

— Много мислиш. Ела само да ти покажа как ще го подредим онова ирландско копеле.

Автомобилът на Карвър зави по Кейбъл Уорф десет минути след като камионетката беше заминала.

— Ето я къщата — посочи Ерик.

— Добре, ще оставим колата тук. Не искам да ни забележат. — Карвър извади браунинга от джоба си и освободи предпазителя. — Носиш ли си пистолета?

— Разбира се, Джак — потвърди Ерик и измъкна тридесет и осем милиметров револвер.

— Браво. Хайде да им покажем с кого си имат работа.

Мери четеше, седнала на масата, а Райън се занимаваше с огъня, когато вратата на кухнята се отвори с трясък и в стаята нахлуха

двамата братя Карвър. Мери изпищя, а Райън светкавично се обърна с ръжена в ръка.

— Стой мирно! — изкомандва Карвър и насочи пистолета си към Райън. — Само да си мръднал и ще ти пръсна черепа! Заеми се с пиленцето, Ерик.

— С удоволствие, Джак — отвърна Ерик, пъкна револвера си в джоба и сложи ръце на раменете на Мери. — А сега кротувай, малката.

Той се наведе и я целуна по врата, а Мери проплака от отвращение:

— Недейте!

Райън пристъпи напред.

— Оставете момичето на мира.

Карвър опря дулото в гърдите му и просъска:

— Тук аз командвам, така че си затваряй устата! Къде е той?

— Кой? — попита Райън.

— Другият ирландец. Дето танцуваше с момичето в „Астория“. Хитрягата, който откъсна ухото на брат ми.

— Закъсняхте, те си заминаха — отвърна дръзко Мери.

— Така ли? Ерик, остави я. Иди да огледаш горе и дръж ръка на спусъка!

Ерик излезе, а Карвър посочи един от столовете и нареди на Райън:

— Сядай там!

Райън се подчини. Карвър запали цигара и попита:

— Малката каза, че сме ги изпуснали. Говореше в множествено число.

— Е, и?

— Кой беше тоя ваш приятел и с кого си има работа? Казвай!

— Нищо не им казвай, чичо! — извика Мери.

— Не се притеснявай, моето момиче — отвърна Райън.

Карвър го удари с пистолета и ирландецът се отпусна на облегалката на стола.

— Да си бяхте стояли в тинята, където ви е мястото. И ти, и брат ти! — кресна му Мери.

В този момент влезе Ерик.

— Изтървах ли нещо?

— Не, просто ги уча на добри обноски. Намери ли го?

— Не. В една от стаите имаше майорска униформа.

— Сериозно!? — с престорено удивление отвърна Карвър и се обърна към Райън, който изтриваше кръвта от лицето си. — Е, добре, нощта е пред нас, за никъде не бързам.

— Майната ти!

— Я какъв смелчага! Наглеждай момичето, Ерик.

Ерик застана зад Мери, дръпна я от стола и я хвана през кръста.

— Харесва ти, нали? На всички им харесва.

Тя простена и понечи да се измъкне. Карвър взе ръжена и го пъкна в огъня.

— Е, смелчага, да видим как ще ти се хареса това. Сега ще ми изпееш всичко или ще лепна това нажежено желязо върху лицето на племенницата ти. Не че сега е първа красавица, но след това пък съвсем на нищо няма да прилича.

Мери се размърда, но Ерик я стисна здраво и се разсмя.

— Копеле! — процеди Райън.

— Това вече го чухме — каза му Картър, — ама не е вярно. Обиждаш старата ми майка.

Той извади ръжена от огъня. Беше нажежен до бяло. Сложи го на масата и сухото дърво веднага пламна. Сетне се запъти към Мери и момичето изпищя от ужас.

Писькът прониза Райън до мозъка на костите му и той каза:

— Добре, всичко ще ти кажа.

— Правилно — отвърна Карвър. — Името му.

— Девълн, Лайъм Девълн.

— От ИРА, нали?

— В известен смисъл.

Кой беше с него?

Райън се поколеба за миг, но Карвър се обърна и опря ръжена до вълнената жилетка на момичето. Дрехата запуши.

— Не се шегувам, приятелче.

— Нает е от германците. Трябваше да освободи техен затворник.

— И къде е сега?

— Замина за едно селце край Ромни. Оттам ще го вземе самолет.

— В тази мъгла? Голям късметлия, няма що. И кое е това селце?

Райън замълча и Карвър допря ръжена до косата на момичето. Замириса на опърлено и Мери отново изпищя. Това напълно сломи

Райън. Беше корав човек, но не можеше да понесе това, което ставаше пред очите му.

— Нали ти казах, край Ромни.

— Недей, чичо Майкъл — проплака Мери.

— Селото е Чарбъри. Там има имение... на Шоу.

— Браво — каза Карвър и остави ръжена до камината. — Не се държахме толкова зле, нали? Ерик, искаш ли да се поразходим из провинцията?

— С удоволствие, Джак — отвърна Ерик и отново целуна Мери по врата. — Но ме остави само десет минути насаме с тази млада госпожичка.

Момичето изплака от ужас и отвращение и заби нокти в лицето му. Ерик изрева от болка и я пусна, а после се обърна и я зашлеви. Тя заотстъпва назад, успя да отвори вратата на кухнята, но той пак посегна да я сграбчи. Момичето се опита да го ритне, залитна и се блъсна в тухления парапет. Той поддаде с трясък и Мери изчезна в мрака.

Райън извика и скочи, но Карвър го хвана за яката и опря пистолета в слепоочието му.

— Виж какво стана — нареди той на Ерик.

Райън притихна и зачака. След малко Ерик се върна пребледнял.

— Мъртва е, Джак. Паднала е на пристана. Сигурно си е счупила врата.

Райън удари Карвър под брадичката и го запрати встрани. После грабна ръжена и го вдигна над главата си, но в същия миг гангстерът го простреля право в сърцето.

Настъпи тишина.

— Какво ще правим, Джак? — попита Ерик, докато бършеше кръвта от лицето си.

— Махаме се отгук, как какво — отвърна Карвър и излезе.

Ерик го последва и затвори вратата на кухнята. Двамата влязоха в колата и Карвър запали цигара.

— Къде е оная карта?

Ерик извади картата от жабката и му я подаде.

— Ето, Ромни Марш, а до него и Чарбъри. Помниш ли, преди войната често ви водех с мама из тоя край?

— Да, на мама много ѝ харесваха тия разходки.

— Да тръгваме.

— За Чарбъри ли?

— Да, защо не? Нямаме друга работа, а има и нещо, което сигурно не ти е дошло наум, синко. Ако спипаме Девлън и оня германец, ще станем герои. Давай, Ерик, тръгвай! — подкани го той и се облегна назад.

В Шерне видимостта бе не повече от стотина ярда. Шеленберг и Ейза стояха край радиостанцията и чакаха, а Лебер следеше прогнозата. Американецът, екипиран с кожен пилотски шлем, подплатено яке и ботуши, нервно подръпваше от цигарата си.

— Е? — попита той.

— Чули са прогнозата на Кралските военновъздушни сили за Южна Англия. Обстановката е следната: гъста мъгла, но от време на време излиза вятър и пробива по някоя дупка в ниските облаци.

— Добре. Стига сме се мотали.

Ейза излезе и тръгна към самолета. Шеленберг го последва.

— Какво да ви кажа? — затърси думи генералът.

Ейза се засмя и сложи ръкавиците си.

— Генерале, живея назаем, откакто самолетът ми се разби в онази буря над Финландия. Вие се пазете.

После се качи в кабинката и спусна люка. Лизандърът потегли по пистата, обърна се срещу вятъра. Ейза увеличи тягата, плю на всички опасности и се устреми право срещу пелената от мъгла, тъмнина и дъжд. Изтегли лоста към себе си и започна да се издига, като пое курс към морето.

Шеленберг го проследи с поглед и измърмори:

— Господи! Откъде намираме такива смелчаци?

Лавиния свали слушалките си и изтича да намери брат си. Завари го в кухнята да пържи бекон с яйца.

— Нещо поогладнях — каза ѝ той и тя изведнъж загуби търпение.

— Боже мой, Макс! Самолетът лети насам, а ти мислиш само за стомаха си. Отивам на Саут Мийдоу.

Тя грабна якето и една от старите шапки на брат си, взе чантата с фаровете и излезе. Нел я последва. Хамбарът беше електрифициран и тя запали лампите. В тази мъгла правилата за противовъздушна защита бяха без значение, пък и на две мили наоколо нямаше нито една къща. После остави фаровете до вратата и излезе да провери посоката на вятъра. Мъглата бе все така гъста и нямаше вероятност да се разнесе. При един от поривите на вятъра в пелената се появи пролука, сякаш някой бе дръпнал перде, и Лавиния видя мъждукаща светлина на триста ярда от къщата.

— Чудесно, Нел — промълви тя и погали кучето зад ушите.

Вятърът утихна и пелената отново се спусна.

Най-трудното нещо се оказа да се измъкнат от Лондон, както установи Девлън. Пълзяха с не повече от петнадесет мили в час в дълга колона от коли.

— Гадна работа! — каза той на Щайнер.

— Да не изпуснем срещата? — попита полковникът.

— Възнамерявахме да тръгнем в полунощ. Имаме още време.

— Съдбата май ви сложи прът в колелата, а, господин Девлън?
— обади се Мънроу отзад.

Девлън не му обърна внимание и продължи да кара. След като минаха Грийнуич, движението намаля и можеха да наваксат изгубеното време.

— Измъкнахме се — каза Девлън и запали цигара.

— Не е ли рано да броим пилците? — попита го Мънроу.

— Много си падате по поговорките, генерале. Да ви кажа ли и аз една? Най-добре се смее този, който се смее последен — отвърна му ирландецът и увеличи скоростта.

Братята Карвър срещаха същите трудности при излизането от Лондон. При Грийнуич Ерик зави в погрешна посока и се отклони с цели три мили, докато накрая Джак извади картата и намери пътя.

— Толкова е просто. От Грийнуич до Мейдстоун, от Мейдстоун до Ашфорд, оттам хващаш шосето за Рай и по средата завиваш към Чарбъри.

— Нали знаеш, че не е останал нито един пътен знак, Джак?

— Да, знам, но сега е война и трябва да се оправим и без тях — отвърна Джак и се облегна назад да подремне.

Когато обучаваха пилотите, и Луфтвафе, и Кралските военновъздушни сили ги караха да запомнят, че при важни мисии трябва да подхождат към вражеския бряг в сянката на радара. Ейза обаче си спомни как през Руско-финската война се подчини на това правило и се натъкна на руснаците. Това коства пет самолета на ескадрилата му.

Ето защо този път реши да действа по интуиция и да лети в права линия над Ламанша. Силният страничен вятър го бавеше, но иначе всичко беше наред, оставаше само да поддържа курса. Летеше на осем хиляди фута, далеч над мъглата и от време на време хвърляше по едно око за други самолети.

Срещата обаче дойде изневиделица дори за стара пушка като него. Спитфайърът изникна от мъглата, направи вираж и се пристрои отдясно. Горесте имаше добра видимост, защото лунният полумесец осветяваше небето, и Ейза ясно различи пилота в кабинката. Американецът вдигна ръка за поздрав.

По радиото прозвуча весел глас.

— Здравей, лизандър, какво те води насам?

— От специалната ескадрила съм, действаме край Темпсфърд.

— Янки си, нали?

— Да, но служа в Кралските военновъздушни сили.

— Внимавай, старче. Долу е ад! — отвърна пилотът, бързо зави на изток и се изгуби в далечината.

Ейза се спусна в мъглата. Когато уредите му показаха хиляда фута, пое курс към Ромни Марш.

Шоу похапна, пийна си порядъчно и сега седеше пред камината с пушка в нозете си, когато в стаята влезе Лавиния.

— О, Макс! Не знам как да се оправям с теб!

Той се размърда и я погледна.

— Здравей, момичето ми. Всичко наред ли е?

Тя отиде до прозореца и погледна навън. Мъглата бе все така гъста.

— Ще отида до хамбара, Макс. Сигурно вече е наблизно. Имам предвид самолета.

— Добре, момичето ми.

Той скръсти ръце, клюмна и отново задряма. Лавиния отказа да се занимава с него, отиде в кабинета, сложи антените и радиостанцията в куфарчето и излезе, следвана от кучето.

Когато стигна пред хамбара, тя спря и се послуша. Отникъде не се чуваше звук, мъглата бе обгърнала всичко. Лавиния влезе, монтира радиостанцията на тезгяха до вратата и разпъна антените по стената. После сложи слушалките, настрои апарата на честотата, която ѝ бе казал Девлън, и веднага чу гласа на Ейза:

— „Сокол“, чувате ли ме? Повтарям: чувате ли ме?

Беше дванадесет без петнадесет и самолетът бе едва на пет мили от имението. Притиснала слушалките към лявото си ухо, Лавиния застана на входа на хамбара и се загледа в мрака, но от лизандъра нямаше и следа. Не се чуваше дори двигателят.

— Чувам ви, лизандър! Чувам ви!

— Какво е положението при вас? — чу се гласът на Ейза.

— Гъста мъгла. Видимост под петдесет ярда. От време на време излиза вятър. По моя преценка сила четири или пет. За кратко разчиства небето.

— Маркирахте ли пистата?

Съвсем беше забравила.

— О, боже, не, дайте ми две минути!

Тя остави слушалките, грабна чантата и хукна към пистата. Разположи три от фаровете под формата на обърнато „L“ с ъгъла по посока на вятъра, изтича двеста ярда по-надолу и постави още три, а когато се върна при хамбара и взе слушалките, беше останала без дъх.

— Тук „Сокол“, пистата е маркирана.

После излезе и се загледа в небето. Съвсем ясно чу лизандъра. Стори ѝ се, че прелетя няколкостотин фута височина и се отдалечи.

— Тук „Сокол“. Чух ви. Бяхте точно над мен.

— Нищо не виждам — отвърна Ейза. — Лоша работа.

В този момент сър Максвел Шоу изникна от тъмнината. Беше излязъл без палто и шапка. Личеше, че е пиан.

— А, ето те и теб, момичето ми. Всичко наред ли е? — изломоти той.

— Не, не е — отвърна Лавиния.

— Ще кръжа наоколо, дано се проясни — обади се Ейза.

— Окей, тук съм.

Край Ашфорд беше станала катастрофа. Бяха се сблъскали камион и лека кола и по цялото шосе се търкаляха картофи. Стиснал нервно волана, Девълн почака петнадесет минути, после се измъкна от колоната и обърна камионетката.

— Вече е полунощ — каза той на Щайнер. — Не можем да чакаме повече. Трябва да намерим друг път.

— Май нещо загазихте, господин Девълн — заяде го Мънроу.

— Не, не съм, но вие ще загазите, ако не си затворите проклетата уста — отвърна му Девълн и зави по първото шосе наляво.

Горе-долу по същото време Ейза Вогън за четвърти път се опита да приземи самолета. Беше запалил нощните прожектори, но около него се виждаше само мъгла.

— „Сокол“, невъзможно е. Така доникъде няма да стигнем.

Колкото и странно да бе, именно Максвел Шоу разреши проблема.

— Трябва му повече светлина. Много повече. Искам да кажа, ако проклетата къща пламне, той ще я види, нали?

— О, боже! — възкликна Лавиния и хвана микрофона. — Тук „Сокол“. Слушай ме внимателно. Самата аз съм пилот и знам какво говоря.

— Да чуем — рече Ейза.

— Къщата ми е на триста ярда южно от пистата. Отивам там и ще запаля всички лампи.

— Няма ли да привлечем вниманието на бомбардировачите?

— Не и в тази мъгла, освен това на две мили отук няма нито една къща. Тръгвам. Успех. — Тя остави микрофона и слушалките и каза на брат си: — Ти стой тук, Макс, веднага се връщам:

— Добре, момичето ми.

Лавиния хукна към къщата. Задъхана, отвори входната врата и започна. Най-напред се качи на втория етаж, мина през всички стаи,

запали осветлението дори в баните, дръпна черните завеси. После светна лампите и долу и се затича към хамбара. Къщата зад гърба ѝ бе обляна в светлина.

— Къщата заприлича на коледна елха — каза Максвел Шоу и отново надигна бутилката.

Тя го подмина и хвана микрофона.

— Готово, всичко свети. Виждате ли ни?

— Ей сега ще проверя — отвърна Ейза.

Той снижи лизандъра до петстотин фута и изведнъж го обзе странен фатализъм.

— Какво пък толкова, Ейза — каза си той. — Ако оживееш след тази проклетата война, най-много да ти дадат петдесет години в Лийвънсурт, така че няма какво да загубиш.

После се спусна стремглаво, мъглата се озари от светлина и само след миг пред него изникна къщата на Шоу с осветените си прозорци. Той беше великолепен пилот, но за частица от секундата величието на гледката го завладя напълно и едва в последния момент изтегли лоста към себе си и се издигна над къщата. Отстрани забеляза светлините на импровизираната писта и отворената врата на хамбара.

Лизандърът се приземи безупречно, зави и спря пред хамбара. Лавиния отвори широко вратите и махна на Ейза да влезе. Той изключи двигателя, свали пилотския шлем и скочи от кабината:

— На косъм бяхте — каза тя и му подаде ръка. — Аз съм Лавиния Шоу, а това е брат ми Максвел.

— Ейза Вогън. Наистина съм ви задължен.

— Няма защо. Нали и аз съм пилот. Навремето имах малък самолет и често излитах оттук.

— О, небеса! Този момък май е американец — обади се Максвел Шоу.

— Е, може да се каже, че съм израсъл там — поясни Ейза и се обърна към Лавиния: — Къде са останалите?

— Още няма и следа от майор Конлън. По целия път от Лондон насам има мъгла. Предполагам, че това ги е забавило.

Ейза кимна.

— Добре, хайде да се обадим в Шерне да им съобщим, че съм се приземил цял и невредим.

Шеленберг седеше край радиостанцията В Шерне и отчаян следеше метеорологичния бюлетин на Кралските военновъздушни сили. Според него обстановката бе направо критична. Изведнъж Лебер, който седеше със слушалки пред апарата, подскочи като ужилен.

— Генерале, „Сокол“!

Той се заслуша в съобщението, записвайки чутото със светкавична бързина. После подаде листчето на Шеленберг и каза:

— Успял е, господин генерал! Успял е да приземи принцесата!

— Да, наистина, но пътниците му ги няма.

— Казва, че мъглата ги е забавила, господин генерал.

— Е, добре, да се надяваме, че е така. Кажи му, че ще чакаме вест от него.

Лебер набързо натрака съобщението и свали слушалките.

— Защо не полегнете, генерале? Аз ще остана.

— Не, ще си взема душ за освежаване — отвърна Шеленберг. — После заедно с вас ще изпием по едно кафе.

— Съгласен. Освен това няма за къде да бързаме. Той не може да се приземи тук, докато времето не се оправи.

— Хайде сега да не мислим за това — отвърна Шеленберг и излезе.

Ейза помогна на Лавиния да изгасят лампите в къщата и когато двамата влязоха в дневната, завариха Максвел Шоу отпуснат на стола пред камината, с изцъклени очи. Тази вечер наистина беше прекалил.

— Често ли изпада в такова състояние? — попита Ейза.

Лавиния остави вратата на терасата отворена, но дръпна завесите и отвърна:

— Брат ми е нещастен човек... Извинете, не попитах за вашия чин.

— Капитан.

— ... Капитане, да речем, че пиенето му помага. Елате в кухнята, ще направя чай. Или предпочитате кафе?

— Да, кафе.

Той седна на края на масата и запали цигара, докато тя вареше кафето. Беше красив в есесовската си униформа и Лавиния усети очарованието му с всяка фибра на тялото си. Ейза свали якето си и тя видя нашивката на ръкава му.

— Боже мой! Легионът „Джордж Вашингтон“! Брат ми беше прав. Вие наистина сте американец.

— Предполагам, че няма да ме намразите за това.

— О, не, в никакъв случай, американски красавецо! — каза някой зад гърба му.

Ейза се обърна и видя Лайъм Девлън, който се запъти към него с отворени обятия.

— Как, по дяволите, успя да кацнеш в тая гадост, синко!?! Ние едва се добрахме дотук.

— Ами аз съм си гений — каза скромно Ейза.

Мънроу, все още с вързани ръце и очи, се появи зад Девлън, а след него влезе и Щайнер.

— Полковник Курт Щайнер, виновникът за тази авантюра, плюс малко свръхбагаж, който забърсахме по пътя.

— Полковник, за мен е чест — ръкува се Ейза.

— Да отидем в дневната и да изпием по чаша кафе. Току-що го сварих — предложи Лавиния.

— Каква прекрасна идея! — обади се Мънроу.

— Да, но тя не се отнася за вас, генерале — каза Девлън и се обърна към Лавиния: — Е, щом е готово, няма да ни забави. След пет минути тръгваме.

— Не съм много сигурен. Трябва да попитам за обстановката в Шерне — намеси се Ейза. — Когато тръгнах, времето беше също като тук.

— Само това ни липсваше — отвърна Девлън и побутна Мънроу към дневната.

Настани го на стола пред камината и с отвращение изгледа Шоу.

— Боже мой, на тоя, ако му драснеш клечка кибрит, ще пламне!

— Наистина добре се е подредил — отбеляза Ейза.

Шоу се събуди и отвори очи.

— Какво става? — опули се той. — А, Конлън, ти ли си?

— Както винаги — отвърна Девлън.

Шоу се изправи и погледна към Мънроу.

— Тоя пък кой е? И защо са му вързани очите? — изломоти Максвел и преди някой да реагира, дръпна шалчето.

Мънроу разтърси глава и примигна от светлината.

— Я, аз те познавам — учуди се Шоу.

— Няма начин да не е така, сър Максвел — отвърна му Дъгъл Мънроу. — От години членуваме в едни и същи клубове.

— Вярно — кимна глупаво Мънроу. — Веднага разбрах, че се знаем.

— Това решава нещата, генерале — каза Девлън. — Мислех да ви оставя някъде из блатата, преди да отлетим, но сега, след като разбрахте кои са тези хора...

— ... има само две възможности: да ме застреляте или да ме вземете със себе си — допълни Мънроу.

— Ще се намери ли място, капитане? — попита Щайнер.

— О, все нещо ще уредим — отвърна Ейза.

— Значи остава вие да решите, господин Девлън — заключи полковникът.

— Не се безпокой, приятелю. Сигурен съм, че германските ти господари ще платят добре за мен — каза му Мънроу.

— Всъщност не ми остана време да ви разкажа какво става оттатък — подхвана Ейза. — Най-добре е да го направя сега, защото, ако пристигнем живи и здрави, ще нагазите до гуша в тресавището.

— Хайде, давай — подкани го Щайнер.

Навън мъглата бе все така гъста. Лавиния седеше пред радиостанцията, а останалите я бяха наобиколили. Тя записа съобщението и го подаде на Ейза.

— Предлагат да отложим отлитането с още час. Има малка вероятност времето там да се пооправи.

Девлън погледна към Щайнер.

— Май нямаме кой знае какъв избор.

— Е, не бих казал, че ми е мъчно за вас — заяде се отново Мънроу и се обърна към Лавиния: — Чудя се, скъпа, дали ще мога да

получа чаша чай, като се върнем в къщата?

Шоу се беше изпружил на стола пред камината и спеше дълбоко, Мънроу седна срещу него. Ръцете му все още бяха вързани. Ейза помагаше на Лавиния в кухнята. Девлън каза на Щайнер:

— Полковник, мисля, че имате нужда от трета ръка. — Той извади валтера от сака си и го подаде на немца.

— Добра идея! — каза Щайнер.

От отворената врата към терасата нахлу свеж въздух, а после завесите се разтвориха и братята Карвър влязоха в дневната с оръжие в ръце.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Я, вижте какво ни е довял вятърът! — учуди се Девлън.

— Кои са тези? — попита спокойно Щайнер.

— Ами по-едрият грозник е Джак Карвър. Владее почти цял Източен Лондон. Почтено си изкарва прехраната с рекет, хазарт и проституция.

— Много смешно! — обади се Карвър.

— А другият, който прилича на току-що изпълзяло от дупката си влечуго, е брат му Ерик.

— Ще те науча аз! — закани му се Ерик и пристъпи напред с изкривено от ярост и злоба лице. — Ще те пратя при стария ти приятел и неговата племенница.

Девлън изстина. Целият пребледня и просъска:

— Какво искате да кажете?

— Този път без шегички — закани му се Карвър. — Виж дали е въоръжен.

Ерик се наведе и измъкна смит-енд-уесъна от кобура на Девлън.

— Два пъти не се връзвам на един и същ номер, хитрецо!

— Какво е станало с приятелите ми? — попита спокойно Девлън.

Карвър определено се забавляваше. Той извади от джоба си пура, отхапа края ѝ и я пхна в устата си.

— Наредих да те открият, синко, но доникъде не стигнах и за късмет Ерик мерна онова пиленце на централната улица в Уапинг. Проследи я до къщата...

— И? — Девлън губеше търпение.

— Тази вечер, малко след като беше заминал, ги посетихме. Попритиснахме ги и ето ни тук.

— И моят приятел е проговорил? Така лесно? — учуди се Девлън. — Не мога да повярвам! Вие как мислите, полковник? — обърна се той към Щайнер.

— И на мен ми се вижда странно.

— О, не, нищо лошо не искам да кажа за човека. — Карвър щракна със запалката и поднесе пламъчето към пурата си. — Просто се притесни за племенницата си. И бе принуден да се държи прилично.

— Не че това кой знае колко им помогна — ухили се садистично Ерик. — Искаш ли да ти кажа какво стана с нея? Хукна да бяга, праметна се през парапета и падна на пристана. Сигурно си е счупила врата.

— А Майкъл? — попита Девлън, който се задушаваше от гняв.

— Ами май го застрелях. Нали така се постъпва с кучетата? — отвърна Карвър.

Девлън пристъпи към него със смразяващо изражение.

— Вие сте мъртъвци! И двамата!

Усмивката на Карвър се стопи.

— Не ние, хитрецо, ти си мъртвец! И смятам да те прострелям в корема, за да пукнеш бавно.

В този момент Шоу се събуди. Отвори очи, протегна се и се огледа наоколо.

— Сега пък какво става?

В същия миг двойната врата се отвори и Лавиния се появи с поднос в ръце, следвана от Ейза.

— Чай за всички — каза тя и замръзна.

— Не мърдайте! И двамата! — изкомандва Карвър.

Жената изглеждаше изплашена до смърт, но не издаде нито звук.

— Успокой се, скъпа — опита се да я окуражи Мънроу. — Просто запази спокойствие.

Шоу се изправи на крака, олюля се и впери кървясали очи в Карвър.

— Ти... гнусна свиньо — запелтечи той. — За какъв се мислиш? Как си позволяваш да идваш в дома ми и да размахваш оръжие?

— Още една крачка и си мъртъв, дърт глупако! — викна му Карвър.

— Прави каквото ти казва, Макс — изкрещя Лавиния, изпусна подноса и несъзнателно пристъпи напред.

Карвър се обърна и стреля — по-скоро инстинктивно, отколкото съзнателно, но я улучи смъртоносно. Максвел Шоу се хвърли с яростен вик към него и гангстерът го простреля два пъти почти от упор.

— Предупредих ви! — изсъска той.

— Да, господин Карвър, предупредихте ни — отвърна Курт Щайнер, незабелязано бръкна в сака на Девлън и напипа валтера. С плавно движение го извади и стреля. Куршумът прониза Карвър точно в челото и той се свлече на стола.

— Джак! — изпищя Ерик и направи крачка напред.

Девлън го сграбчи за китката, изви я и Ерик изпусна револвера.

— Ти ли уби момичето?

Ужасен, Ерик отстъпи назад. Девлън се наведе и взе пушката на Шоу.

— Беше злополука! Тя побягна и падна сама!

Вятърът нахлу през отворената врата и развя завесите. Ерик тръгна заднешком към терасата.

— Но какво я накара да побегне? — попита Девлън и издърпа назад петлето на пушката.

— Не! — изкрещя Ерик.

Девлън стреля и младият Карвър се преметна през балюстрадата.

В Шерне беше почти два часът. Шеленберг дремеше на стола до радиостанцията, а Лебер стоеше неотлъчно до апарата и чакаше.

— „Сокол“ се обажда, генерале...

Шеленберг скочи и застана до него.

— Какво казват?

— Питат за времето. Казах им, че е много лошо...

— И?

— Само секунда, генерале... — Лебер напрегнато се заслуша и после каза: — Не могат да чакат повече. Тръгват веднага.

— Пожелайте им успех.

Генералът тръгна към вратата и излезе. От морето неумолимо се носеха талази мъгла. Той вдигна яката на шинела си и закри безцелно по пистата.

Горе-долу по същото време в Бел Ил Хорст Бергер седеше до прозореца на стаята, в която го бяха настанили, и слушаше дъжда. Не можеше да заспи, събитията, които му предстояха сутринта, бяха

твърде важни. Някой почука на вратата, отвори я и в стаята проникна светлина. На прага стоеше един от часовите на СС.

— Щурмбанфюрер? — попита тихо той.

— Тук съм. Какво има?

— Райхсфюрерът иска да говори с вас. Чака ви в апартамента си.

— Идвам след пет минути — отвърна Бергер и часовият излезе.

Когато Бергер влезе в хола на апартамента на Химлер, райхсфюрерът седеше в парадна униформа пред камината.

— А, ето ви и вас — каза той.

— Райхсфюрер?

— Фюрера явно не може да заспи. Специално ме помоли да ви заведа при него.

— Мисли ли райхсфюрерът, че е нещо важно?

— О, не — отвърна Химлер. — Напоследък здравето на Фюрера му създава все повече проблеми и безсънието е един от тях. Изпаднал е в пълна зависимост от предписанията на личния си лекар, професор Морел. От гледна точка на Фюрера неговото отсъствие в момента е истинска трагедия.

— Значи Морел играе жизненоважна роля?

— Мнозина го смятат за шарлатанин, но от друга страна, и Фюрера не е лесен пациент.

— Разбирам. Но защо вика мен?

— Кой знае? Може би прищявка. — Химлер погледна часовника си. — След петнадесет минути трябва да бъдем в апартамента му. За Фюрера, Бергер, точността е всичко. На масата има прясно сварено кафе. Да изпием по чашка, преди да отидем.

В хамбара на имението Шоу всички чакаха Девълн да изпрати съобщението по радиостанцията. След като свърши, той остави слушалките, изключи апарата и се обърна към тримата си спътници. Дъгъл Мънроу, все още с вързани ръце, бе застанал между Щайнер и Ейза.

— Готово — каза Девълн. — Казах на Шеленберг, че тръгваме.

— Тогава да изкараме самолета — отвърна Ейза.

Мънроу застана до стената, докато тримата мъже избутаха лизандъра навън в мъглата. Ейза отвори кабинката и извади шлема си.

— Какво ще правим с оня приятел в хамбара? — попита Щайнер.

— Той остава — отвърна Девлън.

— Сигурен ли сте? — поколеба се полковникът.

— Господин Щайнер, вие сте добър човек, а заради прищевките на войната в момента съм на ваша страна, но тук става въпрос за нещо друго. Нямам никакво намерение да предам шефа на отдел „М“ от УСО в ръцете на германското разузнаване. Качвайте се в самолета, идвам след минутка.

Когато Девлън се върна в хамбара, Мънроу бе приседнал на тезгяха с радиостанцията и се мъчеше да освободи ръцете си. Щом видя ирландеца, спря. Девлън извади джобно ножче и каза:

— Дайте на мен, генерале.

После преряза връвта. Мънроу разтърка изтръпналите си китки и учудено попита:

— Какво означава това?

— Нали не смятате, че ще ви предам на тези нацистки копелета? Възникна известен проблем, когато Шоу свали превръзката от очите ви и вие ги видяхте, но сега всички са мъртви. Моят добър приятел Майкъл Райън, племенницата му Мери, братът и сестрата Шоу. Всички. Не остана никой, на когото да навредите.

— Боже мой, Девлън, не мога да разбера що за човек сте!

— Аз сам не мога да се разбера, генерале. — Двигателят на самолета заработи и Девлън пхна цигара в устата си. — Тръгваме. Може да се обадите на Кралските военновъздушни сили, но ще трябва да извадят дяволски късмет, за да ни открият в тази мъгла.

— Вярно е — съгласи се Мънроу.

— От друга страна, съществува и вероятност да смятате, че Шеленберг е прав.

— Странно — отвърна генералът. — В някои моменти от тази война едва ли не съм скачал от радост при мисълта, че някой може да убие Хитлер.

— Навремето един велик човек беше казал, че когато времената се менят, чувствителните мъже се променят заедно с тях. Довиждане, генерале, макар да се съмнявам, че ще се видим някога пак.

— Де да бях сигурен.

Девлън изтича към самолета и завари Щайнер да сваля камуфлажните знаци. Отдолу се показва емблемата на Луфтвафе. Девлън свали плата от опашката и се качи в машината след Щайнер. Лизандърът рулира до края на импровизираната писта, обърна се срещу вятъра и само след миг излетя. Мънроу стоеше, заслушан в тътена на двигателя, който полека-лека заглъхна в нощта. Изведнъж се чу скимтене. Нел изникна от мрака, клекна до него и го загледа. Когато генералът тръгна към къщата, кучката го последва.

Джак Картър седеше в кабинета си в главната квартира на УСО, когато червеният телефон иззвъня.

— Джак? — чу се гласът на Мънроу.

— Слава богу, сър! Толкова се тревожихме за вас. Върнах се от Йорк и затънах до гуша в проблеми. В приюта „Светата Дева“ всичко се е обърнало с главата надолу. Портиерът каза, че и вие сте били там. Какво, по дяволите, стана, сър?

— Много просто, Джак. Един, бих казал, умен човек на име Лайъм Девлън ни изигра всичките и в този момент лети за Франция с полковник Курт Щайнер.

— Да алармирам ли Кралските военновъздушни сили?

— Не, аз ще се заема с това. А ти имаш по-важна работа. Първо: на Кейбъл Уорф в Уапинг има къща, собственост на някой си Райън. Там ще намериш два трупа, неговия и на племенницата му. Веднага изпрати екип от специалисти в къщата. Да откарат телата в крематориума в Северен Лондон.

— Разбрано, сър.

— Прати екип и тук, Джак. В имението на Шоу край Чарбъри в Ромни Марш. И ти ела с тях. Ще те чакам — каза генералът и затвори телефона.

Естествено нямаше никакво намерение да се обажда на Кралските военновъздушни сили. Шеленберг беше прав и туйто. Мънроу излезе от кабинета и тръгна към входната врата. Навън мъглата бе все така гъста. Нел изскимтя и впери поглед в него. Мънроу се наведе, погали я зад ушите и каза:

— Горкичката! Горкият Девлън! Дано има късмет.

Когато Химлер и Бергер се явиха в апартамента на Фюрера, Адолф Хитлер седеше край огромната каменна камина, където гореше буен огън. На коленете му лежеше разтворена папка и той продължи да чете. Двамата стояха и чакаха. След някое време Фюрера вдигна безизразния си поглед към тях и каза:

— Да, райхсфюрер?

— Искали сте да ни видите с щурмбанфюрер Бергер.

— А, да! — Хитлер затвори папката и я сложи на масичката до себе си. — Значи това е младият мъж, който така блестящо организира охраната ми тук. Впечатлен съм, райхсфюрер. — Той се изправи и сложи ръка на рамото на Бергер. — Справихте се отлично.

Бергер стоеше изпънат като струна.

— За мен е чест да ви услужа, Майн фюрер.

Хитлер посочи Кръста за храброст.

— Виждам, че сте и добър войник — каза той и се обърна към Химлер: — Мисля, че оберщурмбанфюрерът ще бъде по-полезен тук.

— Ще се погрижа за това, Майн фюрер — отвърна му Химлер.

— Отлично. — Хитлер отново се обърна към Бергер и снизходително се усмихна: — А Сега вървете. С райхсфюрера имаме да обсъдим някои неща.

Бергер удари токове и вдигна дясната си ръка.

— Хайл Хитлер! — поздрави той, врътна се на токовете си и излезе.

Хитлер се върна на мястото си, посочи креслото срещу себе си и каза:

— Заповядайте, райхсфюрер.

— За мен е чест.

— Безсънието може да се окаже и предимство. Дава ти време да премислиш важните неща. Това досие например. Съвместен доклад на Ромел и Канарис, с който двамата се опитват да ми внушат, че съюзниците ще предприемат настъпление от Нормандия. Абсурд, разбира се. Дори Айзенхауер не може да бъде толкова глупав.

— Съгласен съм, Майн фюрер.

— Не, ясно е, че целта им ще бъде Па дьо Кале. Всеки идиот вижда това.

— Още ли смятате да назначите Ромел за главнокомандващ Група армии Б? — попита предпазливо Химлер. — С цялата

отговорност за защитата на Атлантическия вал?

— Защо не? Ромел е отличен войник, никой не може да го отрече. Той трябва да приеме моето решение като благословия и да изпълни заповедите ми, както и Канарис.

— Но ще го направят ли, Майн фюрер?

— Съмнявате се в лоялността им? Това ли намекувате?

— Какво да ви кажа, Майн фюрер? Адмиралът невинаги е проявявал ентузиазъм към каузата на националсоциализма. Що се отнася до Ромел... — Хитлер сви рамене. — Той е народен герой. Подобна популярност често води до високомерие.

— Ромел ще изпълнява каквото му се каже — каза спокойно Хитлер. — И аз като вас знам, че в армията съществуват екстремисти, които с удоволствие биха ме ликвидирали, ако можеха. Знам също, че има реална възможност Ромел да одобрява подобни цели. Но в подходящия момент бесилката ще бъде готова за такива предатели.

— И то съвсем заслужено, Майн фюрер.

Хитлер се изправи и застана с гръб към камината.

— Човек трябва да се научи да се справя с тези хора, райхсфюрер. Затова настоях да закусим заедно в седем. Както знаете, те са отседнали в Рен. Тоест трябва да станат рано, за да дойдат тук навреме. Обичам да държа хората в известно напрежение. Намирам, че това е полезно.

— Блестящо, Майн фюрер.

— Преди да тръгнете, искам да ви напомня нещо.

Лицето на Хитлер беше съвършено спокойно и Хитлер се изправи.

— Колко пъти посягаха на живота ми, откакто дойдох на власт?

Хитлер се замисли. Тук вече го хвана натясно.

— Не съм сигурен.

— Поне шестнадесет. Все неуспешни! — помогна му Хитлер. — Има пръст божи. Няма друго логично обяснение.

— Разбира се, Майн фюрер — Хитлер преглътна с усилие.

— А сега сте свободен — любезно му се усмихна Хитлер. — Опитайте се да поспите. Ще се видим на закуска.

Английската част на Ламанша беше забулена в мъгла почти по целия път до Кап дьо ла Хаг и Ейза се възползва от това естествено прикритие и спокойно прелетя разстоянието, а накрая, малко след три, пое курс към френския бряг.

— Шерне, тук „Сокол“. Каква е обстановката?

Отсреща Шеленберг скочи от стола и застана до Лебер.

— Вятърът поразея мъглата, но все още недостатъчно.

— Може ли да кацнем другаде?

— Няма къде. Летището в Шербург е напълно затворено.

Шеленберг хвана микрофона.

— Ейза, аз съм. Всички ли сте налице?

— Естествено. Вашият полковник Щайнер, Девълн и аз, само дете няма къде да отидем.

— С колко гориво разполагате?

— Мисля, че ще ни стигне за още двадесет и пет минути. Ще покръжа наоколо. Поддържайте връзката и веднага ми съобщете, ако времето се подобри.

— Ще накарам момчетата да запалят осветлението на пистата, генерале. Може би ще помогне — каза Лебер.

— Оставете на мен. Вие стойте до радиостанцията — отвърна Шеленберг и изтича навън.

След двадесет минути Ейза каза:

— Лоша работа. Дръжте се, ще направя един опит.

Той снижи лизандъра, запали светлините на фюзелажа и мъглата го обгърна, както в имението на Шоу. Когато се снижиха до шестстотин фута, Ейза изтегли лоста към себе си, самолетът отново се извиси и на хиляда фута излезе от мъглата.

Звездите все още блещукаха, а остатъкът от луната бе съвсем избледнял. На хоризонта се зазоряваше.

— Невъзможно е. Да кацнем сега, е чисто самоубийство. По-добре да се спуснем над океана — обади се Ейза.

— В момента има отлив, капитане — отвърна му Лебер.

— Така ли? Каква е дължината на брега?

— Няколко мили.

— Ето това е. Така поне имаме някакъв шанс.

— Сигурен ли сте, Ейза? — дочу се гласът на Шеленберг.

— Единственото, в което съм сигурен, генерале, е, че нямаме друг избор. Или ще се видим, или не. Край.

Шеленберг остави микрофона и се обърна към Лебер:

— Можем ли да слезем на брега?

— Да, генерале. Има пътека, която води до стар хелинг.

— Добре. Да тръгваме тогава.

— Ако кацнем в океана, това чудо няма да се задържи дълго над водата — каза през рамо Ейза. — Отзад има спасителна лодка. Онзи жълтият вързоп. Бързо я извадете и дръпнете червения шнур. Надува се сама.

— Нали умеете да плувате, господин Девлън? — усмихна се Щайнер.

— От време на време — отвърна му ирландецът.

Ейза започна спускането. По лицето му изби пот, слязоха до петстотин фута, а стрелките на висотомера продължаваха да се въртят. На триста фута самолетът се раздруса от силния насрещен вятър, но не спря стремителния си полет надолу.

— Видях нещо! — извика Девлън.

Мъглата се разтвори пред тях като завеса на сцена и откри развълнувания океан и мократа пясъчна ивица, която се простираше до скалите на Кап дьо ла Хаг. Ейза изтегли лоста към себе си и лизандърът се стабилизира на петдесетина фута от белите зайчета, които подскачаха по вълните, забързани към брега.

Ейза удари по таблото и извика:

— Ей, малка красавице, обичам те! — и се подготви за кацане.

Когато камионетката с Шеленберг, Лебер и няколко механици от Луфтвафе стигна до хелинга, лизандърът тъкмо бе излязъл от мъглата и кацаше.

— Той успя, генерале! Господи, какъв пилот! — извика Лебер и хукна към самолета, следван от хората си.

Шеленберг се почувства изтощен до смърт. Запали цигара и проследи самолета, който рулираше по хелинга. Лизандърът спря в

самия му край и Ейза изключи двигателя. Девълн и Щайнер излязоха първи, след тях и Ейза.

— Отлично, капитане! — поздрави го Лебер.

— Погрижете се за тази красавица, сержант. Тя заслужава най-доброто. Тук в безопасност ли е?

— О, да. Приливът скоро ще започне, но водата не стига дотук.

— Чудесно. Проверете двигателя, а после ще трябва да я заредите ръчно.

— Както кажете, капитане.

Щайнер и Девълн се приближиха до Шеленберг. Генералът подаде ръка на Щайнер и каза:

— Полковник, за мен е удоволствие да ви видя тук.

— Генерале — кимна Щайнер.

— А що се отнася до вас, ирландски приятелю, още не мога да повярвам, че ви виждам жив и здрав.

— Е, както винаги съм казвал, Валтер, най-важното е да живееш правилно — усмихна се Девълн. — Дали ще се намери нещо за хапване? Умирам от глад.

В малката столова всички бяха насядали около масата и пиеха кафе.

— И така, снощи Фюрера пристигна благополучно — започна Шеленберг.

— А Ромел и адмиралът? — попита Девълн.

— Нямам представа къде са отседнали, но скоро ще отидат при него. Сигурно вече са на път.

— Планът ни, макар и безразсъден, не е лишен от логика, но има и много неизвестни — каза Щайнер.

— Нима мислите, че момчетата от парашутната част няма да ви последват? — попита Шеленберг.

— О, не, но се питам какво ще стане с вас тримата в замъка, докато пристигнем.

— Е, нямаме друг избор — отвърна Шеленберг.

— Да, очевидно.

За миг всички замълчаха, после Шеленберг запитва:

— С мен ли сте, полковник, или не? Нямаме много време.

Щайнер се изправи и отиде до прозореца. Беше завалял проливен дъжд. Той се загледа навън, а след минута-две се обърна и каза:

— Имам малко причини да обичам Фюрера. Не само заради онова, което се случи с баща ми. Бих казал, че той вреди на всички, че е напад за човечеството, но най-важното за мен е, че вреди на Германия. От друга страна, Химлер е много по-лошата алтернатива. Докато Фюрера е жив, поне имаме надежда, че тази проклета война ще свърши.

— Значи ще ме подкрепите?

— Не мисля, че имаме избор.

— Какво пък, пишете и мен — сви рамене Ейза.

Девлът стана и се протегна.

— Чудесно. Да тръгваме тогава.

Когато Шеленберг влезе в бараката, Девлът беше опрял крак в леглото и слагаше смит-енд-уесъна в кобура си.

— Тайният коз, а, приятелю?

— Имам още един.

Девлът извади валтера от сака и го затъкна отзад в колана си. После измъкна и люгера.

— Този е за джоба. Охраната от СС надали ще ме пусне да прекрача прага въоръжен, така че по-добре да има какво да им дам.

— Мислите ли, че ще успеем?

— И вие ли се чувствате несигурен, генерале?

— Малко. Виждате, че съюзниците бяха твърди и категорични. Никакви мирни спогодби. Пълна капитулация. Химлер никога не би се съгласил на това.

— Да, но него след ден-два го чака въже.

— Мен също може би. В края на краищата съм генерал от СС.

— Няма страшно, Валтер — усмихна му се Девлът. — Ако ви затворят, ще ви освободя, при това безплатно. А сега да тръгваме.

Фелдмаршал Ервин Ромел и адмирал Канарис тръгнаха от Рен в пет часа с мерцедес, шофиран по съображения за сигурност от майор Карл Ритер, адютанта на Ромел. Ескортираха ги само два мотоциклета

на военната полиция, които ги предвождаха по криволичещите пътища на френското крайбрежие.

— Единствената причина за тази абсурдно ранна среща, разбира се, е желанието да ни създаде неудобства — отбеляза Канарис.

— Фюрера обича да създава неудобства на всички, адмирале — отвърна му Ромел. — Мислех, че отдавна сте разбрали това.

— Чудя се какво ли е намислил? Знам, че ще потвърди назначаването ви за главнокомандващ Група армии Б, но за това можеше да ви извика в Берлин.

— Да, освен това има и телефони. Не, мисля, че е заради Нормандия.

— Но ще успеем ли да го вразумим? Докладът, който изготвихме, е пределно ясен.

— Да, но за съжаление Фюрера се е спрял на Па дьо Кале. Астрологът му също.

— А чичо Хайни? — попита Канарис.

— Химлер винаги се съгласява с Фюрера. Знаете това по-добре и от мен.

Дъждът беше отслабнал и в далечината двамата видяха замъка Бел Ил.

— Колко е величествен! — възкликна Ромел.

— Да, като в опера на Вагнер. Замък на края на света, Фюрера сигурно го е харесал. Двамата с Химлер навярно добре се забавляват.

— Адмирале, замисляли ли сте се как се стигна дотам? Как така позволихме на такива чудовища да контролират съдбата на милиони хора?

— Всеки божи ден мисля за това — отвърна Канарис.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В шест и нещо хауптман Ерих Крамер, командващ Дванадесета парашутна част в Сент Обен, пиеше кафе в своята канцелария, когато в двора на чифлика влезе кола. Крамер отиде до прозореца и през пелената от дъжд видя джип със спуснат гюрук, от който слязоха Ейза, Шеленберг и Девълн. Крамер веднага ги позна и се намръщи.

— По дяволите, сега пък какво искат?

В този момент от колата слезе Курт Щайнер. Той застана под дъжда в синьо-сивата куртка с жълти нашивки. Крамер видя Рицарския кръст, сребърния и златен орел на парашутистката значка, отличителните знаци на Критския и Африканския корпус и веднага го позна. Щайнер беше жива легенда за всички парашутисти.

— О, боже! — възкликна Крамер, грабна фуражката си и отвори вратата, още незакопчал куртката си.

— Полковник Щайнер! — Крамер удари токове, без да обръща внимание на останалите. — За мен е изключителна чест.

— Удоволствието е мое. Капитан Крамер, нали? — Щайнер видя нашивките и лентата от Зимната война и добави: — Май ще излезе, че сме стари бойни другари.

— Да, полковник.

Няколко парашутисти, любопитни да видят кой е дошъл, наизлязоха от столовата и щом видяха Щайнер, застанаха мирно.

— Свободно, момчета — подвикна той и се обърна към Крамер: — Колко души имате?

— Само тридесет и петима.

— Добре. Ще има нужда от вас, така че да влезем на сухо. Там ще ви обясня.

Тридесет и петимата войници от Дванадесета парашутна част бяха строени в четири редици под дъжда. Носеха стоманени каски и широки парашутни рубашки, а повечето бяха провесили шмайзери на

гърдите си. Стояха мирно, изпънати като струни, и слушаха Щайнер. Той говореше без заобикалки, излагаше само фактите.

— И така, Фюрера е в смъртна опасност. Попаднал е в ръцете на предатели от СС. Нашата задача е да ги спрем. Има ли въпроси?

Никой не продума. Само дъждът барабанеше по плаца. Щайнер се обърна към Крамер:

— Подгответе ги, капитане.

— *Zu Befehl, Herr Oberst!*^[1] — козирува Крамер.

Шеленберг и Ейза се качиха в джипа, а Девълн, нахлупил черната си шапка и шинела, който бе откраднал от Военноморския клуб в Лондон, каза на Щайнер:

— В известен смисъл всичко това вече сме го правили.

— Знам и отново стигаме до същия въпрос. Ние ли играем играта или тя изиграва нас?

— Да се надяваме, че този път ще имаме повече шанс, полковник — усмихна се Девълн, качи се на задната седалка и колата потегли.

Ромел, Канарис и майор Ритер изкачиха парадното стълбище на замъка Бел Ил. Навсякъде имаше постови.

— Прилича ми на неделен конгрес на СС. Като онези, които навремето организираха в Бавария — каза Ромел, докато се събличаше.

Бергер слезе по стълбите и дойде да ги поздрави.

— Господин адмирал, господин фелдмаршал, за мен е удоволствие! Щурмбанфюрер Бергер, отговарям за охраната.

— Майоре — кимна Ромел.

— Фюрера ви очаква в трапезарията. Помоли никой да не носи оръжие в негово присъствие.

Ромел и Ритер извадиха пистолетите си.

— Надявам се, че не сме закъснели — подхвърли фелдмаршалът.

— Не. Всъщност сте подранили с две минути — добродушно се усмихна Бергер. — Моля, последвайте ме.

Той отвори масивната дъбова врата и ги въведе в столовата. Дългата маса бе сложена само за четирима, Фюрера стоеше пред каменната камина и гледаше горящия огън. Щом ги чу да влизат, той се обърна и каза:

— А, ето ви и вас.

— Надявам се, че ви заварваме в добро здраве, Майн фюрер — отвърна Ромел.

— Хер адмирал — кимна Хитлер на Канарис и стрелна с очи Ритер, който стоеше мирно, стиснал куфарче в ръце. — А кой е този?

— Личният ми адютант майор Карл Ритер, Майн фюрер. Той може да ни каже повече подробности за положението в Нормандия, което вече обсъждахме — поясни Ромел.

— Нов доклад? — сви рамене Хитлер. — Е, щом трябва. Бергер, наредете да сервират за още един човек и вижте защо се бави райхсфюрерът.

Бергер тъкмо тръгна към врата и Химлер влезе. Облечен бе в черна униформа, лицето му беше бледо и издаваше безпокойство, което той с усилие прикриваше.

— Извинете ме, Майн фюрер. Тъкмо излизах и се обадиha от Берлин. Господин адмирал, фелдмаршал — кимна той.

— И адютантът на фелдмаршала, майор Ритер. — Хитлер потри ръце. — Толкова съм гладен. Знаете ли, може би трябва по-често да закусваме толкова рано. Така ще ни остава повече време за важни дела. Но, моля, заповядайте — каза и седна начело на масата. Ромел и Канарис се настаняха отдясно, а Химлер и Ритер — отляво. — Да започваме — добави той. — Първо храната, после работата.

Десетина минути по-късно джипът пристигна пред замъка. Шеленберг се надвеси от прозореца и сержантът, който бе тръгнал към тях, видя униформата и козирува.

— Фюрера ни очаква — каза Шеленберг.

Сержантът се поколеба.

— Имам нареждания да не пускам никого, генерале.

— Не ставайте глупак, човече. Тези нареждания надали се отнасят до мен — отвърна Шеленберг и кимна на Ейза. — Карайте, хауптштурмфюрер.

Колата влезе във вътрешния двор и спря.

— Знаете ли как испанците наричат мига, в който тореадорът излиза срещу бика и не знае дали ще оживее, или ще загине? — попита Девльн. — Мигът на истината.

— Не сега, господин Девлън. Дайте просто да продължим пътя си — прекъсна го Шеленберг и посегна към дръжката на вратата.

Хитлер се хранеше с удоволствие.

— Едно нещо им признавам на французите — правят наистина хубав хляб — каза той и се пресегна за още една филийка.

В този момент вратата се отвори и в трапезарията влезе старши сержант от СС. Химлер веднага се намеси:

— Мисля, че съвсем ясно казах да не ни безпокоят по никакъв повод!

— Да, райхсфюрер, но господин Шеленберг е тук с един хауптщурмфюрер и някакъв цивилен. Каза, че на всяка цена трябва да се види с Фюрера.

— Глупости! Изпълнявайте заповедите! — викна Химлер.

Хитлер веднага го прекъсна:

— Шеленберг ли? Интересно за какво ли става въпрос? Доведете ги, старши сержант.

Шеленберг, Девлън и Ейза чакаха във фойето. Старши сержантът се върна и каза:

— Фюрера ще ви приеме, генерале, но трябва да оставите оръжието си тук. Това е заповед. Отнася се за всички.

— Разбира се — отвърна Шеленберг и извади пистолета от кобура си.

Ейза го последва, а Девлън извади люгера от джоба си и подхвърли:

— Ето ги и нашите волни пожертвувания.

— Моля, последвайте ме, господа — каза старши сержантът и тръгна към трапезарията.

Когато влязоха, Хитлер все още се хранеше. Ромел и Канарис ги изгледаха с любопитство, а Химлер пребледня като мъртвец.

— Извинете, че ви прекъсвам, Майн фюрер, но въпросът не търпи отлагане.

— И защо не търпи отлагане? — попита Хитлер.

— Отнася се за вашия живот, Майн фюрер, или по-точно за подготвяно покушение срещу вас.

— Невъзможно! — възкликна Химлер.

Фюрера му махна с ръка да млъкне и хвърли поглед към Девлън и Ейза Вогън.

— А тези кои са?

— Позволете да ви обясня. Преди време райхсфюрерът ми възложи да подготвя успешното завръщане в райха на полковник Курт Щайнер, който беше затворен в лондонската Тауър. Хер Девлън и хауптшурмфюрер Вогън изпълниха блестящо тази задача и преди няколко часа докараха Щайнер в близката база на Луфтвафе.

— Нищо не знаех за това — каза Хитлер на Химлер.

Райхсфюрерът изглеждаше направо смазан.

— Искях да ви изненадам, Майн фюрер.

— И къде е сега този полковник Щайнер? — попита Фюрера.

— Всеки момент ще пристигне. Проблемът е, че преди час получих анонимно телефонно обаждане. Съжалявам, че трябва да ви кажа това в присъствието на райхсфюрера, но мъжът ми съобщи за предателство в редовете на СС.

Химлер едва дишаше.

— Невъзможно!

— Спомена за офицер на име Бергер.

— Но щурмбанфюрер Бергер отговаря за моята безопасност тук. Току-що го назначих.

— И все пак, Майн фюрер, именно това ми съобщиха.

— Което още веднъж доказва, че на никого не може да се вярва — извика Хорст Бергер и излезе от полумрака в дъното на трапезарията. С него бяха двама есесовци с автомати в ръка.

Джипът на Щайнер и капитан Крамер, със свален гюрук въпреки дъжда, предвождаше колоната по хълма към замъка. Следваха го двата камиона с парашутистите. Щайнер беше затъкнал граната в ботуша си, а на скута му лежеше шмайзер.

— Щом стигнем, влизаме направо, без да спираме. Запомнете — каза той.

— С вас сме, полковник — отвърна му Крамер.

Той намали при портала и сержантът от СС се приближи към джипа.

— Какво означава всичко това?

Щайнер светкавично вдигна шмайзера, с един изстрел просна сержанта на земята, скочи на крака и подкоси и другия постови, а Крамер даде газ и подкара джипа напред.

Когато достигнаха стълбището пред входа, от караулката вдясно наизлязоха още есесовци. Щайнер извади гранатата, метна я към тях, скочи от джипа и хукна по стълбите. Парашутистите също наскочаха от камионите и се втурнаха след него, обстрелвайки есесовците на двора.

— Как смееете да се приближавате към мен с оръжие в ръка?! — изкрещя Хитлер на Бергер.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, Майн фюрер, но вашият час настъпи. Вашият, на фелдмаршал Ромел и на адмирала. — Бергер поклати глава. — Ще трябва да се лишим от всички ви.

— Не можеш да ме убиеш, глупако, това е невъзможно!

— Така ли? И защо?

— Защото не ми е писано да умра тук — отвърна спокойно Хитлер. — Защото Бог е на моя страна.

Някъде в далечината се чуха изстрели и Бергер инстинктивно се извърна към вратата. Майор Ритер скочи, хвърли куфарчето в лицето му и се спусна към входа.

— Стража! — извика той.

Единият от есесовците вдигна шмайзера и го застреля.

— Господин Девлън — каза полугласно Шеленберг.

Ирландецът напипа валтера на кръста си. Първият куршум улучи офицера, който само преди секунда бе убил Ритер, а вторият прониза сърцето на другия есесовец. С яростен рев Бергер се обърна с лице към Девлън и ирландецът го простреля между очите.

— Не разбираш от дума, а, синко? Нали ти казах да си намериш друга работа.

Вратата зад него се отвори с трясък и в трапезарията влезе Курт Щайнер, следван от хората си.

Шеленберг влезе в стаята на райхсфюрера и го завари застанал до прозореца и загледан навън. Генералът веднага разбра, че Химлер се готви да отрече своето съучастие.

— А, ето ви и вас, генерале. Много лоша работа. Това ще се отрази зле на всички нас от СС. Слава богу, Фюрера възприема гнусното предателство на Бергер като индивидуален акт.

— Да, за щастие на всички ни, райхсфюрер.

— Онова телефонно обаждане, за което споменахте... Имате ли представа кой може да е бил?

— Уви, не.

— Жалко. Но... — Химлер погледна часовника си. — Фюрера възнамерява да тръгне по обед. Аз ще пътувам с него. Канарис също. Ромел вече си замина.

— Да?

— Преди да тръгне, Фюрера иска да се срещне с вас и останалите трима. Предполагам, че смята да ви награди.

— Да ни награди ли?

— Фюрера не пътува без ордени, генерале. Винаги носи по няколко в личното си куфарче. Смята, че лоялността трябва да се възнаграждава. Аз също.

— Райхсфюрер — кимна Шеленберг и се запъти към вратата.

— За всички нас щеше да е по-добре, ако това се беше случило. Нали ме разбирате, генерале? Ромел и Канарис ще си мълчат. С тези парашутисти лесно ще се оправим. Достатъчно е да ги пратим на Източния фронт.

— Да, райхсфюрер — каза предпазливо Шеленберг.

— И така, остават Щайнер, хауптщурмфюрер Вогън и онзи Девлън. Според мен тримата може да ни създадат доста неприятности. Сигурен съм, че ще се съгласите.

— Да не би райхсфюрерът да намеква... — поде Шеленберг.

— Нищо не намеквам. Просто оставям нещата на вашия здрав разум.

По обед Шеленберг, Щайнер, Ейза и Девлън се бяха събрали в библиотеката и чакаха Фюрера. Той се появи, следван от Канарис и

Химлер, който носеше малко кожено куфарче.

— Господа — каза Хитлер.

Тримата офицери застанаха мирно, а Девлън неохотно се смъкна от перваза на прозореца. Хитлер кимна на райхсфюрера и той отвори куфарчето, което бе пълно с ордени и медали.

— Вас, генерал Шеленберг, награждавам със Златен кръст за храброст. Вас също, хауптштурмфюрер Вогън. — Той закачи ордени и се обърна към Щайнер: — Вие, полковник Щайнер, вече притежавате Рицарски кръст с дъбови листа. Сега ви присъждам орден „Военна сила“.

— Благодаря, Майн фюрер — отговори Щайнер с неприкрита ирония.

— А на вас, господин Девлън — Железен кръст първа степен.

Девлън нищо не каза, защото едва потискаше безумното си желание да се изсмее, когато му закачиха Кръста.

— Господа, изказвам ви своята благодарност, както и благодарността на целия германски народ — заяви Хитлер и излезе. Химлер го последва като сянка.

Канарис се помая на прага и накрая каза:

— Много поучителна сутрин, Валтер, но аз на твоето място много бих внимавал от днес нататък.

Когато вратата се затвори зад него, Девлън попита:

— А сега какво следва?

— Фюрера незабавно се връща в Берлин — отговори Шеленберг.
— Канарис и Химлер заминават с него.

— А ние? — попита Ейза.

— Тук има известен проблем. Райхсфюрерът ми даде да разбера, че не желае да ви вижда в Берлин. Всъщност изобщо не желае да ви вижда на тази земя.

— Ясно — каза Щайнер. — И вие трябва да се погрижите за това, нали?

— Нещо такова.

— Мръсен педераст! — ядоса се Девлън.

— Е, да, обаче лизандърът чака на брега в Шерне. Лебер сигурно вече го е прегледал и заредил.

— Но къде, по дяволите, ще отидем? — възкликна Ейза. — Едва се измъкнахме от Англия, а в Германия явно е прекалено горещо за

нас.

Шеленберг погледна въпросително Девлън и ирландецът се засмя.

— Бил ли си някога в Ирландия? — попита той Ейза.

На брега беше студено. Приливът бе настъпил и нивото на водата бе много по-високо, отколкото сутринта, но все още имаше достатъчно място за излитане.

— Проверих всичко — докладва Лебер. — Мисля, че няма да имаме проблеми, хауптштурмфюрер.

— Сега вървете, сержант, ще се видим по-късно.

Лебер отдаде чест и тръгна. Шеленберг се ръкува с Щайнер и Ейза и каза:

— Успех, господа.

Двамата се качиха в самолета и генералът се обърна към Девлън:

— Вие наистина сте забележителен човек.

— Елате с нас, Валтер, вече нямате място там.

— Късно е, приятелю, твърде късно. Както съм казвал и друг път, вече не мога да скоча от въртележката.

— А как ще реагира Химлер, като разбере, че сте ни пуснали да заминем?

— О, помислил съм за това. За майстор като вас не представлява трудност да ме простреля в рамото. Нека бъде лявото. И естествено искам повърхностна рана.

— Боже господи, каква хитра лилица сте.

Шеленберг се отдалечи, Девлън извади валтера и стреля. Шеленберг залитна и се улови за рамото. Между пръстите му бликна кръв, но той се усмихна и каза:

— Довиждане, господин Девлън.

Ирландецът се качи в самолета и затвори кабината. Ейза обърна машината по посока на вятъра, двигателят зарева и не след дълго лизандърът излетя. Шеленберг го проследи с поглед, а после, все още стиснал рамото си, се обърна и тръгна по хелинга.

Лоу Кон, дълго десетина мили езеро, се намира в областта Майо, недалеч от Килала Бей на западното ирландско крайбрежие. Нея вечер на здрачаване, когато мракът се спускаше от планините, повърхността му изглеждаше гладка като черно огледало.

Майкъл Мърфи имаше ферма в южния край на езерото, но същия ден беше ходил на риба и непрекъснато бе надигал бутилката, затова в момента — както казваше старата му баба — не знаеше кое е небе и кое — земя. Неочаквано плисна дъжд и Мърфи, тананикайки си, хвана греблата.

Изведнъж чу грохот, въздушната струя едва не го отнесе и нещо, което той по-късно щеше да опише като огромна черна птица, прелетя над главата му и изчезна в тъмнината към отсрещния край на езерото.

Ейза кацна майсторски върху гладката повърхност на няколкостотин ярда от брега и в последния момент потопи опашката на самолета. Машината се плъзна по повърхността, после спря и бавно започна да се пълни с вода. Ейза отвори кабината и дръпна шнура на спасителната лодка.

— Колко е дълбоко тук?

— Около шест метра — отвърна Девълн.

— Значи ще потъне. Горката красавица! Хайде да тръгваме!

Тримата се метнаха в лодката и заплуваха към брега. Когато се обърнаха, носът на лизандъра вече бе под водата. Стърчеше само опашката със свастиката на Луфтвафе. След миг и тя изчезна.

— Край — въздъхна Ейза.

— А сега, господин Девълн? — попита Щайнер.

— Предстои ни дълга разходка, но нощта е пред нас. Леля ми Ейлийн О'Брайън има ферма над Килала Бей. Всички там са ми приятели.

— А после? — попита Ейза.

— Бог знае, синко, ще видим — отвърна му Девълн.

— Доплуваха до малък залив. Девълн слезе пръв, нагази до колене във водата и изтегли лодката на брега.

— *Cead mile failte* — каза той и подаде ръка на Щайнер.

— Това пък какво е? — попиша германецът.

— Ирландски — усмихна му се Девлън. — Езикът на кралете.
Означават „Хиляди пъти добре дошли“.

---

[1] На вашите заповеди, господин полковник (нем.). — Б.пр. ↑

БЕЛФАСТ
1975 Г.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наближаваше четири сутринта. Девълн се изправи и отвори вратата на ризницата. В града бе вече тихо и спокойно, но във въздуха все още се носеше лютивата миризма на пушек. Заваля. Лайъм потръпна от студ и запали цигара.

— Нищо не може да се сравни с една тежка нощ в Белфаст.

— Кажи ми нещо — подхванах аз. — След това имал ли си вземане-даване с Дъгъл Мънроу?

— О, да. На няколко пъти. Той никога не забравя старите си познайници.

Както обикновено, беше ми трудно да приема думите му сериозно. Затова попитах отново:

— Добре, но какво стана след това? Как Дъгъл Мънроу успя да запази всичко в тайна?

— Е, не бива да забравяш, че само Мънроу и Картър знаеха кой всъщност е Щайнер. За клетия лейтенант Бенсън, сестра Мария Палмър и отец Мартин той беше просто военнопленник. Офицер от Луфтвафе.

— А Майкъл Райън и племенницата му? Братът и сестрата Шоу?

— В началото на същата година Луфтвафе поднови бомбардировките над Лондон и това беше добре дошло за британското разузнаване.

— Защо?

— Защото умираха хора. Хора като сър Максвел Шоу и сестра му Лавиния, загинали в Лондон по време на бомбардировка през януари четиридесет и четвърта. Виж в „Таймс“ от онова време.

— А Майкъл Райън и Мери? Джак и Ерик Карвър?

— Е, те нямаха честта да бъдат споменати в „Таймс“, но свършиха на същото място — в крематориума в Северен Лондон. Купчинка сива пепел. Без аутопсия, без подробности. Всички — жертви на бомбардировките.

— Нищо ново под слънцето. А останалите?

— Канарис не се задържа дълго. Малко по-късно същата година изпадна в немилост и когато юлското покушение срещу Фюрера завърши с неуспех, Канарис беше сред арестуваните. Убиха го в последната седмица на войната. Така и не се разбра дали Ромел е бил замесен в заговора или не, но Фюрера реши, че той го е предал. Тъй като не можеха да убият народния герой като предател на нацистката кауза, позволиха му да се самоубие с обещанието, че семейството му ще бъде пощадено.

— Какви копелета са били всички!

— Какво стана с Фюрера в онзи бункер е добре известно. Що се отнася до Химлер, той се опита да се измъкне. Обръсна си мустаците, дори си сложи превръзка на окото, но това не му помогна особено. Когато го спипаха, се нагълта с цианид.

— А Шеленберг?

— Е, той беше човек намясто. Успя да преметне Химлер, с помощта на раната естествено. Казал, че сме го насилили да ни пусне. По-късно, непосредствено преди края на войната, стана шеф на тайните служби. Надживя всички. Когато се стигна до военния съд, единственото, за което успяха да го хванат, беше, че е членувал в незаконна организация — СС. В негова защита се явиха какви ли не свидетели, между тях и евреи. Няколко години полежа в пандиза и го пуснаха. През петдесет и първа почина в Италия от рак.

— Значи така.

Девлън кимна.

— Спасихме живота на Хитлер. И досега не знам дали постъпихме правилно, но по онова време това ми изглеждаше добра идея. Не знам защо са сложили стогодишна давност на досието.

— А какво стана после? С теб, Щайнер и Ейза Вогън? Знам, че след войната си бил професор в някакъв американски колеж, но какво се случи междувременно?

— Боже, синко, не ти ли разказах достатъчно? Събра сведения за още една книга. Останалото ще почака до следващия път. Трябва да се връщаш в хотела. Ще те поизпратя малко.

— Не е ли опасно?

— Ако срещнем патрули, ти си чист, а кой ще се занимава с някакъв си стар свещеник като мен.

Той облече шлифера си, нахлузи шапката, разтвори чадъра си и двамата поехме по мрачните улици, по които личаха следите от бомби.

— Виждаш ли в какво се превърна този град? В котило на плъхове, в костница за мъртъвци.

— Защо продължавате? — попитах го аз. — С бомбите, с убийствата?

— Когато започна през август шестдесет и девета, каузата имаше смисъл.

— А сега?

— Честно казано, синко, вече започвам да се уморявам, а и никога не съм бил привърженик на безогледното изстребление. Заложени бомби, които убиват минавачи, жени, деца. Леля Бйлийн ми остави онази ферма в Килала Бей, пък и стига да пожелаея, в Тринити Колидж в Дъблин ме чака място за професор по английски. — Той се спря на ъгъла и вдъхна опушения въздух. — Време е да изляза от играта, а който иска, нека я продължи.

— Искаш да кажеш, че ти е омръзнало играта да те изиграва?

Той кимна.

— Щайнер все така казва.

— Интересно — хванах се за думите му. — Говориш в сегашно време.

— Така ли? — усмихна се той.

Дъждът изведнъж се усили. Застанахме на ъгъла на Фолс роуд. В далечината се виждаха патрул и бронирана кола на „Сарацин“.

— Мисля, че ще е по-добре да се разделим тук, синко.

— Напълно си прав — отвърнах аз и му подадох ръка.

— Винаги можеш да ме намериш в Килала — каза той и тръгна, но след миг-два се обърна и добави: — Щях да забравя.

— Да?

— Онова момиче, Коен... Мисля, че си прав, катастрофата не е била случайна. На твое място бих се пазил.

Запалих цигара в шепи и го проследих с очи. Полите на расото се развяваха около глезените му, а чадърът се поклащаше от дъжда. Плъзнах поглед по Фолс роуд. Патрулът се приближаваше, но когато се обърнах, Лайъм Девълн беше изчезнал в мрака, сякаш никога не бе вървял до мен.

Издание:

Автор: Джак Хигинс

Заглавие: Орелът отлетя

Преводач: Ирена Алексиева

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателство „Летера“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 1995

Тип: роман

Националност: английска (не е указано)

Печатница: Печатница „Абагар“ — Велико Търново

Редактор: Емилия Драганова

Технически редактор: Георги Лилицов

Коректор: Жанета Желязкова

ISBN: 954-516-031-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17004>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.